



ဝတ္ထုပညာရေး

အယ်ဒီတာ

မြို့နင်းလို့
လေလို့
တိမ်လို့

(၁၃ ခု၊ ၆ လ၊ ၂၀၀၆ ခု၊ ၁၁ ရက်)



ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၃၀၂၁၀
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၇၉၀၅၁၀
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၀၊ ဩဂုတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်၊ ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၂၀၀ ကျပ်
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

၀၉၅-၀၃

မယ်ခိုင်

မြူနင်းလို လေလို တိမ်လို / မယ်ခိုင် ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၀ ။

၂၁၉ စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) မြူနင်းလို လေလို တိမ်လို

မိုးစက်တွေကြားမှာ

စိစွတ်တဲ့ အပြုံးတွေ

နေရာယီရဲ့ လေပြည်ကြားမှာ

စုရတဲ့ သူ့အကြည့်က

နေရောင်နှင့်အတူ

အေးချမ်းတဲ့

ဆောင်းရောက်ပြန်တော့လည်း

အေးမြတဲ့ သူ့အချစ်ကို

နှလုံးသာနဲ့ထပ်တူ

ခံစားမိနေတာက

အတုလား အစစ်လားဆိုတာ

လေခွဲပတာတိနိုင်အောင်ပါတဲ့။



အခန်း (၁)

“ကျေးဇူးပြု၍ နားဆင်ပါရှင်။ အမှတ် (၅၈) အစုန်အထူးအမြန် ရထားကြီးသည် မကြာခင်အချိန်မှာ မန္တလေးဘူတာသို့ဆိုက်ရောက်မည် ဖြစ်ပါသဖြင့် ခရီးသည်များအနေနှင့် မိမိတို့ခရီးဆောင်အိတ်များကို ဂရု စိုက်ကြဖို့ သတိပေးအပ်ပါတယ်ရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ထိုအခါမှ အိမ်မောကျနေသော ‘တို့သက်လုံ’တစ်ယောက် မျက်လုံး ကို မဖွင့်ချင်ဖွင့်ချင်လေးပင် မှေးစင်းစင်းလေး ဖွင့်ကြည့်လာပါသည်။

သူမ နာဂိုကိုကြည့်လိုက်တော့ (၈) နာဂိုဥတိတိရှိနေပါပြီ။ ပတ်ဝန်း ကျင်မှာတော့ နေရောင်က စပိဖြူဖြူနှင့် လောင်မြိုက်စပြုနေပါပြီ။ သို့သော်

သူမဘေးမှပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မုန်းတီးချင်စရာကောင်းလောက်အောင် တခု
ခူးနှင့် အိပ်မောကျဆဲ။

သူမက ထိုလူကို မျက်စောင်းကြီးရွယ်လိုက်ပြီး ခေါက်ကွေးကွေး
လေး နေခဲ့ရသောခါးကို ဆန့်ထုတ်မည်အပြုတွင် သူမရဲ့အကျိုးကြီးစကို
ထိုင်ထားသောထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့် စိတ်တိုသွားရသည်။

'သူကများ ရာရာစစ သူမအကျိုးစကိုပဲ ခုထိုင်ရသေး' ဟူသော
မခံချင်စိတ်လေးနှင့် အိပ်မောကျနေသော ထိုလူ့ရဲ့လက်မောင်းကိုဆောင့်
တွန်းပစ်ပါတော့သည်။

ထိုအခါမှ ထိုလူက အခြားတစ်ဖက်သို့ယိုင်လဲသွားက ဖျတ်ဆို
နိုးလာပါတော့သည်။ 'ကောင်ကုသ' စိတ်တိုသွားရသည်။ သူက အိပ်စက်
နေရင် လာနှိုးသောလူက သူ့ရန်သူမို့ပါ။

"ဟာ! ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ တွန်းလိုက်တာလေ"

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ"

"အဲ့ဒါ ရှင့်အပူမပါဘူး"

"မင်းနော်... ငါက သဘောကောင်းတဲ့လူဖြစ်နေလို့သာ"

"အဲ့ဒီကတည်းက ရှင်က စိတ်ရင်းဆိုးနေပြီ"

"ဘာ!"

"ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းပါတယ်လို့ကြေညာတဲ့
သူက မကောင်းသောလူပဲ"

"ငါက မကောင်းတဲ့လူဆိုရင် မင်း၊ ညကတည်းက အိပ်ရမှာ
မဟုတ်ဘူး"

"ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ"

"ဪ... အင်း... အဲ၊ ငါပြောချင်တာက မင်း ငါ့ပခုံးကိုမို့
ပြီး ပုံဆိုးပန်းဆိုးအိပ်ပျော်နေတာကိုပြောတာ"

"ဘာ! ပုံဆိုးပန်းဆိုး"

"ဒါ အမှန်တရားပဲလေ။ အသက်ရှူသံက ရှူးရှူးရှဲရှဲ ပါးစပ်ကြီး
က ဟလို အနံ့အသက်က ဆိုးသေး။ ဟွန်း! အားနာလို့ မတွန်းလွှတ်တာ။
အဟုတ်မှတ်မနေနဲ့"

"ရှင်က ဘောင်ဆီရှည်ဝတ်ထားဖို့ မကောင်းဘူး။ ဘာလဲ၊ စကတ်
ဝတ်ချင်တာလား။ ထုတ်ပေးမယ်လေ"

"ဘာ... မင်း ဘာပြောတယ်"

"ကြားတဲ့တိုင်းပဲလေ"

"တစ်ညလုံး ကြမ်းပိုးကိုက်လို့ ဒေါသဖြစ်နေတာ။ မင်းဆီမှာ

စုပြုသွားမယ်နော်”

“ကြောက်ရမှာလား။ ခြေထောက်! ဒါကြောင့် ရှင်က ကျွန်မအင်္ကျီကို ခုထိုင်လိုက်တာပေါ့လေ”

“မတတ်နိုင်ဘူး။ မင်းအင်္ကျီက အိပ်ရာခင်းလို့ တဘက်လို့ ဂုန်နီ အိတ်စလိုမျိုးနဲ့ဆိုတော့”

“ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ။ ဟမ်း... ”

“လူတိုင်းကတော့ ငါ့ကိုချောတဲ့လူတဲ့။ သဘောကောင်းတဲ့လူ တော်တဲ့လူအစရှိသဖြင့် ပြောကြတာပဲ”

“ရှင် မန္တလေးရောက်ရင် အရင်ဆုံးဆေးခန်းသွားပြလိုက်ဦး။ ဟုတ်လား။ မန္တလေးဆေးရုံက လက်မခံတော့ရင် တံတားလေးသွား ဟုတ်ပြီလား”

သူ့ကို အရှူးဟု ပညာသားပါပါပြောလိုက်သော ထိုမိန်းကလေး စကားကြောင့် သူဒေါသထွက်ကာ ပြန်ပြောမည်အပြုတွင် ဘူတာကြီးသို့ ခေါင်းထိုးစပြုနေသောရထားကြီးကြောင့် မကျေမနပ်နှင့်ပင် စင်ပေါ်တင် ထားသောခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲချလိုက်သည်။

ထိုအတူ သူမကလည်း အိတ်ကိုဆွဲချမည်ပြုတော့ စိညက်ညက် ပုသေးသေးအရပ်လေးနှင့် မမှီမကမ်းဖြစ်နေတာကြောင့် သူကပဲ မနေနိုင်

မထိုင်နိုင် လှမ်းဆွဲချပေးလိုက်ပြန်သည်။ ရုပ်ဆိုးတာက ကျေးဇူးတင် စကားလေးပင် ပြောဖော်မရသော သူမမျက်နှာစုထော်ထော်ကာပါပဲ။ သူ ကပဲ သူမကိုစိတ်ဝင်စားလို့ ရက်ရောနေသလိုလိုနှင့်။ ခံရဆိုးလိုက်ပါ ဘိ။

ထူးထူးဆန်းဆန်း နီညိုရောင်ချင်းအတူတူဖြစ်နေသောအိတ်ကို ပင် စိတ်တိုချင်သွားသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဘဝင်ကိုင်သောထိုအိပ်ပုံမလေး နှင့် အသက်ရှူလေကြောလမ်းပင် မတူချင်ပါ။

ရထားကြီးရပ်သွား၍ ခရီးသည်များ အလျှိုလျှိုဆင်းသွားကြစဉ် သူမနှင့်သူက ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးချင်းဆုံမိသွားကြသည်။ သို့သော် သူမက သူ့ကိုမျက်စောင်းကြီးထိုးသွားသဖြင့် သူ ဟက်ခနဲပင် ရယ်မိလိုက်ပါသည်။ ထိုသို့ရယ်မိလိုက်ခြင်းက သဘောကျ၍တော့မဟုတ်။ သူမရဲ့မျက်စောင်း ကို သရော်လိုက်ခြင်းပါပဲ။

ခရီးဆောင်အိတ်ကို ရှေ့တည့်တည့်ချ၍ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာဖွေနေပုံနှင့်သူမကို သူက ဖြတ်ကျော်လာကာ တာဝန်ရှိသူထံ လက်မှတ် ကိုအပ်ပြီး ရထားဆိုက်ရာနေရာမှ ဘူတာပေါ်တက်ခဲ့လိုက်သည်။

“အစ်ကို လေးဘီးငှားဦးမလား”

“မငှားတော့ဘူး”

“ဈေးချိုပါတယ်။ ဘယ်သွားချင်သလဲပြောလိုက်ပါ”

“ရပါတယ်၊ မငှားတော့ပါဘူး”

အရေးထဲ အိတ်ကိုဆွဲလှမတတ်ပြောလာတဲ့ ကားသမားကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

“ကုသ”

နောက်နားဆီမှ ထိုသို့ခေါ်သံကြားရတော့မှ သူစိတ်ချမ်းသာသွားရတော့သည်။

“မင်း အိပ်ရေးမှဝခဲ့ရဲ့လား”

“ညကျတီလေ၊ တစ်ခါတည်းတန်းလာခဲ့တာ”

ဟုဆိုကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။ ဒီလိုပါပဲ ကောင်းကုသနဲ့ မင်းအက်ဆေးက ဆေးကျောင်းမှာတည်းက သိပ်ခင်မင်ကြသောသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပါ။

“ပထမတော့ ငါအပြောင်းအရွှေ့ကင်ဦးမလို့ဘဲ။ ဒါပေမဲ့... မင်းပြောင်းလာမယ်ဆိုတာနဲ့ မတင်ဖြစ်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုလဲ။ နယ်မှာနေတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“နယ်ဆိုတော့လည်း ဒီလိုပါပဲကွာ။ မတူတာတွေအများကြီးဘဲပေါ့။ အတွေ့အကြုံလေးတွေ မင်းကိုငါပြောဈေးမယ်”

“ငါလည်း မင်းလိုပဲ နယ်တွေထွက်ချင်တယ်”

“ဦးနဲ့အဒေါ်ရော နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“အွန်း... ကောင်းတယ်။ ငါတောင် မနေ့က မင်းအိမ်ကိုရောက်သေးတယ်။ မင်းအမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့သားကိုလွမ်းနေတာပေါ့ကွာ”

“မင်း ဘာနဲ့လာခဲ့တာလဲ”

“ကားနဲ့။ ငါ ကျစ်ကားတစ်စီးဝယ်ထားပြီ၊ စိမ်းညိုရောင်”

“လန်းတာပေါ့”

“မင်းမားသားကြီးကလည်း မင်းဒီပြောင်းလာမယ်ဆိုတာသိတည်းက အားကျမခံ၊ မင်းအတွက် ကားတစ်စီးဝယ်ထားတယ်။ ကာကီရောင်လား၊ ကော်ဖီရောင်လားမသိဘူး”

“သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့အမေလေးပဲ။ ရေကန်အသင့်၊ ကြာအသင့်ပါလား... ဟေး”

“မင်း ငါ့အတွက် ဘာလက်ဆောင်ပါသလဲ”

“အိမ်ရောက်မှ အိတ်ကိုဖွင့်မယ်”

ဟုဆိုကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ပန်းတစ်ယောက် ဖတ်လိုက်ကြပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်တွင် အခြားတစ်ဖက်မှာလည်း အိမ်

မြို့နေကာ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေခဲ့ပါသည်။

သူမမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသူတွေကြားရှာဖွေရတာ ဖတ်ဖတ်ကို မော့၍ပင်နေပါပြီ။ တို့သက်လုံ ဒီရထားနဲ့ပါလာပါမယ်ဆိုတာ သူမအတတ် သိနေ၍ အပူတပြင်းရှာဖွေနေမိခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် အင်္ကျီစလေးကိုပါ မတွေ့ရတာကြောင့် သူမ စိတ်ပူနေမိခြင်းရယ်ပါ။

အမြဲတမ်း အရာရာနှင့် အကြောင်းကြောင်း ဖြစ်နေတတ်သော ဝမ်းကွဲညီမ တို့သက်လုံကို သူမစိတ်ပူမိနေပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် ဘူတာ အပေါ်ထပ်မှာ နံ့နေအောင်ရှာပြီး မတွေ့သည်နှင့် ကျဲပါးစပြုနေသော လှေကားကို ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

သူမက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ငှေ့ရှာဖွေလိုက်တော့ သူတောင်း စားလေးတစ်ယောက်နှင့် စကားဖော်ခွဲနေသာ တို့သက်လုံကိုတွေ့လိုက် ရပါသည်။

“သက်လုံ”

“ဪ... အိမ်”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ပျင်းလို့စကားပြောနေတာလေ”

“ဟယ်... ပျင်းရင်လည်း အပေါ်ထပ်ကိုတက်လာပြီး ငါ့ကိုစောင့်

လား”

“နင်ပဲ ဖုန်းထဲမှာပြောတော့ ရထားပေါ်ကဆင်းဆင်းချင်း ဘယ် မသွားနဲ့။ တစ်နေရာတည်းမှာပဲ ရပ်နေဆို”

“ငါဆိုလိုချင်တာက ကားငှားပြီး လျှောက်မသွားနဲ့လို့ပြောတာ။ သာ... သွားမယ်”

ဟုဆိုကာ သက်လုံရဲ့အိတ်ကိုဆွဲယူလိုက်တော့...

“သွားတော့မယ်နော်”

“ဪ... အရေးထဲ သံယောဇဉ်က ငြိတွယ်နေရသေး”

“သူက ချစ်စရာကောင်းတယ်ဟဲ့။ ညစ်ပေနေလို့သာ”

“သူတောင်းစားနဲ့စကားပြောနေတဲ့ နင့်ကို လူတွေကြည့်နေကြ တာ နင်မရှက်ဘူးလား”

“ဘာကြောင့် ရှက်မဟာလဲ။ မရှက်ပါဘူး။ သူတောင်းစားလည်း လုပ်”

“လူချင်းတူပေမယ့် အဆင့်ချင်းမတူဘူးဟဲ့”

“ငုဏ်သရေရှိပါတယ်ဆိုတဲ့လူကြီးလူကောင်းတွေရဲ့ စိတ်ထားက လည်း ပုပ်သိုးမည်းညစ်နေနိုင်တာပဲ”

“လာ လာ... ရှင်နဲ့စကားမများချင်သေးဘူး။ ရှင် ဘာစားပြီး

ငြိလဲ"

"မစားရသေးဘူး။ ဝိုက်ဆာနေတာ"

"ဘာစားချင်သလဲ"

"မန်းမြို့တော်ပေါက်စိနှစ်လုံးလောက်ဆိုရင်တော့ ဝမှာပါ"

"ပုပ်တာတော့ ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ"

"ငါ့အတွက်က အစားကောင်းကောင်းရှိရင်ရပြီ။ ခြောက်... အန်ကယ်နဲ့ဒေါ်လေးအတွက်ရော ဝယ်သွားရအောင်"

"အင်း... ကောင်းတယ်"

ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ သူမတို့နှစ်ယောက်တက်ညီလက်ညီရှိဖူးပါသည်။ အမြဲတမ်းတစ်ယောက်က ဖြူဆို၊ ကျန်တစ်ယောက်က မည်းနေသောကြောင့်ပါ။

သူမတို့နှစ်ယောက်က ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေဆိုပေမယ့် မတူညီကြတာတွေ အများကြီးပင်။ သက်တူရွယ်တူဆိုပေမယ့်လည်း အိမ်ဖြူနေ့က နည်းနည်းလူကြီးဆန်ပြီး တည်ငြိမ်သည်။

မျက်နှာလေးမှာ မှန်နေအောင်လှပြီး သိမ်မွေ့ပြီး အဆင့်အတန်းရှိရှိနေထိုင်တတ်သည်။ သူမက ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းတွေကို အထူးဆုံမင်သူမို့ ခေတ်မီသားနားသည်။ ဖြူဖြူသွယ်သွယ် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်လေးမို့ ပုရိသတို့

ငေးလောက်စရာဆွဲဆောင်မှုမျိုးက သူမမှာ ပါဝါအပြည့်ရှိနေပါသည်။

တို့သက်လုံကတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ အနည်းငယ် အကြမ်းဆန်ပြီး ဖြစ်သလိုနေတတ်သည်။ မျက်နှာလေးက ဖူးဖူးလုံးလုံးလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းနေပေမယ့်လည်း ဗရုတ်သုတ်ခ ဖြစ်သလိုနေတတ်သော သူမပုံက ဆံပင်ပုံစံမှာပင် သိသာပေါ်လွင်နေပါသည်။

လိမ်ကောက်ကောက်ဆံပင်ပုံမှာ ရှုပ်ပွေလေးဖြစ်သည်။ ရှေ့ပင်နီတိုလေးတွေကိုသာ အမြဲတမ်းစတ်လေ့ရှိသော သူမက အင်္ကျီကိုလည်း ဗရီဖရေ ရှုပ်ပွေမျိုးကိုသာ ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်။

ပြီးတော့ ဖိနပ်ကိုလည်း အိမ်ဖြူနေ့လို မိန်းကလေးဆန်ဆန် လှလှပပဒေါက်ချွန်ချွန်လေးများကို ဝယ်မစီးတတ်ဘဲ ဘွတ်ဖိနပ် မဟုတ်ရင် နောက်ပိတ်ဖိနပ်ကော့ချွန်ချွန်များကိုသာ မရိုးနိုင်မအိနိုင်စီးတတ်ပါသည်။

သို့သော် အမြဲပြီးခွင့်ခွင့်လေးဖြစ်နေသော တို့သက်လုံကို မြင်သူတိုင်းက စိတ်ချမ်းသာရသည်ဟုပြောကြပါသည်။ တို့သက်လုံရဲ့မျက်နှာက အိမ်ဖြူနေ့လို ပုရိသတို့အပေါ် ဆွဲဆောင်မှုမရှိပေမယ့် မျက်နှာကြည်ကြည်လေးကြောင့် လူချစ်လူခင်တော့ ပေါများလှပါသည်။ ပြီးတော့ ကမောက်ကမနိုင်လှတဲ့ မွေးရာပါမိလေးကြောင့်လည်း တစ်မျိုးလေး

ချစ်စရာကောင်းနေတတ်ပါသည်။

တို့သက်လုံမှာ တစ်ခုထူးခြားသည်ကတော့ လူသားအားလုံးကို အကောင်းဘက်မှ ကြည့်ရှုပေးတတ်ခြင်းပါ။ ဘယ်လောက်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်နေနေ တို့သက်လုံရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာတော့ ကောင်းကွက်တစ်ခုတော့ ပေါ်လာတတ်စမြဲပါ။

သို့သော် တို့သက်လုံကလည်း လူထဲကလူမို့ သူမ ကြည့်မရတဲ့ လူမျိုးလည်း လောကမှာရှိတတ်ပါသေးသည်။ အဲ့ဒါကတော့ ဘဝင်မြင့်တတ်တဲ့လူမျိုးပါ။

ဒါကြောင့်ပင် ကြမ်းပိုးထိုး၍ သူမအင်္ကျီကို ခင်းထိုင်နေသောထို လူနှင့်ရန်ဖြစ်မိခြင်းပါ။ သန့်ပြန့်ဖြူစင်ပြီး ကြင်နာတတ်သော မင်းအက်ဆေး၊ ဘဝင်မြင့်ပြီး တွက်ကိန်းကြီးသော ကောင်းကုသ၊ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နှင့်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ခေတ်မီမီလှပသော အိမ်ဖြူနေနှင့် တို့သက်လုံတို့ ဆုံမိကြရာဝယ်...



အခန်း (၂)

“ဟိုက်! သွားပြီ၊ သော့... သော့ဖွင့်လို့မရတော့ဘူး”

အိတ်တစ်လုံးကို ချာပလတ်ရမ်းကာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေသော တို့သက်လုံကို အိမ်ဖြူနေက စိတ်ပျက်သလိုကြည့်နေမိလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ခါတိုင်းဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါလား”

“နှင့်သော့နံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ”

“ရှစ်သုံးလုံး”

“မှန်မှန်ကန်ကန်လုပ်ရင် ဘာဖြစ်လို့မရမှာလဲ”

ဟုဆိုကာ စိတ်မရှည်သလိုနှင့် အိမ်ဖြူနေက တို့သက်လုံလက်ထဲ

မှအိတ်ကိုဆွဲယူကာ စမ်းသပ်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် တစ်ပါးသူကို ဟားတိုက်ရယ်မောပစ်တတ်သော တို့သက်လုံ့ပျားစပ်ပျားမှာ ရယ်စရာ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲဆရာမကြီး၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဖေ့ရှိရင် အဖြေက ရှိကိုရှိရမယ်။ ငါ့အဖြေက နီးတော့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းရဲ့လှောင်ရယ်သံကို ငါမလိုလား လို့ဘဲ။ ရှင်အိတ် ငါ့ကိုခဏလေးပါ။ ရှင်အဖြေရစေရမယ်”

“အိုကေအေပိုင်... အိုကေ”

ဟုဆိုကာ မျက်နှာလေးပင့်၍ ပြောလိုက်ပါသေး၏။ သူမကို အထင် သေးသလို မျက်လွှာလေးပင့်ကာပြောနေသော တို့သက်လုံ့ပျားမှာပေး ကို ခါးသက်သွားရသည်။

သေချာနေသည်က သူမ ဒီအိတ်ကိုမရရအောင် ဖွင့်ပါတော့မည် ဆိုတာပါပဲ။ အိမ်ကိုသာ သဲကြီးမဲကြီးမလွတ်စတမ်းကြည့်နေသော အိမ် ဖြူနေ့၏ပုံကြောင့် တို့သက်လုံ့ပျားထဲ အတပ်သိနေပါသည်။ အိမ်ဖြူနေ က ထိုအိတ်ကို မရမကဖွင့်ပါတော့မည်ဆိုတာကိုပေါ့။

သူမက အပျင်းကြီးပေမယ့် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက် အကင်းပါးသူမို့ အိမ်ဖြူနေ့၏အထောက် ကောင်းကောင်းအလွတ်ရနေပါသည်။ အိမ်ဖြူနေ့

က အရာရာတိုင်းအတွက် ကိုယ်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိပြီး ထက် မြက်သူတစ်ယောက်မို့ တခြားလူတစ်ယောက်၏ သေးကျဉ်းသောစကား လုံးနဲ့ပင် သေးသေးတင် မခံချင်ပါ။ ဒါကိုသိသောသူမက အိမ်ဖြူနေ့ အပေါ် အထင်သေးသော ကျဉ်းမြောင်းမြောင်းအကြည့်လေးနှင့် ရံဖန်ရံခါ ကြည့်ပေးကာ အမြဲလိုလိုအနိုင်ယူအချောင်ခိုလေ့ရှိသည်။

ဒါကို ကြားဝါတတ်သည့် အိမ်ဖြူနေ့က တော်ပါတယ်ဆိုသော အချိုးအဆက်နှင့် အပြုတမ်း သူမ သက်သာအောင် လုပ်ပြလေ့ရှိသည်။ သူမကတော့ သူမကို အိမ်ဖြူနေ့က ဘယ်လိုပဲညှိပါတယ်ဟုယူဆယူဆ ဝရမစိုက်ပါ။ သူမက သက်သာရင်ပြီးရောဆိုပြီး ချောင်ရင်ချောင်သလို လေး ရေသာခိုနေတတ်သူပါ။

“သက်လုံ”

“ဪ”

“ရပြီ။ ဒီမှာပွင့်သွားပြီ”

“ဪ... အင်း၊ ဘာနံပါတ်နဲ့ပွင့်သွားတာလဲ”

“စစ်ခနိုင်းနဲ့”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား။ ငါမှတ်မိသလောက်တော့ ငါ့အိမ်နံပါတ်

ကို တစ်ခါမှသုံးလေ့မရှိပါဘူး”

“ရှင်ဦးနောက်ပိုတက်နေပြီ။ အရက်ပြန်နဲ့ တစ်သူ့လို့အပ်နေပြီ”

“အဲ့ဒါဆို ငါ့မှာ မေ့တတ်တဲ့ရောဂါခွဲနေပြီဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“အမှန်ပဲ”

“ဟာ... မေ့ပြန်ပြီ။ ရှင်ကိုပေးဖို့ ခိုးရာတည်းအိမ်က ခုတင်ပေါ်

မှာ မေ့ကျန်ခဲ့ပြီ”

“အရူးမ”

ဟုဆိုလိုက်သည်တွင် နှစ်ယောက်သား ရယ်ဟောမိလိုက်ကြသည်။

“အဆင်က လှရဲ့လား။ ငါက လှမှကြိုက်တာနော်”

“သိပါ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဒီခိုင်းဆွဲပြီး ယက်ကန်းစင်မှာ မှာထားရတာ”

“လှတော့မယ့်အဆင်ပဲ”

“မနောတိုင်လေးတွေနဲ့ပါနော်”

“အင်း... အဲ့ဒီလိုဆိုရင်တော့”

သို့သော် ဇစ်ကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်တွင် ထွက်ပေါ်လာသောပစ္စည်းများကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးမှာ ဘာစကားမှတပ်မဆိုနိုင်ကြတော့ဘဲ အံ့အားသင့်သွားကြကုန်၏။

ပုန်ပါသည်။ ယောက်ျားဝတ်စွပ်ကျယ်နှင့် ပုဆိုးတစ်ထည်က အပေါ်သုံးမှထွက်ပေါ်လာ၍ပါ။

“သက်လုံး... ရှင်”

“အာ... မဟုတ်ဘူး။ ငါက ဒီပုဆိုးကြီး ဘာလုပ်ရအောင်လဲ”

“ဒါဆို... ဒါက ဘာလဲ”

အိမ်ဖြူနုနုအမေးစကားမှာတော့ သူမက ဘာမှထပ်မံဖြေမိတော့ဘဲ တစ်ခုခုကို အပြင်းအထန်စဉ်းစားပစ်လိုက်သည်။

“သိပြီ”

ကောက်ကာငင်ကာပြောလာသော တို့သက်လုံးရဲ့စကားကြောင့် အိမ်ဖြူနုနုမှာတော့ နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒီကြမ်းပိုးကောင်ရဲ့အိတ်နဲ့ မှားသွားတာပဲဖြစ်ရမယ်”

“ကြမ်းပိုးကောင်”

“ဟာ! ပြဿနာပဲ။ ငါဘာဝတ်ရမှာလဲ”

“ငါ့အင်္ကျီတွေတော့ မရဘူးနော်။ ငါ့ဟာတွေက အကောင်းစားတွေကြီးပဲ။ ဈေးကြီးတယ်”

“ငါတိတ်တိတ်လေးနိုးဝတ်ရင် နင်ဘာတတ်နိုင်ဦးမလဲ။ ရပါတယ်။ စိတ်ချ။ ငါ နင့်ဟာတွေ ခိုးမဝတ်ပါဘူး။ နင့်လိုချုပ်ချုပ်ရပ်ရပ်တွေကို ငါမှမဝတ်တတ်တာ”

“ကျေးဇူးကမ္ဘာပါပဲရှင်”

“ဒီအိတ်ပြဿနာ ငါဘယ်လိုရှင်းရမှာလဲ။ အား... စိတ်ညစ်
လိုက်တာ။ ဒီကြမ်းပိုးကောင်ကတော့ ဆုံထဲထည့်ထောင်ပစ်လိုက်ချင်
ပြီ။ အား...”

ဒေါသဖြစ်နေ၍ ကျုံးပြီးအော်နေသော တို့သက်လုံကို ရူးသွားပြီ
လားဆိုသောအကြည့်မျိုးနှင့် အိမ်ဖြူနေ့ ကြည့်နေလိုက်သည်။ သက်လုံ
မှာ အမှန်တကယ်ပဲ စိတ်တိုနေ၍ထင်သည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ မှောက်လိုက်၊
လှန်လိုက်၊ ထလိုက်၊ ထိုင်လိုက် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေပြီး တွန့်လိမ်
ခွပ်ဖွနေသောသူမဆံပင်တွေကိုသာ ထပ်ပြီးဖွနေပါတော့သည်။

အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသော တို့သက်လုံကို အိမ်ဖြူနေ့ ထပ်ပြီး
ကြည့်လိုတော့၍ ထထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

“အိမ်... နင်ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဆိုင်သွားမယ်လေ”

“ငါလည်းလိုက်မယ်။ ခြောက်... တော်ပါပြီ။ မလိုက်တော့ပါဘူး။

ဒီကြမ်းပိုးကောင်ရဲ့သဲလွန်စကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရဦးမယ်”

“ဒါဆို ငါသွားပြီ”

“ခြောက်... ခဏ။ နင်ပြန်ရင် ငါ့ကို ရှော့ပင်နီတစ်ထည်နဲ့ ငါ့

အကြက်အတိုတစ်ထည်လောက် ဆွဲခဲ့ဦး”

“လောကမှာ ဘယ်အရာမှအလကားမရဘူး”

“အံ့မယ်၊ အလုပ်ရှိတဲ့သူတွေက ကံစေးနေနေလိုက်တာ။ ရတယ်။

ခဲရှင်းမယ်။ ဘေလ်သာ ဖွင့်ထားလို့က်”

“နင့်စကားအတည်နော်”

“ခါးနံပါတ် ၂၈ နော်”

ထွက်သွားသောအိမ်ဖြူနေ့ကြားအောင် အော်ပစ်လိုက်ပါသေး၏။

အိမ်ဖြူနေ့ ထွက်သွားတော့ စကားပြောဖော်ကလည်း မရှိတော့ပြီမို့
မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ အထပ်လိုက်စီရိပ်ဖြစ်နေသောအဝတ်အစားများကို
ဖွတ်ဖို့သာ စိုပါတော့သည်။

“ဒီကြမ်းပိုးကောင်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ အဝတ်အစားလေးတွေ
တွေ့ မွှေးကြိုင်သားပဲ”

ဟု ပါးစပ်ပွတ်ဖွင့်လေးရွတ်ကာ အဝတ်အစားတွေကို တစ်ထည်
ပြီးတစ်ထည် မွှေးကြိုင်အောင် ဖွတ်ဖိပါတော့သည်။

“ဟင်... ဒါက ဘာကြီးလဲ”

အဝတ်အိတ်ရဲ့အောက်ဆုံးမှာ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အပါးလေးနှင့်
သေချာစွာထုပ်ထွေးသောအထုပ်တစ်ထုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ
တံဝင်စားသွားမိ၍ ထိုအထုပ်ကိုဖွင့်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ သို့သော် ထွက်

ပေါ်လာသော ယောက်ျားဝတ်အတွင်းခံများကြောင့်...

"ဟား... ဟား... ဟား"

သူမမှာ သဘောအကျကြီးကျသွားရပါတော့သည်။ သူမလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကတောင် ဒီလိုမျိုးလုပ်ဖို့စိတ်ကူးမရှိခဲ့သည်ကို သူလိုလူက စိတ်ကူးစိတ်ဆန်းအယူသည်ကား လုပ်ထားသောကြောင့် ထိုလူကို ဇီဝာကြောင်သူဟုမြင်မိလိုက်ပါသည်။

အိတ်ကြီးထဲမှထွက်လာသော တီရှပ်တွေကလည်း တံဆိပ်အကောင်းတွေချည်းပဲမို့ အကောင်းကြိုက်သူတစ်ယောက်ဟုလည်း သတ်မှတ်မိသလို ရိုးရှင်းသောဒီဇိုင်းများနှင့် ရောင်စုံလှမ်းပန်းများကြောင့်လည်း ခေတ်လွန်ဘိုးဘိုးကြီးဟု တိတ်တဆိတ်လေး သတ်မှတ်မိလိုက်သည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ယောက်ျားလေးတွေကို ဘယ်လိုနေတယ်၊ ဘယ်လိုထိုင်တယ်ဆိုတာ တွေးမကြည့်ခဲ့ဘူး၍ အခုလို သူတို့အသုံးအဆောင်တွေကို ကိုယ်တိုင်ကွင်းဆင်းလေ့လာနေရတော့လည်း ရယ်ရသားပင်။

သို့သော် ရယ်မောနေရင်းပင် အဝတွေးတစ်ခုကြောင့် သူမမျက်လုံးကြီး ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်လာခဲ့ရသည်။

"ဘုရား... ဘုရား"

သူမအတွေးထဲမှာတော့ သူမလည်း သူ့အိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်နေသလို သူကလည်း သူမအိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်နေပြီဟု အတပ်တွေးမိလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

"ကယ်ကြပါဦး"

သူမစိတ်ညစ်သွားမိသည်။ ဖွာလန်ကြံ ဖြစ်သလိုထည့်ထားသော အဝတ်အစားများကြောင့် ရုတ်တရက်စိတ်ပူသွားမိပါ၏။

"အား..."

သူမစိတ်ရှူးပေါက်သွား၍ ကျုံးအော်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း သူမအိတ်ကို သူမဖွင့်ရသေးခင် သူမက အရင်ဦးအောင် သူ့ကိုတွေ့ရှိရေးအတွက် သဲလွန်စလေးတွေ့ရလိုတွေ့ရငြား အိတ်တစ်ခုလုံးနဲ့နေတာ မွစာကျဲရှာဖွေမိလိုက်ပါသည်။

သို့သော် အချိန်သာကုန်သွားပါ၏။ ဘာတစ်ခုမှထွက်ပေါ်မလာ၍ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် အိပ်ရာပေါ်သာ ဘုန်းခနဲလှန်ချပစ်တော့သည်။ အတွေးတွေထဲမှာတော့ သူမသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်မောနေမယ့် ထိုလူရဲ့ ကာတွန်းမျက်နှာစပ်ဖြိုးဖြိုးကသာ ကြီးစိုး၍နေခဲ့ပါသည်။

သူမရဲ့ညစ်ပတ်ရှုပ်ပွနေသောအိတ်ကိုသာ အင်တာနက်ထဲ တင်လိုက်ရင်ဆိုသောအတွေးကြောင့် သူမ ကြောက်စိတ်ပင်လာရသည်။ ဒါ

ကြောင့်ပင် သူ့ဟာသူဖွင့်ထားလျက်ရှိနေသောအိတ်ကို စိတ်တိုတိုနှင့်
ခုတင်ပေါ်မှကျသွားတဲ့ထိ အားနှင့်ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ဘုန်း!”

ကျသွားသံနှင့်အတူ အိတ်အတွင်းထဲမှ ကတ်ကလေးတစ်ခုက
ကြမ်းခင်းပေါ်လွင့်ကျလာခဲ့သည်ကို သူမသတိပြုမိလိုက်စဉ်မှာ...

“ဘာကြီးလဲ”

စိတ်ဝင်စားသွား၍ ကောက်ဖတ်ကြည့်ရင်းမှ သူမမျက်နှာမှာ
ဝင်းပသွားရ၏။



အခန်း (၃)

“မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ ဒီအဝတ်အစားတွေကို လေလံတင်ရင်
ငါ့ကိုတောင် ပြန်အမ်းသွားဦးမယ်။ ဘယ်နှယ်ကွာ၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး
စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ရှုပ်ပွနေတာပဲ”

“သူ မအားလို့နေမှာပေါ့ကွာ၊ ငွှေးတော့ငွှေးကြိုင်ပါတယ်ကွာ၊ တစ်
ထည်တလေလေး အစားထိုးဝတ်လို့ရလို့ငြား ရှာကြည့်ပါဦး”

“ဘာလဲ။ ငါက မိန်းမဝတ်အတွင်းခံတွေ ဝတ်ရဦးမှာလား”

“အဲ့ဒါလည်း လှပါတယ်။ မတွေ့ဘူးလား။ အဝါရောင်၊ အနီရောင်

လေးတွေစုံလို့၊ ဟဲ့...ဟဲ့”

“မင်းဝတ်ချင်ရင် ငါပေးလိုက်မယ်လေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဝတ်မလား”

“ဟဲ့ဟဲ့... အဲ့လိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ ရှေ့ပင်နီတို့ တီရှပ်တို့ ပါလိုပါငြား”

“ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်တာပဲ”

“ဖူးစာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါဂြိုဟ်ဆိုးပျိုဟ်ဆိုးအစစ်ပဲ။ ရထားပေါ်မှာ တည်းက ဒီဂြိုဟ်ဆိုးနဲ့ပြဿနာတက်လာတာ”

“အဝတ်အစားတွေကိုကြည့်ရတာတော့ ခေတ်ဆန်းဆန်းပုံလေး တွေပါ”

“ဒီ စောင်လိုလို့၊ ခြင်ထောင်လိုလို့၊ တဘက်လိုလိုအဝတ်အစား မျိုးကို အဲ့ဒီလိုပြောတဲ့မင်းကလည်း တစ်ခုခုလိုနေလို့ပဲဖြစ်ရမယ်”

“မင်းက စိတ်ဆိုးတဲ့မျက်လုံးနဲ့ကြည့်နေလို့ဖြစ်မှာပါကွာ။ ငါထင် တာမလွဲဘူးဆိုရင် ဒီကောင်မလေးက ချစ်စရာလေးပဲဖြစ်မယ်”

အိပ်ရေးက ပုပ်သေ။ စွာကစွာသေ။ ဘာတစ်ခုမှကို အချိုးမပြေ တာ သေချာနေတယ်။ ငါ့ကောင်”

သူ့စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပြောချင်ရာပြောချပြီး ခုတင်ပေါ်လှဲချစ်လျက်

ပါသည်။ မင်းအက်ဆေးမှာ ရယ်ချင်သွားရသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ ကောင်း ကုသက အဲ့ဒီလိုကြီးစိတ်ပျက်နေသည်ကို မမြင်ခဲ့ဖူး၍ပါ။ ကောင်းကုသ ရဲ့ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်ရင်ကလည်း ရယ်စရာတော့အကောင်းသားပင်။

“တိ...တိ...ဟဲ့လို့...ဘေဘီရေရေ”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ခါးကြားမှထုတ်ကာ နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“မင်းအက်ဆေး ဟုတ်ပါသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီမှာကြမ်းပိုးကောင်။ ရှင့်အိတ်ကိုအမြန်ဆုံးလာယူပါ။ မယူလို့ ကတော့ အင်တာနက်ထဲ အမြန်ဆုံးရောက်သွားမယ်သာမှတ်ပါ”

“မင်းဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ဒီမှာကြမ်းပိုးကောင်။ အခုမှလာပြီး အတိတ်မေ့သလို ရွှေပျောက် သလိုပြောမနေနဲ့။ ရှင်နဲ့ကျွန်မတွေ့ထားတာ နာရီပိုင်းပဲရှိသေးတာ။ ဘယ် လိုမှမမေ့နိုင်ဘူး”

“သေချာတာတော့ ကိုယ် မင်းကိုမသိဘူး။ မင်းလူမှားနေပြီ”

“ဘာမှမှားစရာမရှိဘူး”

“မင်းမှားနေပါတယ်ဆိုတာ လုံးဝသေချာပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆိုတော့ နာရီပိုင်းအချိန်တုန်းက ကိုယ် ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှမဆုံခဲ့ပါဘူး ဆိုဖို့မပြောနဲ့ ပျက်မှန်းတမ်းမိတာတောင် မရှိတာ။ လုံးဝသေချာနေတယ်။ ကိုယ့်လူနာတွေထဲကလည်း မင်းလိုမချေမင်ဆက်ဆံပြောဆိုမယ် သူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ အဲ့တော့ မင်းကို ကိုယ်စိတ်မဆိုးမိခင် ဖုန်းချ လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“နေဦး။ ခဏလေး... ခဏလေး”

“ဘာပြောဦးမှာလဲ”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ ရထားစီးလာတယ်လေ။ ရထားပေါ်မှာ စကားများကြတယ်။ အိတ်မှားသွားကြတယ်လေ။ ရှင်က ကြမ်းပိုးကောင်မဟုတ်ဘူးလား”

ထိုအခါမှ မင်းအက်ဆေး လုံးလုံးကြီးသဘောပေါက်သွားပြီး ပြုံးလာရပါတော့သည်။

“မင်းကောင်မလေးရဲ့ဖုန်းလား။ အဲ့လောက်ကြီးပြီးနေရတာ”

“ငါ့ကောင်မလေးတော့မဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့ကောင်မလေး”

ဟုပြီးပြီးပြီးနှင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဟလို... ဟလို”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အမိ လူမှားနေတာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

ကိုယ်ရထားမစီးတာ ရှစ်လကြာသွားပါပြီ”

“ရှင်! ဆောရီး... တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟေ့... နေဦး။ ဖုန်းမချလိုက်နဲ့ဦး”

“ဘာပြောဦးမှာလဲ”

“မင်းကို ကိုယ်, ရထားစီးခဲ့တဲ့မင်းရဲ့ကြမ်းပိုးကောင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးနိုင်တယ်”

“တကယ်”

“သူနာမည်က ကောင်းကုသတဲ့။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပါပဲ”

သူနာမည်ကိုခေါ်သံကြားတော့ ကောင်းကုသမှာ မျက်လုံးကြီးပြူးဝိုင်းသွားရသည်။

“ဘာလဲ”

“ဟဲဟဲ... မင်းရဲ့အိပ်ပုလဲမလေးလေ”

“ဘာ!”

သူ့ပျာပျာသလဲပင် မင်းအက်ဆေးလက်ထဲမှ ဖုန်းကိုဆွဲယူကာ...

“ဟေ့... အိပ်ပုလဲ၊ မင်းအခုဘယ်မှာလဲ။ မင်းအိတ်ကို ငါ့ဆီမှာ ခုချက်ချင်းလာယူပါ”

“ရှင်လေသံကိုပြင်ပြောလိုက်ပါ။ အကယ်၍ ကျွန်မ လာမယူဘူးဆို

ရင်လည်း ရှင်ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

“ရတယ်လေ။ နံစော်ကြေးပုနေတဲ့မင်းအဝတ်တွေ နောက်နာရီ
ပိုင်းလေးနဲ့ ကမ္ဘာကသိအောင် အင်တာနက်ထဲ ပို့ပစ်လိုက်မယ်”

“ကျော့ပျံလန်ထွက်နေတဲ့ ရှင်ရဲ့အင်္ကျီအကောင်းစားတွေ ချက်ချင်း
လမ်းဘေးတန်း ရောက်သွားစေရမယ်။ ကျွန်မမှာ ရှင်ထက်သာတာ
တစ်ခုက ရှင်နာမည် ကောင်းကုသဆိုတာ သိနှင့်နေပြီးတာပဲ”

“အိပ်ပုပ်မ... မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟားဟား... ကျွန်မက ရှင်လိုတော့ ကမ္ဘာက မသိစေပါဘူး။

မြန်မာသိရုံလေးပဲ”

“ဟေ့... မင်းဘာတွေမဟုတ်တာ ကြံစည်နေတာလဲ”

“ဒီနေ့တော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ မနက်ဖြန်လောက်ဆိုရင်တော့
သတင်းစာတိုက်သွားမှနဲ့တူတယ်။ ကောင်းကုသရဲ့ဆိုဒီနံပါတ်လေး တစ်
နိုင်ငံလုံး သိသွားအောင်”

“ဟေ့... အိပ်ပုပ်မ... မင်း”

“ရှင်အပြောအဆိုတွေကို ချက်ချင်းပြောင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ
စိတ်ကူးလည်း နူးညံ့သွားနိုင်ပါသေးတယ်”

“ကျားပြီးဆွဲလိုက်မယ်။ တစ်ကောင်တည်းဆွဲလို့မသေရင် နှစ်

ကောင်ထပ်ဆွဲမယ်”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ရတယ်လေ”

“ငါ မင်းဆီ နာရီပိုင်းအတွင်းရောက်လာလိမ့်မယ်။ မင်းစောင့်နေ”

“ရှင်မှာ နတ်မျက်စိပိုင်ထားလို့လား”

“မင်းသိပ်ညံ့သွားပြန်ပြီ... အိပ်ပုပ်မလေးဧရ။ အခုလို အိုင်တီ
ခေတ်ကြီးမှာ မင်းအတွေးအခေါ်တွေက နိုးထသင့်ပြီ။ မင်းဖုန်းနံပါတ်
ငါ့ဖုန်းထဲမှာပေါ်နေမှတော့ အဖြေက မဝေးတော့ပါဘူး”

သူမ၊ သူမခေါင်းကို သူမရိုက်ချပစ်လိုက်ပါသည်။ ဒီတစ်ကွက်မှာ
တော့ သူမ ခံလိုက်ရပြီပေါ့။ သို့သော်...

“ဒါ အများသုံးဖုန်းဆိုရင်ရော”

“ဒီလောက်သဲလွန်စရထားရင် ကောင်းကုသအတွက် မခက်တော့
ပါဘူး”

ဒီလိုဘဝင်မြင့်မြင့် မာကျောကျောလေသံကို သူမ မုန်းမိသွားရပါ
၏။ ဒါကြောင့် သူမက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပင်။

“ဟေ့... ကုသတာတွေ ဖျားနာတာတွေ မသိဘူး။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ
နောက်တစ်နာရီတိတိအချိန်မှာ ကျုံးပြောက်ဘက်မှန်မှာဆိုမယ်။ ဒါပဲ”
ဟုပိတ်ပြောကာ ဝှမ်းခနဲမြည်အောင် ဖုန်းကိုပိတ်ချပစ်လိုက်ပါ

သည်။ ဘာစကားမှမဆိုဘဲ ဗုန်းကိုကိုင်ပြီး တပြုံးပြုံးလုပ်နေသော ကောင်းကုသကို မင်းအက်ဆေးက အံ့သြသလိုကြည့်နေပြီး...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကုသ”

“သဘောကုသလို့”

“ကောင်မလေးကို ကြွေးနေတာလား”

“ဒီရှုပ်ပြားမှုကိုသာ ကြွေးသွားရင် ငါ့ထက်ရှုထွေလူ ကမ္ဘာမှာရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို မင်းက ဘာကိုပြုံးနေတာလဲ”

“မိန်းကလေးတွေကို ရယ်ချင်လို့ပါကွာ။ မိန်းကလေးတွေက ယောက်ျားလေးတွေအတည်ပေါက်ကြီးပြောပြီး ခြောက်လှန့်ပစ်ရင် သူမတို့အောင် ကြောက်လန့်ကြတယ်ကွာ။ အပြင်ပန်းတော့ မာသလိုလိုနဲ့။ သိပ်တောင်ခြောက်စရာမလိုဘူး။ နောက်တစ်နာရီကြာရင် ပစ္စည်းချင်းလဲမယ်တဲ့”

“ငါ ဘော်ဒီဂတ် လိုက်လုပ်ဦးမလား”

“ရပါတယ်။ ဒီမိန်းကလေးကို ငါက ငါတို့ငယ်ငယ်ကပြောသလို ပေါ့ကွာ။ လက်သန်းတစ်ချောင်းစာပဲ ပေးတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ”

“ကဲ... ငါ့သူငယ်ချင်း မင်းလည်းနားတော့။ ငါလည်း ဖွိုက်တင်ကျင့်လိုက်ဦးမယ်။ မင်းပုံကြည့်ရတာ သိပ်မလန်းဘူး။ အိပ်ချင်နေပြီနဲ့ တူတယ်”

“ဒါဆို ငါပြန်မယ်။ ငါတို့ ညနေမှတွေ့ကြတာပေါ့ကွာ”

မင်းအက်ဆေး ပြန်သွားတော့ သူက ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားအောင် ရေအဝချိုးပစ်လိုက်ပြီး ရေမွှန်ရေမွှားများကို ဝွေးပွတ်ဘက်ကြီးနှင့်သုတ်ကာ သိမ်းထားတာကြာပြီဖြစ်သော ဗီရိုထဲမှအဝတ်ထပ်ကို လှန်လှောရှာဖွေပစ်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျောင်းတုန်းကဝတ်သည့် ဂျင်းရှော့ပင်နီတစ်ထည်နှင့် လူငယ်ဆန်ဆန် တီရှပ်တစ်ထည်ကိုသာ ဆန်ကာတင်ရွေးချယ်မိလိုက်ပါသည်။

စမတ်ကျပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသော ဆံပင်တိုတိုကို ဂျယ်မကျ၊ ဆီမကျဘဲ ဖရိုဖရဲပင် ထားလိုက်သည်။ ဒီတော့ သူ့ပုံက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပုံမပေါက်တော့ဘဲ ဂျစ်ပစီလူငယ်ပုံ အပြည့်အဝရောက်ရှိသွားတော့၏။

မေမေဝယ်ထားပေးသော ကော်ဖီရောင်ဂျစ်ကားကို အစမ်းအနေနှင့် စီးကြည့်ပိပါ၏။ သူ ကျုံးသို့ရောက်သောအချိန်မှာ နေပူပူက ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် ထိုးကျနေခဲ့ပါပြီ။ သူ ကျုံးမြောက်ဘက်မျက်နှာစာမှာ ဗရုတ်သုတ်ခအင်္ကျီပုံစံနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန်ရှာဖွေမိနေပါသည်။

သို့သော် မတွေ့ရသဖြင့် သူနည်းနည်းတော့ ကွဲပြီးတိုချင်လာ၍ ဘေးနားမှာရှိနေသော သူမ၏အိတ်ကြီးကိုသာ ဘုန်းခနဲထုရိုက်ပစ်မိပါသည်။ ဒါကို အိတ်က သူ့ကိုလှောင်ပြောင်သရော်နေရောသည်လားမသိ။ သူ့လက်အစုံမှာ ပူခနဲနာကျင်သွားရသည်။

“လူသာ မကဘူး။ အိတ်ပါ ဒုက္ခပေးနေပါလားနော်။ အားလား၊ နာလိုက်တာ”

နာကျင်သွားသောလက်ကို ဆတ်ခနဲ၊ ဆတ်ခနဲ ခါမိနေခိုက် မြင်ကွင်းထဲတိုးဝင်လာသော ထူးဆန်းသည့်မိန်းကလေးကြောင့် သူ့ပြုံးမိလိုက်သည်။ မှန်ပါသည်။

နေကာမျက်မှန်အဝိုင်းကြီးကြီးနှင့် ဦးထုပ်အဝိုင်းပြားပြားကြီးကို ပြစ်သလို ခပ်စောင်းစောင်းသောင်းထားပြီး အစိမ်းရင့်ရောင်အင်္ကျီကြပ်ကြပ်နှင့် ဂျင်းပင်နီကို မလိုက်ဖက်စွာ ကမောက်ကမ ထတ်ဆင်ထားပုံက

သူမပဲဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာ အပြည့်အဝသက်သေခံနေပါသည်။ သူမက သည်း သူ့ကိုစောင့်ဆိုင်းနေပုံရသည်။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် အကြည့်တွေက ယောက်ယက်ခတ်နေပြီး အိတ်ကြီးကို ဟိုမှဒီသို့တွန်းလွှတ်ဆွဲရမ်းနေပုံမှာ သူသာလျှင် အိတ်ဖြစ်နေခဲ့ပါလျှင် ခေါင်းဖူးပြီး ထနိုင်တော့မှာပင် မဟုတ်တော့။

သူက ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘဲ ကမောက်ကမပုံနှင့် မအပ်မစပ်ဝတ်ထားသောသူမကို စချင်မိသွား၍ ကားကို သူမနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်လိုက်ပြီး သူမ ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာကို အရသာခံကာ ဇိမ်နှင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူမက သူ့ကြည့်နေတဲ့ခဏအချိန်လေးမှာပဲ အိတ်ပေါ်ထိုင်လိုက်၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် မရေမရာ မျှော်လိုက်၊ အိတ်ပေါ်ပြန်ထိုင်လိုက်နှင့် ထိုင်ထလုပ်နေခဲ့သည်မှာ (သွ) ကြိမ်ထက်မနည်း။

သူ နာရီဝက်မျှ ထပ်စောင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမက စိတ်မရှည်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ အိတ်ကိုဆွဲပြီး တစ်ဖက်လမ်းသို့ကူးရန် ဟန်ပြင်နေပါပြီ။ ထိုအခါမှ သူက ဘေးမှအိတ်ကို မချလိုက်ပြီး ဆွဲကာ သူမထံသို့ တည့်တည့်ကြီး ဦးတည်ပစ်လိုက်သည်။

သည်တွင် ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာဖွေနေသော သူမမျက်ဝန်းတစ်စုံကြား ဂျော့ပင်နိုတို တီရှပ်နက်ပြာဖျော့ရောင်နှင့်သူက တန်းဝင်သွားရသည်။

အချိန်ကိုတိတိကျကျမလိုက်နာသော စည်းကမ်းဆွဲသောသူကို သူမဒေါသထွက်နေပါ၏။ သူမလည်း မှင်သေသေနှင့်ပင် ဦးတည်ချက်လွှဲယစ်ကာ သူ့ထံသို့အိတ်ဆွဲကာ တည့်တည့်ကြီးလျှောက်လာနေပုံမှာ ဖြိုက်တင်ချတော့မည့် အမေရိကန်ဂျက်မတစ်ဦးနယ်။

ကျွေးဘေးလို့နေရာမျိုး ဗြိလယ်လမ်းမကြီးဘေးမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ အဝတ်စားအိတ်လေး လဲလှယ်ကြမည့်အရေးကို အမေရိကန်ရှပ်ရှင်စွန့်စားခန်းကားကြီးတွေထဲကလို ဘိန်းဖြူရောင်းဝယ်ရေးစင်တာတွေမည့် ကြေးစားကိုယ်ရံတော်ကြီးများလို နှုတ်ခမ်းတွေကို ပီပီရီရီတင်းစေ့ထားပြီး တစ်လှမ်းချင်း လေးသွဲ့ရွာ လျှောက်လှမ်းနေကြပုံမှာ ဆွဲထားသော ခန်းဆောင်အိတ်တန်ဖိုးနှင့်မှ မလိုက်ဖက်စွာ။

သူမနှင့်သူ နှစ်ပေမျှအကွာမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်တန့်လိုက်ကြပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စိမှတစ်ဆင့်နောက်စေ့ထိပင် ပေါက်ထွက်လှပတတ် စိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် နေကာမျက်နှာတစ်ထားကြတာကြောင့် အချည်းနီးပင်။

မျက်ဝန်းအိမ်ကိုမြင်ရဖို့တောင် မလွယ်...

“ရှင်လိုလူမျိုးဟာ နိုင်ငံခြားမှာနေဖို့မသင့်တော်ဘူး။ အချိန်တိုင်းဟာ စက္ကန့်အလိုက် တန်ဖိုးကြီးတယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား”

“ကုမ္ပဏီက ဘယ်နှခုလဲ။ ဘယ်လုပ်ငန်းမှာ အစုရှယ်ယာဝင်ထားသေးသလဲ။ ဒါမှမဟုတ်၊ မင်းနာရီဝက်နောက်ကျလို့ လူတစ်ယောက်သေသွားနိုင်သလား”

“နောက်ကျပါတယ်လို့ဝန်မခံဘဲ လီစယ်ဖာထေးတတ်တာ ရှင့်ရဲ့အတတ်ပညာပေါ့”

“မင်း တော်တော်ဒေါသထွက်နေတယ်နဲ့တူတယ်”

“စောစောက ကျွန်ုပ်ပုံစံက ရှင့်ကို ဟာသလုပ်နေပုံပေါက်လို့လား”

“မိန်းကလေးတွေက ဒေါသထွက်နေရင် လှတယ်တဲ့။ ငါတော့အဲ့ဒီလိုမထင်ဘူး”

“ရှင်ဒီလောက်ဖြေရှင်းချက်ပေးနေမှတော့ ရှင့်မျက်စိထဲမှာ ကျွန်ုပ်က တော်တော်လှနေပြီထင်တယ်”

“ဟားဟား... မဆိုးပါဘူး။ လူရွှင်တော်ရွှေဖလားမှာ မင်းဝင်ပြိုင်ရင် ပထမရနိုင်သားပဲ”

“ရှင်ထုတ်ထားတာ ကျွန်ုပ်ဘောင်းဘီတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ငါက တွန့်ကျ လိမ်တက်နေရင် မဝတ်တတ်ဘူး”

“ဘဝင်မြင့်တဲ့လူတွေကို ဒီလက်သီးနဲ့ထိုးပစ်တာ ကိုးဆယ့်ကိုး
ယောက်ရှိနေပြီ”

“မင်းအင်္ကျီက ကျပ်ထုပ်နေတာပဲ။ သူများအင်္ကျီဝတ်လာတာ
ဆိုတာ မြင်ရုံနဲ့သိတယ်”

သူမကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ မျက်မှန်ကြီးချွတ်၍ပြောလိုက်
သောသူ့ပုံစံကြောင့် သူမမှာ ရုတ်တရက်ပို့ မလုံမလဲလေးနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ
လေး ကျုံ့ဝင်သွားရသည်။ ဒါကို သူက ဟက်ခနဲ မသိမသာရယ်မောမိ
လိုက်ပါသေးသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်မှတော့ သဘောကျလို့ပေါ့”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက သူ့ကိုမျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြောင်တောင်
တောင်ကြည့်ကာ...

“သဘောကျတယ်။ ဒါဆို ရှင် ကျွန်မကိုကြိုက်နေပြီလား”

“အိုးမိုင်ဂေါ့!”

သူ့နဖူးသူ့ရိုက်ကာ အပြတ်စိတ်ပျက်သွားပုံနှင့် သူ့ပုံစံကြောင့်...

“မကြိုက်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ။ အမူပိုလွန်းတယ် ဒီတစ်သက်

တော့ ရှင် ရည်စားရမှာမဟုတ်ဘူး”

“မလိုချင်လို့၊ ငါ့နားမှာ ဝိုင်းနေတာပဲ၊ ဒါထုတ်နေရတယ်”

“ယင်ကောင်တွေပဲနေမှာ။ ရှင့်အနံ့က နံဟောင်နေတာကို။ ရေ
ရော ချိုးခဲ့ရဲ့လား။ မဖြစ်ပါဘူး။ အိတ်ချင်းမြန်မြန်လဲမှ။ ယင်တွေအုံခဲ
လာရင် မော်တော်ပီကာယ်ရဲ့ဝိစကီပါ ကျိုးသွားဦးမယ်။ ရော့... ရော့၊
ရှင့်အိတ်”

ဟုတစ်ဆက်တည်းပြောကာ သူ့အိတ်ကိုလည်း တွန်းပေးလာသလို
သူမအိတ်ကိုလည်း ဆတ်ခနဲဆွဲယူသွားပါတော့သည်။ မြန်ဆန်လွန်း၍
သူပင်လျှင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ရပ်နေမိတော့သည်ထိ။

သူမကို သူတစ်ခုခုပြန်ပြောချင်လှပေမယ့်လည်း သူဘာမှမပြော
လိုက်နိုင်ခင်မှာပင် ခပ်သုတ်သုတ်သွားနေသောသူမက လေးဘီးတစ်စီး
ငှားပြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါပြီ။

သာမန်ထက် ပိုသွက်နေသောသူမရဲ့ပုံစံကြောင့် ကြောင်နေရာ
မှ သတိဝင်လာကာ အိတ်ကိုအမြန်ဆုံးဖွင့်ပစ်တော့သည်။ သူ့ပစ္စည်းတွေ
တစ်ခုခုပျောက်ရှုလိုက်တော့ တွေးမိစဉ်ရှိရသေး။ မြင်လိုက်ရသော လုံးထွေး
ရှုပ်ပွနေတဲ့အဝတ်ပုံကြီးကြောင့်...

“ဟား... ဟွန်း... အား... ဒေါသဖြစ်လိက်တာ... ဟူး”

သူစိတ်တိုလွန်း၍ ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိနိုင်တော့။



အခန်း (၄)

“ဟား... ဟား... ဟား... အဲ့တော့ မင်းခံလိုက်ရတာပေါ့”

“ခံလိုက်ရတာမှ မရှုမလှဘဲ။ ဒါကြောင့် ထင်တော့ထင်သာ။ ဒီ
 မိန်းကလေး သွားနေတာဟာ သိပ်မမှန်ပါဘူးလို့”

“ငါ အဲဒီမိန်းကလေးကို တွေ့ဖူးချင်လာပြီ”

“စိတ်ညစ်လွန်းလို့ မတွေ့တာကောင်းတယ်။ တွေ့ရရင် ပြဿနာ
 နဲ့ချည်းပဲ။ ရထားပေါ်မှာတည်းက ဒုက္ခပေးတာ။ မန္တလေးထိပဲ”

“မဆိုးပါဘူး အသစ်ပေါ့။ ငါတို့ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေက အဲ့ဒီ
 လိုနဲ့စပ်စပ်မျိုးမှမရှိတာ”

“အဲ့လိုနှစ်စပ်ကို မင်းက သဘောကျလို့လား”

“ဘယ်လိုသဘောနဲ့ မေးတာလဲ”

“ငါဆိုလိုတာ မင်းသိပါတယ်”

“ဟာသအနေနဲ့ ရယ်စရာပေါ့ကွာ။ အတွေးအမြင်ပြောင်းတာ ပေါ့။ ပွဲတက်ဖို့ကျတော့ Type တူမှလေ။ လောကမှာ ဂုဏ်သိက္ခာက သာလျှင် အရေးကြီးဆုံးပါကွ”

“မင်းဝါဒက အခုထိ မပြောင်းလဲသေးပါလား”

“မပြောင်းလဲသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ထာဝစဉ်ဝါဒပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ လည်း ယောက်ျားထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အပန်းဖြေရာ အပြောင်းအလဲလေး ခေတ္တကြည်နူးကြည်ချင်တယ်။ ငါ့ ကိုမိတ်ဆက်ပေးပါလား။ လှလား”

“နည်းနည်းတော့ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ မိန်းကလေးက ရိုးရိုး လေးပါ။ နည်းနည်းအပိုင်းဆန်ပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေက မညစ်ထွေးဘူး။ ဖြူစင်နေတယ်။ အဲ့ဒီလိုအပျော်မကြိုသင့်ဘူး”

“မင်းကြိုက်သွားလို့လား”

“ဘာဖြစ်လို့ကြိုက်ရမှာလဲ။ ခေါင်းက ကောက်ရိုးပုံ မျက်လုံးက ဆင်တစ်ဖက် ဆိတ်တစ်ဖက်။ အရပ်က ဂျပု၊ အသံက ဖားအော်သံနဲ့

ခင်ခုန်နိုင်စရာ ဘာပါဝါမှမရှိဘူး။ စွာကစွာသေး”

“မင်း တော်တော်ကြီးသတိထားကြည့်ထားတာပဲ”

“မင်းပဲတွေ့ကြည့်ပေါ့။ ရှင်ဆိုးမယ့်ဘဲမလေးပဲဆိုတာ”

“တော်ပါပြီကွာ။ အပျော်ဆိုရင်တောင် ငါက ပါးအိုရဲရဲလေးနဲ့ အလန်းလေးပဲ ချိန်ချင်တာ။ အဲ့အချိန်ကျပြီ။ ဒီနေ့ Round လှည့်အဖွဲ့ ထဲ ငါပါတယ်။ သွားပြီ”

“မနက်ဖြန် ငါတို့ရေကူးကန်သွားရအောင်။ နေ့လယ်နှစ်နာရီ ငါ off တယ်”

“မအားဘူး။ မနက်ဖြန် O.P.D နေ့ပဲ။ ဆော့ရီးကွာ”

ဟုပြောကာ လောင်းကုတ်အဖြူကိုဝတ်၍ ထွက်သွားသောမင်း အက်ဆေးကို သူမျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်နေမိရင်း ပြုံးမိလိုက်သည်။ ထို မိန်းကလေးက လှပါတယ်။ ဖြူဖြူလုံးလုံးလေးနဲ့ ချစ်စရာလေးဟုပြောမိ လိုက်ရင် မိတ်ဆက်ပေးဦး။ ကပ်ရအောင်နဲ့ အပျော်ကြဲနေဦးမည့်မင်း အက်ဆေးအကြောင်းကို သူနော့ကြေနေပြီမို့ တမင်အလွန်အကျူးပြော ပစ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းရိုးသားတဲ့ ဒီစွာစိမလေးကိုတော့ သူ ကြောင့် မင်းအက်ဆေးအင်္ဂါးစာအဖြစ်မခံလိုပါ။ ဒါရှိတောင့်ရှိခဲ့ ထူးဆန်း

လှသည် ကောင်းကုသ၏ ရှားရှားပါးပါးစေတနာထားမိလိုက်ခြင်းပင်။
သူမနှင့်သူ အဝတ်အိတ်ချင်းလဲလှယ်ကြသည့်ပုံစံကို သူပြန်ပြင်
ယောင်မိ၍ ဦးခိုခပ်ခပ်ရယ်မိလိုက်ပြန်သည်မှာ ကလေးတစ်ယောက်နှယ်။
ပြီးတော့... ပွစာကျဲနေသောအဝတ်တွေကြောင့် သူဒေါသဖြစ်ရသည်မှာ
လည်း အမောတကော။

ထိုထူးဆန်းသည့်မိန်းကလေးကြောင့် သူရယ်လည်းရယ်ရသလို
ဒေါသလည်းထွက်ရပါသည်။ ပေါကြောင်ကြောင်နိုင်သောသူမနှင့်တွေ့မှပဲ
သူလည်း ပေါကြောင်ကြောင်အလုပ်တွေ လုပ်ဖြစ်နေ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
လည်း နည်းနည်းရှက်မိသလို အတွေ့အကြုံသစ်မို့ ပျော်ဖို့လည်းကောင်း
ပြီး စိတ်ညစ်ဖို့လည်းကောင်းနေပြန်ပါ၏။

အမြဲတမ်း သေးထိုးအပ်ကိုင်ပြီး အီးအီအဲအဲနှင့်ညည်းညူနေသံ
ကိုသာ မချီမဆန်ကြားနေရသောသူအဖို့တော့ သူမအကြောင်းတွေးရ
တာက နည်းနည်းပျော်ဖို့ကောင်းနေသယောင်။

သူ့ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ တစ်ခုခုကိုသံသယဝင်မိပါ၏။ သူမ
ကိုများ စိတ်ဝင်စားနေပြီလား။ ထိုအတွေးက သူ့ကိုပို၍ရယ်ပြုံးစေပါ
သည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့အတွေးမျိုးကြောင့်ပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကောင်းကုသဆိုသော ဆရာဝန်ဂုဏ်နှင့်

လူရည်သန်ရဲ့နဲ့ဘေးမှာ ပျိုမေချောတွေ ဝိုင်းအုံနေပြီး မည်သည့်ပျိုမေ
ချောကိုမှ မလှုပ်ခတ်ဖူးသည့် သူ့နှလုံးသားအစုံကို သူယုံကြည်နေလို့ပါ
ပဲ။

မိန်းမချောများကိုပင် လှုပ်ရှားတုန်ခါမှုမရှိတဲ့သူ့နှလုံးသားက
အခုလောက်လေး နည်းနည်းပါးပါးမျှသာလှသော မိန်းမရွာလေးကိုဆို
ဝေးရာဆိုတဲ့အတွေးမျိုးကြောင့်ပါပဲ။





အခန်း (၅)

“အချစ်ဆိုတာ အဆင်းရူပကာနဲ့သက်ဆိုင်သလား သက်လုံ”

အိမ်ဖြူနေရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းအမေးစကားကြောင့် လက်ဖက်
သုပ်ကိုမဆန်မပြုစားပြီး တီဗွီတိုင်ကြည့်နေသော တို့သက်လုံက စားလက်
စပင် သီးသွားရသည်။

“ဘာ! အဟွတ်. . . အဟွတ်”

“နင့်ကို ဟမ်ဘာဂါရွေးမလား။ ရွှေငွေရတနာရွေးမလားလို့မေး
ရင် ရှင်ဘာကိုရွေးမလဲ”

“စဉ်းစားနေစရာတောင်မလိုဘူး။ ဟမ်ဘာဂါပဲ ရွေးမှာပေါ့။ ရွှေ

ငွေက ဗိုက်မဝဘူး။ ဟမ်ဘာဂါက ချက်ချင်းဝသွားစေတယ်။ ပြောရင်ဆိုရင်း ဟမ်ဘာဂါတောင် စားချင်လာပြီ”

“နင် ဝက်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဆင်ဖြစ်သွားရင်လည်းရတယ်။ အဆာခံပြီးမှတော့ ဝိတ်ကိုမထိန်းနိုင်ပါဘူး”

“နင့်ကို ငါဆက်မေးမယ်”

“မေး... ငါသိရင်ဖြေမယ်။ မသိရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“နင် အချစ်ကိုဘယ်လိုဖြစ်သလဲ”

“ဘယ်လိုမှမမြင်ဘူး”

“ဟာ... နင်ကလည်း ဘုကြီးမပြောနဲ့လေ”

“အဝါလား၊ အနီလား၊ အဖြူလား၊ အစိမ်းလား၊ ဝလား၊ ပိန်လား၊ ပုလား၊ မြင်မှမမြင်ရတာ။ ငါကဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ငါတို့ဖြစ်ကြီးနားက မချစ်ချစ်တော့ ကျောက်ပေါက်တွေနဲ့ ရုပ်ဆိုးတယ်”

“ငပိန်းမ တော်ပြီ။ နင့်ကို ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲကျွေးဖို့အစီအစဉ် ဖျက်တယ်”

“ဘာ! ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲဟုတ်လား”

“စကားကောင်းပြောရင်တော့ ဒီကားခံမလို့ပဲ”

“ဟဲဟဲ... နင်ကလည်း အချစ်ဆိုတာ အဆင်းရူပကာနဲ့နည်းနည်းဆိုင်တယ်။ နည်းနည်းမဆိုင်ဘူး”

“ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲရဲ့တန်ခိုးပြီပြီ”

“ဘယ်လိုပြောမလဲဟာ၊ ချစ်လို့လှတာ၊ လှလို့ချစ်ကြတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“သိချင်းထဲက မဟုတ်လား”

“ဟဲ့... ကဗျာထဲမှာဖတ်ရတယ်မဟုတ်လား။ ဘာတဲ့၊ အချစ်နဲ့ တွေ့သူတိုင်း ကဗျာဆရာတွေဖြစ်ရတယ်ဆိုတာလေ”

“ငါ အချစ်ကိုတွေ့နေပြီထင်တယ်”

“ထူးဆန်းလှချည်လား”

“ငါ့အတွက် ကဗျာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ”

“ဖြေးဖြေးပေါ့၊ လောလိုက်တာ”

“ပြီးပြီလား၊ ပြောလို့”

“ဘာလဲ”

“ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲလေ”

“နင် ငါ့ကိုအကြွေးဆပ်ဦး”

“ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးပိုင်ထားပြီးမှ ကပ်စေးလိုက်တာ။ ငါ့ဖို့ယူခဲ့တဲ့ ဝတ်စုံက နင့်ဆိုင်ကပဲမဟုတ်လား”

“တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့”

“အကြွေးဆိုတာ ပေးတဲ့လူရှိမှရတာ။ ငါပေးတော့ နင်မရဘူး ပေါ့”

“ရုပ်ဆိုးကြီးနဲ့ရည်းစားဖြစ်ပါစေသော်”

“ရတယ်။ ပိုလာဘာလီရေခဲမုန့်တစ်ပွဲလောက် ရင်မခုန်ဘူး”

“နင် အဆိပ်တိတ်ပြီးသေမှာမကြောက်ဘူးလား”

“ငါက ကျန်းမာရေးကောင်းပြီးသားပါ”

“သက်လုံ... နင်တကယ်ပဲ အစားအစာလောက် ဘာကိုမှစိတ် မဝင်စားဘူးလား”

“ခရီးထွက်ဖို့စိတ်ဝင်စားတယ်လေ။ ဒါကြောင့်ပဲ ငါ မန္တလေး ရောက်လာပြီ”

“ဒီအရွယ်မှာ အချစ်လေးဘာလေးတွေ့သင့်ပြီ”

“ဗိုက်မှမဝတာ။ အလကား စိတ္တဇနာမ်ကြီး”

“ငါသိချင်တယ်။ နင်ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုချစ်မိမယ့်အချိန်”

“ဘာခက်လဲ။ ချစ်ရင်ချစ်တယ်ပေါ့”

“ဟဲ့... နင့်ဟာကလည်း ငါ နင့်ကိုစိတ်ပူတယ်။ ရင်လေးတယ်။ တကယ်”

“ဘာမှမပူနဲ့။ ချစ်ရင်လိုက်ပိုးမယ်။ မချစ်ရင် မောင်းထုတ်မယ်။ ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ အလကားရှုပ်လို့”

“ရှင် ဘယ်လိုလူမျိုးကိုကြိုက်မလဲသက်လုံ”

“အင်း... ခပ်ချောချော၊ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ဒါလည်းမဟုတ်သေးဘူး။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ အင်း... ဒါတော့ဖြစ်နိုင် တယ်။ အင်း... မသိပါဘူးဟာ။ ဦးနှောက်ခြောက်တယ်”

ဟုဆိုကာ ဘာကိုမှထပ်မပြောတော့ဘဲ လက်ဖက်သုပ်ကိုသာ ဆက်စားပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“သက်လုံ”

“ပြော”

“နင် တကယ်ပဲ အခုချိန်ထိ ရည်းစားတစ်ယောက်မှမရူးသေး ဘူးလား”

“ချိုရည်တစ်လုံးငုံရတာလောက် စိတ်မဝင်စားဘူး”

“နင်က ချစ်ရာကောင်းပါတယ်။ နင့်ကိုလာကြိုက်လို့လူတွေ

တော့ ရှိမှာပေါ့”

“မသိဘူးလေ။ သူတို့စိတ်ထဲ ငါဝင်ကြည့်လို့မှမရတာ”

“ဆရာမကူတဲ့ တတ်တဲ့ပညာပါကွာ”

“ငါစိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဒါဆို နင့်နုလုံးသားက အရိုင်းတုံးပေါ့”

“အမှန်ပဲ။ ဒါနဲ့နေပါဦး။ ငါ့ကိုသာ မေးနေတာ နင်ရော”

“ရည်းစားတစ်ထောင်၊ လင်ကောင်တစ်ယောက်တဲ့။ ကြိုက်ရင် ဆက်တွဲတယ်။ မနှစ်သက်တာတွေရင် ခေါက်ပစ်တယ်။ အိမ်ကလီပေါ့ ဟာ။ ရွေးချယ်ဆဲပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ အခုတော့ ခုနစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းကို တွေ့ထားပြီ”

“ချောလား”

“ငါက အဲ့ဒီလိုပြောရင် တော်ရုံလူမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင်သိ မှာပါ”

“နင်က လှတာပဲ။ အိုကေမှာပါ”

“နင်နဲ့ငါက ညီအစ်မဆိုတော့ ငါနင့်ကိုစိတ်ပူတယ် သက်လုံ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်က အရိုင်းလေးဆိုတော့ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုပြီတွယ်သွား

ဆင် နှုတ်မရကုမရဘဲဖြစ်နေမှာစိုးတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ”

“နင် အချစ်စာမျက်နှာကိုမဖွင့်တော့ဘူးလို့ တွေးထားလို့လား”

“မတွေးဖူးဘူး”

“ပိုပြီးမှတောင် စိုးရိမ်သွားပြီ။ အချစ်က အခုချိန် နင့်ဆီတည့် တည့်ကြီးရောက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မရောက်လာနိုင်ပါဘူးဟာ။ ငါမှရှာဖွေမနေတာ”

“ရှာဖွေလို့လည်းမရသလို၊ ရှောင်တိမ်းလို့လည်းမရဘူး။ အဲ့ဒါ လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေတဲ့အချစ်ပဲ။ နင့်ကို ကောင်ချော လေးက လာချိတ်ပြီဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရှင်းနေတာပဲ။ ကြိုက်ရင်ကြိုက်မယ်။ မကြိုက်ရင်မကြိုက်ဘူးပေါ့”

“အကယ်၍ ကံကြမ္မာက ပြောင်းပြန်လှန်လာပြီး နင်ခွဲလမ်းသွား ရှေ့ကောင်ချောလေးက ကျောက်ရုပ်လိုပေါ်လာခဲ့ရင်ရော”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မရှိနိုင်ဘူးလို့တော့ ငါအတတ်မပြောပါဘူး။ ဘာ

ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါလည်း သွေးနဲ့သားနဲ့တည်ဆောက်ထားသူမို့ပဲ။ ဒါ ပေမဲ့ သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အကယ်၍ဆိုတာမျိုးနဲ့ ငါ ပလ္လင်ခံခဲ့ပြီးပြီလေ”

“ရှင်းရှင်းပဲကြိုက်တယ်။ ကြိုက်ရင်ကြိုက်တယ်ပေါ့”

“အကယ်၍ နင့်ကို တစ်ဖက်လူက ရင်မခုန်ခဲ့ဘူးဆိုရင်ရော”

“အဲ့ဒါတော့ ငါမသိနိုင်ဘူး။ တွေးလည်းမတွေးဖူးတော့ ဘာမှကို ပြန်မဖြေနိုင်ပါဘူး မရွှေ့ချောရယ်”

“အကယ်၍”

“တော်ပါတော့။ အခုလောလောဆယ် ဘယ်ကောင်ချောမှလည်း မပေါ်လာသလို ကျုပ်ရင်ခုန်သံကလည်း ငြိမ်နေတယ်။ လောလောဆယ် ကျွေးဖို့မွေးဖို့သာစဉ်။ ကတိဆို တည်ရတယ်။ ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲကို တမ်းတာလို ကလီစာတွေ ဆန္ဒပြကုန်ပြီ”

ဟုသာ ကမူးရှူးထိုးပြောပစ်လိုက်သည်။

“အစားပုပ်မ”

ဒေါသမပါတဲ့ကျိစယ်သံလေးက ခပ်ရေးရေး။



အခန်း (၆)

“ငါတို့မြစ်ကြီးနားမှာ မရှိဘူးဟာ။ မေမေကိုယ်တိုင်မချက်ရင် ဘယ် ဆိုင်မှာမှ ဝယ်စားလို့မရဘူး”

ဟုပြောဆိုကာ နှစ်ပွဲဆင့်စားပစ်တော့ အိမ်ဖြူနားမှာ တို့သက် လုံးကို ဆလံပြသွားရသည်။

“ဒီလောက်အိမ်စိုနေတာ တစ်ပွဲကုန်ဖို့မလွယ်တာ။ နင်ကတော့ တကယ်ပဲ”

“စားလို့ကောင်းတယ်။ အိမ်ကလေးမှာ အချဉ်ခွက်မတွေ့ဘူးလား”

“အချဉ်လည်း မစားချင်ပါဘူး”

“ဒီထက်ပိန်သွားမှာစိုးလို့လား”

“ဟင့်အင်း မစိုးနိုင်ဘူး။ ငါအမြဲ Body Beauty ကစားတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အချဉ်စားတာ များသွားရင် ချွေးထွက်ရင် နံလို့”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“နင် ဒါကိုမသိဘူးလား”

“မသိပါဘူး။ ငါက အချိုအအိစာကိုပဲ ရှောင်တယ်မှတ်နေတာ”

“နင်မသိတာကြီးဘဲ ထပ်နေပါလားသက်လုံရယ်”

“ဟော့... အသံ... အသံချပ်ချပ်နဲ့ ရှင့်ဖုန်းမြည်နေပြီ”

“အရူးမ... အဲ့ဒါ ငါ့ဖုန်းသံမဟုတ်ဘူး။ နင့်အင်္ကျီအိတ်က လှုပ်

နေတယ်။ နင့်ဖုန်းပဲနေမှာ”

“ဪ... အင်း၊ ဟဲဟဲ... မှားသွားလို့”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်တော့...

“ဟဲဟဲ... မြစ်ကြီးနားက မေမေဆီကပဲ”

ဟုပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဖုန်းဖွင့်နားထောင်နေစဉ် အိမ်ဖြူနေက
လည်း ဖုန်းဝင်လာ၍ စကားပြောနေလိုက်၍ သူမတို့နှစ်ယောက်က ကိုယ်
စီ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ပြောနေကြသည်။

သူမကတော့ အမေနှင့်မို့ ချွဲနေသေး၏။

“သက်လုံ”

အိမ်ဖြူနေ၏ခေါ်သံကြောင့် သူမက မျက်လွှာလေးပင့်၍ကြည့်မိ
လိုက်စဉ် ခဏဆိုသောအခိပွယ်နှင့်လက်ပြနေတာကြောင့် သူမကလည်း
ရတယ်ဆိုသောအခိပွယ်နှင့် လက်ပြလိုက်ကာ ဖုန်းဆက်ပြောနေလိုက်
သည်။

သူမ ဖုန်းပြောပြီးတော့ ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲကို ပြန်ဆက်စားလိုက်
၏။ ပန်းကန်ထဲက ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲကုန်ပြီး ရေသန့်ဘူးကိုဖွင့်သောက်
နေသည်ထိ အိမ်ဖြူနေက ဝေါ်မလာသေးသဖြင့် သူမစိတ်မရှည်နိုင်တော့
၍ အိမ်ဖြူနေ၏နံပါတ်များသို့နှိပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အိမ်... ရှင့်ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဆော့နီး သက်လုံ။ ငါ ဒီမှာအရေးကြီးကိစ္စက ရုတ်တရက်ပေါ်
လာလို့”

“ဘုရားရေ... နင် သန့်စင်ခန်းသွားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ငါအခု ပိတ်အုပ်တွေကြည့်ဖို့ ကုန်တိုက်ကိုသွားနေ
တာ”

“ဟဲ့ဟဲ့... နင် ငါ့ကိုအဲ့လိုကြီးတော့ပစ်မသွားနဲ့။ နင်ကျွေးမယ်

လိုပြောထားပြီးသား”

“နောက်မှ ငါ အတိုးနဲ့ပြုစုပါမယ်။ အခုက တကယ်”

“အဲ့ဒါမှ တကယ်ပြဿနာအလုံးလိုက်တက်တာပဲ။ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံက တစ်ကျပ်လေးတောင် ပါမလာဘူး”

“သက်လုံ... ရှင်တော့ တကယ်မြွေပဲ”

“ငါစောင့်နေမယ်။ နင်အလုပ်ပြီးပြီးချင်းလာခဲ့”

“ပြီးရော”

ဖုန်းပြောပြီးတာနှင့် သူမရဲ့လက်က စားပွဲပေါ်အသင့်ချထားသော အာလူးကြော်ထုပ်နှင့် ဝက်ခေါက်ကြော်ထုပ်တွေဆီသို့ အလိုလိုရောက်သွားပြန်သည်။

သူမက တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ်ဖွင့်စားကာ မပျင်းမရိ အချိန်ကြာမြင့်သည်ထိ စောင့်နေမိပါသည်။ ဒါ သူမဘဝမှာ ပထမဆုံးစောင့်ဆိုင်းဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

သိပ်စိတ်မရှည်ချင်လှပမယ့် အိတ်ကပ်ထဲမှာ တစ်ကျပ်မှကပ်ကျန်မနေသောငွေစက္ကူများကြောင့် သည်းခံနေရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုင်စောင့်ရတာကြာတော့ ဗိုက်ပြည့်နေသောသူမရဲ့မျက်လုံးတွေက မှေးစင်းစပြုလာပါပြီ။

မိန်းကလေးမို့ တွေ့ကရာနေရာမှာ မှောက်အိပ်ရအောင်လည်း နက်နာပူမိတာကြောင့် ကျောမှိုကို မှီချုပ်စ်လိုက်ကာမှ ပိုဆိုးသွားရ၏။ သူမနိုးလာသောအချိန်မှာတော့ သူမဇက်တွေ နာကျင်အုံ့ခဲနေခဲ့ပါပြီ။ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် နာရီကိုငုံကြည့်လိုက်တော့...

“ဘုရားရေ... ငါစောင့်နေတာ (၃) နာရီတိတိရှိသွားပါပြီကော။

အိပ်ပဲ၊ ငါ့ကိုများ ပညာပြနေပြီလား”

ဟုရေရွတ်ကာ နံပါတ်များကိုနှိပ်ပစ်လိုက်သည်တွင် စိတ်ပျက်စရာကြီးက ဆီးကြိုနေခဲ့ပါသည်။

“ဒီလူကြီးမင်းဆိုတာမျိုးကြီးတွေကို မုန်းတာ။ ဒုက္ခပဲ၊ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ပိုက်ဆံမရှင်းဘဲ ထပြေးရင်လည်း လက်ထိပ်တန်းလန်းနဲ့ ရဲစခန်းရောက်နေဦးမယ်။ ထိုင်စောင့်နေပြန်လည်း တင်ပါးနဲ့ခုံခွာမရဘဲ ရှိတော့မယ်။ အား... လား... လား... ကုတ်တွေလည်းနာကုန်ပြီ။ ငါအိပ်နေတာ တံတွေးတွေတောင်ကျသွားပြီလား။ အား... ဖူး... ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ထွက်စမ်းရှိသမျှ ဉာဏ်နီ၊ ဉာဏ်နက်၊ ဉာဏ်ပြာ၊ ဉာဏ်ဖြူအကုန်ထွက်”

ဟုပွစိပွစိနှင့်ပြောကာ ခေါင်းကိုရိုက်ပစ်လိုက်တော့ စားပွဲထိုးမိန်းကလေးများက သူမကို တစ်ရိပ်တစောင်းအကဲခတ်ကုန်ကြသည်။

ဒါကိုသိသွားသောသူမကလည်း အကဲခတ်လာသူများကို မချိုမချည် အံ့လည်လည်လေး သွားဖြဲပြလိုက်ရသေးသည်။

သည်တွင် ဝင်ပေါက်မှဝင်လာပါသော အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်လူတစ်ယောက်ကြောင့် သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ အရောင်တွေတောက်ပသွားရ၏။

“ကယ်တင်ရှင်တွေဦး”

ဟုပင် အားရဝမ်းသာပြောပစ်မိတော့သည်ထိ ဝမ်းသာသွားရသည်။ သို့သော် အပြည့်အဝဝမ်းမသာနိုင်သေးပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နဲ့အတူပါလာသော ခပ်ချောချောလူရည်သန်ကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းပါလာတော့ သူမက အကူအညီတောင်းသင့်မသင့်ကို စဉ်းစားချင်ချိန်နေရသည်။ ထိုသို့တွေးနေခြင်းက ထိုကောင်းကုသဆိုသော ကြမ်းပိုးကောင်ကိုအားနာနေ၍တော့မဟုတ်။ ထိုလူချောကောင်လေးရှေ့မှာဆိုတော့ လုံမပျိုလေးပီပီ မျက်နှာပူမိ၍ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမမှာ ရွေးချယ်စရာလမ်းက မရှိတော့ပြီမို့ သူမထိုင်နေရာစားပွဲနားက ဖြတ်ကျော်တော့မည့် ကောင်းကုသဆိုသော ကြမ်းပိုးကောင်၏ရှေ့မှာ ခပ်ပိုင်ပိုင်ပင် ပိတ်ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

သူ့ရဲ့သွားလမ်းပေါ် ရုတ်တရက်ပေါ်လာသောပုံရိပ်ကြောင့် သူ့မှာ ဖြတ်ခနဲခြေလှမ်းတန်သွားရသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီလိုမကြာခဏ

ဖြစ်နေကျမို့ ရှောင်တိမ်းသွားမည်ပြုတော့ သူ့ရှောင်တိမ်းရာဘက် လိုက်ကပ်လာသော ထိုမိန်းကလေးကြောင့် တိုက်ဆိုင်လှချည်လာဆိုပြီး သူက ရယ်ချင်သွားရသည်။

သူက ယောက်ျားလေးမို့ အမျိုးသမီးကို ဦးစားပေးကာ ထပ်၍ ရှောင်မည်ပြုပြန်တော့ သူ့ရှောင်ရာဘက်ကိုသာ ထပ်ယမ်းလာတာကြောင့် ဒါတမင်သက်သက် သူ့ကိုနှောင့်ယှက်နေတာလားဟူသော သံသယနှင့်အတူ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က တွန့်ချိုးသွားရပါ၏။

သူ့စိတ်ထဲနည်းနည်းတင်သွားတာကြောင့် ထိုကုမလေးကိုမဆိုတ် မသန်စိုက်ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။ သည်တွင် သူ့ကိုလည်း မော့ကြည့်လာသည့်ထိုမိန်းကလေး၏အကြည့်နှင့် သူ့အကြည့်တို့ လမ်းခုလတ်မှာ ဆုံသွားကြကာ...

“မင်း”

“ဟဲ့ဟဲ့... မှတ်မိသားပဲ”

တမုတူးခြားစွာ ပြုံးပြီးပြီးလုပ်လာသည့် ထိုမိန်းကလေး၏မျက်နှာ အမူအရာကြောင့် သူ့မှာ ခြေလှမ်းလေးတွေ နောက်ဆုတ်သွားရသည်။ ထိတ်လန့်သွားရသည်။ အပြုပြင်သာနာအိုးလေးဖြစ်သည့် ထိုမိန်းကလေးကို သူလန့်နေပြီလား။

“ကောင်းကုသပါနော်၊ ဟဲ့...ဟဲ့”

“မင်း...မင်း၊ ဘာပြ...ပြဿနာရှာပြန်မလို့လဲ”

“လန့်နေပြီလား”

“ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လန့်ရမလဲ”

“မလန့်ရင် ငါ့စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လေ”

“မထိုင်ချင်ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ၊ ကြောက်လို့လား”

“ဘာဖြစ်လို့ကြောက်ရမှာလဲ... မင်းကို”

“သိနိုင်ဘူးလေ။ မထိုင်ချင်ဘူးဆိုတော့”

“အက်ဆေး... ငါတို့ ဒီမှာပဲထိုင်ရအောင်”

ဟုဆိုကာ မခံချင်စိတ်နှင့် ဇွတ်ဝင်ထိုင်ပစ်လိုက်တော့ တို့သက်လုံ

မှာ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပြီးဖြစ်သွားပါသည်။

“အစ်ကိုတို့ ဘာမှာကြမလဲ”

စားပွဲထိုးမိန်းကလေးရဲ့အမေးစကားမှာတော့ သူ့က...

“ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲ ရေခဲရေအအေးဆုံးတစ်ဘူး အရင်ချ

ပေးပါ”

ဟုမှာလိုက်တော့ တို့သက်လုံမှာ တိတ်တခိုးလေးကျိတ်ပြီးမိသွား

သည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ပြုံးဖို့အရေးတောင် မပြုံးခင် ရှင့်ထိမှာ အစီရင်ခံတင်ပြရဦးမှာ

လား”

ဟု သူ့ကိုမျက်စောင်းကြီးရွယ်ကာပြောလိုက်ရင်း သူ့ဘေးမှကောင်
ချောလေးကို တစ်ဆက်တည်းပြုံးပြပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှာတော့
ထိုကောင်ချောလေးက သူ့ကို သွားစွယ်လေးမွှေးမွှေးပေါ်သည်ထိ တန်
ပြန်ပြီးပြလာ၍ ထိုအပြုံးရိပ်အောက်မှာ သူမနှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကျွမ်း
ပြန်လှုပ်ရှားသွားကုန်သည်။

“ကုသနဲ့တော်တော်ရင်းနှီးတယ်ထင်တယ်”

စွဲမက်ချင်စရာ ဩရှုရှုအသံလေးအဆုံးမှာတော့ အရိုင်းတုံးဖြစ်နေ
ပါသော သူမနှလုံးသားလေးက အပုံလိုက်ညွတ်ကျသွားရသည်။ မှန်ပါ
သည်။ သူမဘဝမှာ အခုလောက်ထိ ရည်မှန်သန်ပြန်သောလူကို တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမှမတွေ့ခဲ့ဖူးတာကို နှလုံးသားက အပြည့်အဝထောက်ခံနေမိပါ
သည်။

ချိုကြည်နေသော ကြင်ကြင်နာနာနှင့် နူးညံ့သေသပ်တဲ့အပြုံးတစ်
ခုက ညှို့အားပြင်းတဲ့ သံလိုက်စက်ကွင်းကြီးတစ်ခုနယ်။ ထိုတအင်လေး

အတွင်းမှာပင် ရုန်းမရနိုင်လောက်အောင်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူကြီး
သာယာရစ်မှူးသွားမိပါ၏။

ရိုးသားပုံရပြီး ဟန်ဆောင်မှု ကင်းမဲ့လှသော ထိုမိန်းကလေးရဲ့
အကြည့်ရဲ့ရဲရဲကြောင့် မင်းအက်ဆေးလို ရည်စားပေါသောလူပင်လျှင် ရှုတ်
တရက်နေမတတ်ဖြစ်သွားရသလို ဣန္ဒြေမရသော ထိုမျက်ဝန်းတွေကို
ကောင်းကုသကလည်း စိတ်ဆိုးချင်သွားရပါ၏။

မိန်းကလေးတော်တော်များများက မိန်းမချောချောသော မင်း
အက်ဆေးကို စုံမက်ကြသော်လည်း ထိုအထဲမှာ ထိုပြဿနာမလေးကို
တော့ မပါစေချင်ပါ။

သူနဲ့ပတ်သက်ပြီးသိရမယ့်မိန်းကလေးကို အခုလောက်ထိ ဣန္ဒြေ
ပျက်တာမျိုးမဖြစ်စေချင်။

“ဟေ့... အိပ်ပုပ်မ၊ ဘာဖြစ်လို့တိတ်သွားရတာလဲ။ ကြည့်စမ်း!
ဒီအများကြီးကို မင်းတစ်ယောက်တည်းစားထားတာလား။”

ထိုအခါကျမှ သူမက သတိဝင်လာကာ ကောင်းကုသဆိုသူကို
မကျေနပ်သံလိုက်ကြည့်မိလိုက်သည်။

“မင်း တော်တော်အစားကြူးတာပဲ”

“ဆွဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဟုတ်သားပဲ။ မင်းကလည်း သူ့ကျန်းမာလို့စားနိုင်တာကို”

“အက်ဆေး... မင်း သူ့အကြောင်းမသိသေးဘူးနော်”

“သူနဲ့မင်းနဲ့က တော်တော်ရင်းနှီးပုံရတယ်။ ငါ့ကိုလည်းမိတ်ဆက်
ပေးဦးလေ။ ကိုယ်က ကုသရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ ကိုယ့်ကိုလည်း ကုသကို
ခင်သလိုမျိုး ခင်လို့ရပါတယ်။ ကိုယ့်နာမည် မင်းအက်ဆေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မနာမည်က တို့သက်လုံပါ”

“နာမည်လေးကအစ ချစ်စရာလေးပဲ”

“ရှင်!”

အသံအနေအထားကအစ ပြောင်းလဲသွားပါသော ထိုအိပ်ပုပ်မ
ကို သူလက်ဖျားခါသွားရသည်။

“ကုသနဲ့သိတာ ကြာပြီလား။ ကုသက အဲ့ဒီ တို့သက်လုံဆိုတဲ့
နာမည်မျိုးကို ပြောသံမကြားဖူးလို့ပါ”

“ဟွန်အွန်း သိပ်မကြာသေးဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်လောက်ကမှ”

“သုံးရက်”

မင်းအက်ဆေးက အမှန်တကယ်ပင် အံ့ဩသွားခြင်းဖြစ်သည်။
သိပ်ကိန်းကြီးသောကောင်းကုသက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အခုလို
ရက်ပိုင်းခလေးနဲ့ သိပ်ရင်းနှီးခင်မင်နေလို့ပါ။

မ၊သတ္တဝါတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် နည်းနည်းအထာပိုကာ ကိန်းကြီးသောကောင်းကုသရဲ့အကျင့်ကို သူက ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ယိံ ကောင်းကောင်းသိနေ၍ပါ။

သို့သော် ထိုမိန်းကလေးနဲ့တော့ သိပ်ကိုရင်းနှီးကြပုံပေါ်နေတာကြောင့် သူတွေ့မရဖြစ်သွားရသည်။ ကောင်းကုသက ထိုမိန်းကလေးကို ကြိုက်နေတာလားဟု တွေးကြည့်မိသော်လည်း လုံးဝမဟုတ်နိုင်ဆိုတာ အတပ်လက်ခံနေပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထိုမိန်းကလေးပုံစံက ကုသနှစ်သက်ရလောက်သည့်စံတွေနဲ့ လုံးဝကြီးကွဲပြားခြားနားနေပါသည်။ ပြီးတော့ အကြည့်တွေက သာမန်ထက်မပို၊ အနည်းငယ်တောင် မကျေမနပ်ရှိနေပုံမျိုး။

သို့သော် သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ ထိုမိန်းကလေးက တစ်မျိုးလေးချစ်ဖို့ကောင်းနေတာတော့ စိတ်တစ်ခုက လုံးဝသိနေရပါသည်။ သူက ကြည့်ကြည့်ရှင်ရှင်မျက်နှာလေးနှင့် သူမကို စွဲညှို့စွာစိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းထပ်မှာဦးလေ”

“ရတယ်။ ရပါပြီ။ သက်လုံ မဆာတော့ပါဘူး”

ဆာနေသေးရင်လည်း မင်းခိုက်က တော်တော်ကြောက်စရာ

ကောင်းနေပြီဟု ကောင်းကုသက စိတ်ထဲ၌ မကျေမနပ်ပင် တွေးပစ်မိပါသည်။

“အချို့ရည်တစ်ခုခုသောက်လေ။ ခင်မင်ကြတဲ့အနေနဲ့ ကိုယ်ပြုစုချင်လို့ပါ”

အင်မတန်ကပ်စေခဲ့သော သူငယ်ချင်းကောင်းကြီး မင်းအက်ဆေးရဲ့အပြောနုနုမှာတော့ သူ ကျွဲပြီးတိုချင်လာရသည်။

“ရပါတယ်။ မှာတော့ပါဘူး”

“စပ်ရှုမျိုးကို ကြိုက်သလား။ ကိုယ် တစ်ခုခုပေးချင်လို့ပါ”

သိပ်ကိုရက်ရောလွန်းနေ၍ ရည်းစားများလွန်းသည့် မင်းအက်ဆေးက ချိန်နေပြန်ပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါ၏။

“အားနာလိုက်တာ”

“မနာပါနဲ့။ ကိုယ်က ဆန္ဒရှိလို့ပါ”

“ရှင်က သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ”

“ကိုယ့်ကို အကောင်မြင်တာပေါ့”

“တကယ်တော့ သက်လုံက ကောင်းကုသကို အကူအညီတောင်းမလို့ပါ”

ထိုစကားမှာတော့ သူက ခေါင်းကျိန်းသွားရပေမယ့် မင်းအက်

ဆေးကတော့...

“ကုသမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်လည်း ကူညီနိုင်မှာပါ”

“ဟိုလေ... ဟို... သက်လုံက ဒါတွေစားထူးတာ။ တကယ်တော့ သက်လုံမှာ ပိုက်ဆံမပါဘူး”

ဒီလည်လည်ကြီးဖြစ်သွားသော မင်းအက်ဆေး၏မျက်နှာကြောင့် ကောင်းကုသမှာ အားရကျေနပ်သွားရသည်။

ခံလိုက်စမ်း... အက်ဆေး၊ တွေ့သမျှမိန်းကလေးကို ဖွန်ကြောင်ချင်ဦးလေဟူသော အပြုံးမျိုးနှင့် လှောင်သလိုကြည့်ပစ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် မင်းအက်ဆေးက ဟန်လုပ်ကောင်းသူမို့ ဣန္ဒြေမပျက်ပင်။

“ဪ... ဒါများ တို့သက်လုံရယ်”

“သက်လုံလို့ပဲ ရင်းရင်းနီးနီးခေါ်လို့ရပါတယ်”

တိမ်းစောင်းလှလှလေးနှင့် အဆင်ပြေနေကြသော သူမနှင့် အက်ဆေးကို သူ့အသာတကြည်ပင် ကြည့်နေလိုက်ပါသူဇာ။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ကပ်စေးနဲ့ကောင် မင်းအက်ဆေး၊ ရှင်းစမ်းပါစေဆိုသော အားရကျေနပ်မှုမျိုးနှင့်။ သို့သော်...

“ဟင်! ရှင်တို့က သိနှင့်နေကြတာလား”

ထွက်ပေါ်လာသော အသံစူးရှကြောင့်...

“ဟင်... အိမ်၊ ရှင်ပေါ်လာသေးတယ်”

“ဟင်... အိမ်ဖြူနေနဲ့၊ မင်းနဲ့သက်လုံနဲ့က”

“တို့က ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေလေ”

“အံ့ဩစရာပဲနော်”

“နင်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ သက်လုံသိနေတာက ပိုအံ့ဩဦးကောင်းတာ”

“ကုသနဲ့သိနေတာလေ”

သက်လုံ၊ နင်စောစောကလည်း ငါ့ကိုဘာမှမပြောပါလား”

“ဘာမှပြောစရာမှမရှိတာ”

“နင်တို့တွေက သိနှင့်ပြီးသားဆိုတော့ ငါက ထွေထွေထူးထူး

မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ဘယ်လိုတော့မလဲ”

ဟုဆိုကာ အိမ်ဖြူနေက သုံးယောက်လုံးကို သိမ်းကျုံးပြီးကြည့်ပစ်လိုက်တော့။ ကောင်းကုသက ခပ်တည်တည်ပင် မှင်ဒေသသေနှင့်နေလိုက်သလို၊ မင်းအက်ဆေးကတော့ မလွဲတလုံနှင့် အိမ်ဖြူနေကိုမခွဲတရိုလေး ကြည့်နေပြန်သေး၏။

တို့သက်လုံကတော့ သိသိသာသာပင် မင်းအက်ဆေးကိုခိုကြည့်နေလေရဲ့။ ထိုနေ့က ကောင်းကုသမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေရပါသည်။ ထိုပိုင်းကို အိမ်ဖြူနေက အကုန်အကျခံသွား၍ မင်းအက်ဆေး အနေချောင်

သွား၍လာ။ တို့သက်လုံရဲ့ ပြောင်းလဲစွာပျော်ဝင်နေသော ထိုအကြည့်
တွေကြောင့်လား။ အိမ်ဖြူနေ့ကို ပြောင်းလဲစွာတွေ့လိုက်ရ၍လား။ မသိ
နိုင်တော့ပါ။



အခန်း (၇)

“မင်းနဲ့အိမ်ဖြူနေ့က ဘယ်တုန်းက ပြန်ဆုံစည်းနေကြတာလဲ”

“သူက ပိုလှလာတယ်နော်။ ငယ်ငယ်ကထက် ပိုဆွဲဆောင်မှုရှိ
လာတယ်”

“ဘာလဲ။ မင်းစိုက်ဦးမလို့လား၊ အက်ဆေး”

“ပြောတာတောင် နောက်ကျနေပြီ။ ငါ သူ့ကို ပရိုပိုဆ်လုပ်ပြီးသွား
ပြီ”

“ခြေဆေးရုံတင်လား”

“အဲ့ဒါတော့ မသိသေးဘူး။ တွဲရင်းတွဲရင်းနဲ့ ခံစားချက်ကြီးရင်ဟာ

လာရင်လည်း ကြင်ဖော်ပေါ့ကွာ။ အာရုံနောက်သွားလည်း ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့။ ဒါပေမဲ့... အိမ်ကတော့ ရင်ထဲတုည့်တည့်ဝင်လာပြီ။ ငါ သူ့ကို သဘောကျတယ်။ မြင့်တယ်။ သန့်တယ်။ အရင်လည်းရှည်တယ်။ ကိုယ် ထည်လည်း ဖြောင့်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုတော့ သဘောကျတယ် ကွာ”

“သူ့ဆီက Answer ကို ရလိုက်ပြီလား”

“မလိုပါဘူး”

“သူ့ရင်ထဲမှာ တခြားတစ်ယောက်ရှိနေရင် မင်းကွဲသွားမယ်”

“ဘာလဲ။ စတိတ်ကျောင်းသားဘဝတုန်းက မင်းကိုတစ်ဖတ်သတ် အသည်းအသန်ကြွဖူးတာကို ဆိုလိုတာလား”

“ငါက အဲ့ဒီတုန်းက နာမည်ကြီးတယ်လေ”

“လွန်ခဲ့ပါပြီကွာ။ ရယ်စရာတွေပါ။ ကြားထဲမှာ (၈) နှစ်တိတိခြား သွားခဲ့ပြီပဲ”

“ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာတဲ့။ အချစ်ဦး၊ မြေးဦးရရင်တောင် မမေ့နိုင်ဘူးလို့ ဆိုရိုးစကားရှိခဲ့တာပဲ”

“အဲ့ဒီအကြောင်းတောင် ငါ့ကိုပြောဖြစ်ကြသေးတယ်”

“ဘာလဲ။ သူမပြောင်းလဲသေးဘူးလို့ အရင်တုန်းကလို့ပဲ ပွင့်ပွင့်

လင်းလင်းဝန်ခံလာပြီလား”

“မင်း၊ အိမ်ကိုကြိုက်သွားလို့လား”

“ငါ့သာ သူ့ကိုကြိုက်ရင် မင်းတောင် အခုချိန် ပရိုပိုစ်လုပ်ခွင့် မရှိဘူး”

“အိမ်ကို ငါ့ခိုက်နေတယ်။ မင်းစကားက တစ်ဆိတ်တော့လွန် သွားပြီလားပဲ”

“မိန်းကလေးတွေက ကြိုက်မိရင် အဲ့ဒီလိုပဲအသည်းအသန်ဖြစ် ကြတာပဲထင်တယ်”

“ပို့ကတတ်တွေပို့ရုံ၊ သာကြောင်းမာကြောင်လေး ဂရုစိုက်ပြောရုံ နဲ့သာ အသည်းအသန်လို့သုံးနှုံးရင် ရယ်စရာဖြစ်သွားပြီ။ ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက်တဲ့။ ယောက်ျား၊ မိန်းမရယ်လို့ ကန့်သက်ချက်မရှိပါဘူး။ တကယ်တော့ ပုထုစဉ်လူသားတိုင်း ကိလေသာနဲ့ကင်းတယ်ဆိုသူ မရှိပါ ဘူး။ ငါပြောရဲတယ်။ မင်းလည်း အချစ်နဲ့သာတွေ့ရင် ငိုက်မြည်းနေတဲ့ လူဖြစ်လာရဦးမယ်”

“ငါတော့ မယုံဘူး။ ချစ်တာက ချစ်တာပဲ။ သိက္ခာတွေနဲ့လုံးထွေး မပစ်ဘူး”

“အဲ့ဒီကြောင့် အိမ်က ပြောတာပေါ့။ မင်းက မာနကြီးတယ်တဲ့။

အဲ့ဒါကိုပဲ သူက နှစ်သက်တာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ရယ်စရာကြီးဖြစ် သွားပါပြီတဲ့”

“သူက အဲ့လိုပဲပြောသလား”

“မင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို ပုံသေတွက်ထားပုံရ တယ်။ အဲ့ဒါက (၁၆) နှစ်စိတ်လေ။ အခုက (၂၅) နှစ်အရွယ် မပြောင်း လဲဘဲရှိပါ့မလား။ အပြင်အဆင်ရုပ်ရည်လက္ခဏာ အတွေးအခေါ် အများ ကြီးပဲ။ အရာအားလုံး ပြောင်းလဲကုန်ပြီ။ အရင်က မင်းကိုကြိုက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကိုတောင် ဟာသလုပ်ပြောနိုင်နေပြီ”

“သူ ဟာသပြောရလောက်အောင် ငါက ဘာတစ်ခုမှ မရှေးသွပ် ခဲ့ဖူးဘူး”

“ငါက မစွပ်စွဲပါဘူး။ သူကလည်း မင်းကို ဟာသမလုပ်ပါဘူး။ သူ့ကိုယ်သူပဲ ပြောနေတာပါ။ အဲ့ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်စရာပေါ့”

“ငါသိပြီ။ အဲ့ဒါသွယ်ဝိုက်တဲ့နည်းနဲ့ ရည်းစားမရှိကြောင်း ကြေညာလိုက်တာပဲ”

“ကံကြမ္မာက တစ်ကျော့ပြန်လာတာပေါ့ကွာ။ သူနဲ့ငါအမှတ်မထင် ဆေးရုံမှာ ဆုံကြတယ်။ သူက လူနာသတင်း လာမေးတာ။ အဲ့ဒီလူက ငါ့ရဲ့ပေးရဲ့နဲ့ဖြစ်နေတယ်”

“မင်းကို ပြားနတ်မောင်က ဖန်တီးပေးလိုက်တာထင်တယ်”

“ငါတို့ရဲ့ဆုံစည်းခြင်းက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်လေးပါ။ မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ အိပ်ပုပ်မလေးသာ”

“သွားစမ်းပါကွာ။ အဲ့ဒီပြဿနာအိုးကို။ ကိုယ့်လည်ပင်းကို ကိုယ် ကြိုကွင်းစွပ်တာကမှ ခံသာဦးမယ်။ ဘာတစ်ခုမှအချိုးမပြေဘူး”

“မဆိုးပါဘူးကွာ။ မင်းပြောလိုက်ပုံက ဘာတစ်ခုမှ အချိုးမပြေ သလိုနဲ့။ ချစ်စရာလေးပါ”

“မင်း သူ့ကို”

“အထင်မလွဲနဲ့လေ”

“သေချာတယ်။ သူ မင်းကိုငြိသွားပြီ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သူ မင်းကိုကြည့်နေတယ်။ စူးစူးနှစ်နှစ်လေ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ငါ့ကိုဆို ကျွန်မ... ကျွန်မနဲ့ နားကြားပျင်းကပ်နေတာကို။ မင်းကိုတော့ ရိုရိုသေသေ သက်လုံတဲ့။ ကွာပါကွာ”

“မရတော့ဘူး။ ငါက အိမ်ကို ပရိပွဲစလုပ်ပြီးပြီ။ သူနဲ့ အိမ်က ဝမ်းကွဲညီမတွေလေ”

“တော်သေးတာပေါ့။ အသိတရားလေးရှိနေလို့။ ဒါမှမဟုတ်ရင် တို့သက်လုံက မင်းခြေဆေးဖို့ အိုင်ဖြစ်ရဦးမယ်”

“စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်နေပါလား”

“သူက ရိုးသားလို့ပါ။ ငါတို့တွေ့ဖူးသမျှမိန်းကလေးတွေလိုပဲ မများတတ်ဘူး”

“ငါ့သူငယ်ချင်း ကောင်းကုသရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာ ပထမဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အကောင်းမြင်လိုက်ခြင်းပဲ။ မင်းလည်း ထူးဆန်းနေတယ်... ကုသ”

“ဘာလဲ။ ငါ တို့သက်လုံကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ဆိုလိုတာလား”

“မင်းကိုယ်မင်းတောင်မသိနိုင်တာကို ငါလည်းမသိနိုင်ပါဘူး”

“ငါ သူ့ကိုမကြိုက်ဘူး”

“အဲ့ဒီစကားပြောဖို့ စောလွန်းမနေဘူးလား”

“စောနေတာလား... ဟား... ဟား”

“ဟား... ဟား... ဟား”

သဘောကျသွား၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရယ်မိလိုက်ကြသည်။



အခန်း (၈)

“အိမ်... ရှင်ပြောသလို ဒါတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကံဇာတာတစ်ခုဆိုရင် ငါနဲ့ကံပါလာသူက ကောင်းကုသမဟုတ်ဘူး။ မင်းအက်ဆေးပဲ”

“ဇောက်ထိုးကြီးပါလား”

“နင်ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ။ ငါရှာတွေ့လိုက်တဲ့လိပ်စာကတ်က ကောင်းကုသမှမဟုတ်ဘဲ... မင်းအက်ဆေး။ ပြီးတော့ မင်းအက်ဆေးနဲ့ ငါက ဖုန်းပြောဖူးပြီးသား”

“ဘာလဲ။ ရှင်က မင်းအက်ဆေးကိုကြိုက်နေလို့လား”

“ဟား... နင်ကလည်း အဲ့လို”

“ပွင့်လင်းစမ်းပါဟာ။ နင့်အကြည့်က ပေါ်တင်ကြီးရောက်နေတာ
ပဲ။ ငါကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ။ နင့်ကိုငါပြောပြဖူးတဲ့ အတိတ်က
ငါ့ရဲ့အချစ်ဦးက ကောင်းကုသလေ”

“ဗုဒ္ဓေါ့! ဒီကြမ်းပိုးကောင်”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆုံစည်းစေတဲ့ ကံကြမ္မာက အံ့ဩစရာပဲ။
သိပ်ထူးဆန်းတယ်နော်။ ငါနဲ့ မင်းအက်ဆေးက သိပ်မကြာသေးခင်ကာလ
ကမှ ဆုံစည်းထားကြတာ။ အခုလိုပြန်လည်ဆုံတွေ့ခြင်းမှာတော့ မင်း
အက်ဆေးရဲ့ပရိပို့စ်လုပ်ခြင်းကို ငါက ခံရတယ်”

“အသည်းတွေတော့ ကွဲကုန်ပါပြီ”

“ငယ်ငယ်ကတော့ ငါက ကောင်းကုသကိုကြိုက်တဲ့လူ။ အခု ငါ
ကို ပရိပို့စ်လုပ်ထားတာက ကောင်းကုသရဲ့ Best friend မင်းအက်
ဆေး”

“နင် အခုထိ ဒီကြမ်းပိုးကောင်ကိုကြိုက်သေးလား”

“ရုပ်ရည်က တည်ကြည်ခန့်ညားတယ်။ အရပ်မြင့်တယ်။ ဘော်ဒီ
ဖြောင့်တယ်။ ဆရာဝန်၊ ချမ်းသာတယ်။ ချောတယ်။ ရည်းစားမရှိဘူး။
ခပ်သန့်သန့်သန့်ပဲနေတယ်။ မာနကြီးတယ်။ အဲ့ဒါဆိုတော့ ငါ မကြိုက်စရာ
ဘာမှမရှိတာဘဲ”

“ဒါဆို ရှင်ကြိုက်တယ်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း... မသိဘူး။ မင်းအက်ဆေးက ချောတယ်။ ကောင်း
ကုသလောက် အရပ်မရှည်ပေမယ့် ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ မိန်းမချောမို့
တော်တော်ချောတယ်။ သူကလည်း ငါမကြိုက်နိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှ
မရှိဘူး”

“ဟင်... ရှင် မင်းအက်ဆေးကိုအဖြေပေးတော့မလို့လား”

“မသိဘူး။ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ဆန္ဒတိုင်းပေါ့”

“မင်းအက်ဆေးက စိတ်သဘောထားပြည့်ဝပုံရတယ်နော်။ မျက်
နှာလေးက ကြည်ရှင်ကြည်မြနေတာပဲ။ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ မှန်ကုပ်
ကုပ်နဲ့ ထုချင်စရာကြီး”

“ငါက အဲ့ဒါကိုကြိုက်တာ”

“ရှင်ရှူးနေပြီလား”

“မင်းအက်ဆေးက ရည်းစားများတယ်”

“သူ့ကိုကြိုက်ကြလို့နေမှာပေါ့”

“သူက မိန်းကလေးတွေကို လိုက်လျောညီထွေဆက်ဆံတတ်တယ်
လေ”

“လောကကြီးနဲ့ သဟဇာတကျကျနေတတ်သူမျိုးကို ငါနှစ်သက်

တယ်။ ငါက အမြဲပြုံးနေတဲ့လူမျိုးကိုသဘောကျတယ်။ အဲဒါမှ ကြည်နူး စရာကောင်းတာလေ”

“ရှင် မင်းအက်ဆေးဘက်က အပြတ်ဖာထေးနေပြီ။ ငါထင်တာ မလွဲဘူးဆိုရင် နင် မင်းအက်ဆေးကိုစိတ်ဝင်စားနေပြီ”

“အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်။ ငါ ဘယ်တုန်းကမှမတွေ့ဖူးဘူး။ ငါအမှန် တကယ်ပဲ သူ့အပြုံးတွေအောက်မှာ မျှော်ဝင်သွားမိတယ်။ သူ့အပြုံးနုနု က ငါ့ရင်ထဲ တည့်တည့်ကြီးစီးဝင်သွားခဲ့တယ်။ ငါက ငါမဟုတ်တော့ သလို အမိန့်ပေးခံထားရသူတစ်ယောက်လို နူးညံ့သွားရတယ်”

“နင့်ကို ငါမေးဖူးတဲ့စကားလုံး ဆက်မေးရတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“ဘာလဲ”

“နင် မင်းအက်ဆေးကိုကြိုက်သွားပြီလား”

“မသိဘူး”

“မလိမ်နဲ့”

“သဘောကျတာတော့အမှန်ပဲ”

“နင် သူနဲ့နောက်ထပ်ဆုံချင်နေသေးလား”

“အင်း၊ အများကြီးဆုံချင်တယ်။ ဟဲဟဲ... သူက နူးညံ့ချိုသာ

တယ်လေ။ သူနဲ့ဆုံတွေ့ရတာ စိတ်ကြည်နူးစရာကောင်းတယ်”

“ဟိုတုန်းက ငါဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့စိတ်အတိုင်းပါလားနော်”

“အဲ့တုန်းက နင်ဘာတွေလုပ်သလဲ”

“(၁၆)နှစ်ကိုဟယ်၊ (၁၆) နှစ်အတွေးပေါ့။ ပို့စကတ်တွေပို့တယ်။ ဘောပင်နဲ့တွေ့လက်ဆောင်ချိတ်တယ်။ နေမကောင်းရင် ပန်းစည်တွေ ကို သူ့ထိုင်ခုံနေရာမှာ တိတ်တဆိတ်လေးထားပြီး ကြည်နူးစေတယ်”

“အဲ့ဒါတောင် သူက နင့်ကိုမကြိုက်ဘူးလား”

“သူ့စိတ်ထဲ ငါဝင်ကြည့်လို့မှမရတာ။ ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မလဲ”

“မကြိုက်လို့ပေါ့နော်။ ကြိုက်ရင် နင့်ကို သူ့ပရိသတ်လုပ်ပြီးလောက် ပေါ့။ အခုတော့ မင်းအက်ဆေးကဆိုတော့”

“ဘာလဲ။ နင်ကြေကွဲနေတာလား”

“နည်းနည်းလေးတော့ ဟုတ်တယ်”

“ငါကလည်း မင်းအက်ဆေးနဲ့ ရည်းစားမှမတော်ရသေးတာဘဲ။ ကြေကွဲဖို့ စောလွန်းနေပါသေးတယ်။ လူတွေရဲ့စိတ်ဟာ (၂၄) နာရီကို ပျမ်းမျှနှုန်း သုံးကြိမ်ပြောင်းလဲနေတာကို။ နင် ဒီမန္တလေးမှာ... ပျော် သလောက်နေမယ့်ကာလလေးမှာ အများကြီးပြောင်းလဲလာနိုင်တာပဲ”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ မသိဘူးနော်။ ငါ့စိတ်ထဲ တစ်ခုခုထူးခြားနေတာ တော့အမှန်ပဲ”

“နင် မှိုင်းမိနေပြီသက်လုံ”

“ဟင်!”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းအက်ဆေးရဲ့မျက်လုံးတွေက ရီဝေရွမ်းစိုပြီး ပြုံးယောင်သမ်းနေတယ်။ သူ့ရဲ့ထူးခြားချက်ကတော့ မျက်လုံးပဲ။ ကြင် ကြင်နာနာနဲ့ နွေးထွေးမှုရှိတယ်။ မိန်းကလေးတွေကိုပြောရမယ်ဆိုရင် တော့ ပုရိသတို့အသည်းကို တည့်တည့်ကြီးပစ်ခွင်းလိုက်သောညှို့မျက် ဝန်းတစ်စုံပေါ့ကွာ။ ကျော်ကြားလှတဲ့ သူ့အကြည့်တစ်ချက်က ဣတ္ထိယ တို့ရင်အစုံကို လှုပ်ခါစေတယ်။ ညှို့အားပြင်းတဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံပေါ့ကွာ။ နင့်လိုအသည်းရိုင်းမပြောနဲ့၊ ငါတောင် အဲ့ဒီမျက်ဝန်းကြားမှာ မိန်းမော သွားမိသေးတာကိုး။ တစ်ခုတော့ နင့်ကိုသတိပေးလိုက်မယ်။ အဲ့ဒီလို ယောက်ျားမျိုးဟာ အသည်းခွဲလည်း ကျွမ်းကျင်ကြတယ်”

“ချိတ်ချင်းချိတ်ခို့ ချိတ်လို့ရတာပါ။ တစ်ဖက်သားကသာ ဖြောင့် စင်းနေရင် စင်းလုံးချော ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး”

“ငါက ထင်ရုံထင်နေတာ။ အခုတော့ လုံးဝလိုလိုသေချာလာပြီ။ အသည်းရိုင်းနဲ့ အသည်းခွဲကြမ်းသူ တွေကြတာပေါ့”

“ရှင်ကရာ ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်လား။ ဒါရိုက်တာလား။ ကင်မရာ မဲန်းလား”

“အခုချိန်မှာတော့ ငါ့ရဲ့ခံစားချက်က ရေပြင်ညီပဲ။ ငါက စိတ်ခံစား မှုကို ဦးစားပေးတယ်လေ။ ပြောင်းလဲလာရင်လည်း ပြောင်းလဲလာသလို ပေါ့။ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာလည်းဖြစ်လာနိုင်သလို၊ ဗီလိန်လည်းဖြစ်နိုင် တာပဲ။ အခန့်မသင့်ရင် ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက်တောင် ဖြစ်လာနိုင် သေးတယ်”

“နင်သာ ဇာတ်ဆောင်လုပ်လိုက်ရင် ဒီကိစ္စသာ ပြိုင်ပွဲဆိုပါစို့။ ငါက ပွဲမဝင်ခင်တည်းက ရှုံးနိမ့်ပြီးသားပဲ”

“လက်မှာတောင် အတိုအရှည်၊ အပိန်အဝ မညီကြသေးတာပဲ။ ဘယ်ကိစ္စကိုမှ ပုံသေသတ်မှတ်လို့မရဘူး။ မျက်စိတစ်ပိုတ် လျှပ်တစ် ပြက်အတွင်းမှာ အများကြီးပြောင်းသွားနိုင်တယ်”

“ရှင် စာတတ်လာပြီ”
တို့သက်လုံရဲ့စကားကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး စိတ်မပါလက်မပါပြုံးမိလိုက်ကြသည်။





အခန်း (၉)

လက်ထဲမှ လိပ်ဖျာကတ်အဝါရောင်လေးကိုကိုင်ပြီး တစ်ဖက်မှ သည်း ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်ချလိုက်နှင့် ဒီတုံ့ချတဲ့ဖြစ်နေရပါသည်။ မျက်ဝန်း တွေကလည်း ယောင်တိယောင်ချာနှင့် တစ်ခုခုကို မတင်တကျခံစားရ၍ အောက်တည်ရာမဲ့နေပုံနှင့် ကစဉ်ကလျား။

နောက်ဆုံးမှာတော့ တစ်ခုခုကို အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံနှင့် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို တိတိကျကျကြီး အားယူကာ နှိပ်ချပစ်လိုက်သည်။ နဖူးစပ်များ ချွေးစေးများကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဖုန်းကို နားနားကပ်ကာ...

“ဟလို”

မရဲတရဲဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် တတူတူမြည်နေသောအသံကြောင့် သူမကိုယ်သူမ ရယ်ချင်သွားရပါသည်။ အဲဒီလောက်ထိအောင်ပဲ စိတ်လှုပ်ရှားနေရတာလား။

သံစုံမြည်နေသောဖုန်းသံကြောင့် ကောင်းကုသမှာ စိတ်ပျက်သွားရပါသည်။ အိပ်ချင်လွန်း၍ ခဏတာလေး မှေးစင်းမိကာမှ ထိုဖုန်းမြည်သံကြောင့် လန့်နိုးသွားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒီလိုအနှောင့်အယှက်မျိုးကို မလိုချင်တာကြောင့် သူ့ဖုန်းကိုပင် ပိတ်ပစ်ထားခဲ့ပါပြီဆိုကာမှ operation ခန်း ဝင်နေသည့် မင်းအက်ဆေး၏ဖုန်းကြောင့် ဒုက္ခတွေ့သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမတော့ ထိုဖုန်းမြည်သံကို လစ်လျူရှု၍ ကြိတ်မှိတ်ကာ အိပ်ပစ်ခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော် ရွဲကောင်းလွန်းတဲ့ခေါ်ဆိုသူကြောင့် သူတော်တော်ခေါ်သထွက်သွားရသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပင် ခေါ်ဆိုသူကို အရှုံးပေးကာ အိပ်စက်ခြင်းကို အဝေးဆုံးသို့ နှုတ်တမ်းတမ်းပင် လွှင့်ပစ်လိုက်ပါရပါတော့သည်။

“ဟလို”

“ဟလို”

အရေးထဲ အရစ်ရှည်လွန်းသည့် ထိုအသံရှင်ကို စိတ်ဆိုးသွားရပြန်သည်။

“ဟလို”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့အမှန်တကယ်ခေါ်သထွက်သွားရပါသည်။ ဒီမိန်းကလေး ဟလိုကြီးပြောနေတာ နှစ်ကြိမ်ရှိသွားပြီလေ။

“ဒီမှာ... မင်း ဒါပဲပြောတတ်သလား။ အကြောင်းမရှိရင် ဖုန်းမဆက်နဲ့ကွာ။ အိပ်ရေးပျက်တယ်။ ဒီက နိုက်ဂျူးတီဝင်ထားရတာ”

“ဆောရီးပါရှင်။ မင်းအက်ဆေးအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတာ တကယ်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်”

ဒီလိုကျပြန်ဟော့လည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲဟု သူ့စိတ်ထဲ ချိုးကျူးမယ်ကြံခိုက်...

“ဆက်အိပ်တော့နော်။ သက်လုံ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ဘာ! သက်လုံ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ တို့သက်လုံပါ”

“ဪ”

သူအံ့သြသွားရပါသည်။ မနေ့ကမှတွေ့ထားရသော တို့သက်လုံ

ဆိုသည့် ဂွစာမလေးနှင့် ဘယ်အချိန်က ငြိသွားသည်မသိသော မင်းအက် ဆေးရဲ့မိန်းမကျမ်းကိုပင် ချီးကျူးမိချင်သွားရပါသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာ ရယ်လည်းရယ်ချင်သွားရပါသည်။ ဂွစာမလေး က ဖုန်းထဲမှာ သိပ်ပြီးနုညှပ်နေ၍ဖြစ်သည်။ သူက ထုံးစံအတိုင်း ဒီလောက် နုညှပ်နေပုံထောက်ရင် မင်းအက်ဆေး၏နှုတ်ခမ်းနီမလေးများထဲက တစ် ယောက်ဟုထင်ထားခဲ့တာပါ။ အခုတော့ အိပ်ပျော်ကြီး ဂွစာမလေးဖြစ်နေ ပါရောလား။

“မင်းအက်ဆေး... သက်လုံဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“ဪ... ခဏ... ခဏ”

“ဟင်! အိပ်ပျော်နေတယ်ဆို”

“မင်းမှားနေပြီ။ အမှန်တကယ် အိပ်ချင်မှတော့ဖြစ်နေတာက မင်း

ပဲ။ ငါမဟုတ်ဘူး”

ထိုအခါကျမှ တို့သက်လုံစိတ်ထဲ သံသယဝင်လာရပါသည်။

“ရှင်... ရှင်၊ ကောင်းကုသမဟုတ်လား”

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်း ငါ့အသံကိုကောင်းကောင်း

မှတ်မိသားပဲ”

“ရှင် စည်းကမ်းမဲ့လှချည်လား။ သူများဖုန်းကို ဝိုးဝိုးဖတ်ဖတ်

ကာယကံရှင်မသိဘဲ ကိုင်စရာလား”

“ကိုင်စရာပေါ့။ ငါနဲ့အက်ဆေးက နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ပဲ။ ဒီလောက်ရင်းနှီးကြတာ။ ထားပါတော့လေ။ မင်းကို ဒါတွေပြောပြနေလို့ လည်းအပိုပဲ။ အခု မင်းက ဘာကိစ္စ”

“အဲ့ဒါ ရှင်သိဖို့မလိုပါဘူး”

“မပြောချင်လည်းရတယ်။ ငါက သိနှင့်ပြီးသားပဲ”

“ဘာသိတာလဲ။ ရှင်က ဗေဒင်ဆရာလား”

“ဗေဒင်ကတောင် နက္ခတ်အပြောင်းအလဲရုတ်ချည်းရှိရင် အတွက် မှားနိုင်သေးတယ်။ ငါထင်တာက လုံးဝမလွဲနိုင်ဘူး။ မင်းလည်း မင်းအက် ဆေးရဲ့နှုတ်ခမ်းနီမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ရှင်လုံးဝမှားသွားပြီ”

“မကြာခင် မင်း သွားဆရာဝန်ဆီ သွားရတော့မယ်”

“ဘာလဲ... ဘာလဲ”

“မင်းသွားတွေ ကျွတ်တော့မယ်လေ။ လိမ်နေပြီ”

“ရှင်က ပိုင်လှချည်လား”

“ပိုင်ဆို ငါက ကောင်းကုသပဲ”

“သူဌေးသမီး ဝိုးရာလိုက်တာနဲ့ ငါ့နွားမ ပေါင်ကျိုးတာပဲဆိုတာ

လိုဖြစ်နေပြီ”

“မင်းမှာ အခြားကိစ္စကရော ရှိသေးလို့လား”

“မင်းအက်ဆေးက ဆရာဝန်ပဲ။ ငါက လူနာမဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒီဇာတ်လမ်းတွေ ရိုးနေပြီ။ မင်းဦးနှောက်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်ဦး”

“ငါ ခေါင်းတွဲကိုက်ပြီး ဝမ်းတွေသွားနေတယ်။ မထူးနိုင်အောင် ဘဲ။ အားလည်းပျော့နေပြီ။ အဲ့ဒါ ဆေးညွှန်းတောင်းမလို့”

ဟု ပါးစပ်ထဲ လျှာခလုတ်တိုက်ရာ ပြောချပစ်လိုက်သည်။

“မထင်ရဘူးနော်။ ရန်စကားတော့ မာကျောနေတာပဲ”

“တကယ်ပြောနေတာ။ ခုတောင် ဝမ်းသွားချင်နေပြီ”

“အားနည်းနေသူက စကားပြောရင် ယဲ့ယဲ့လေး”

“ရှင် ဆရာဝန်မလုပ်နဲ့။ အမှုစစ်ရဲလုပ်”

“ကောင်းပြီ။ မင်းက ငါ့ကိုအကြံပေးတော့လည်း မင်းကို ငါက လည်း အကြံတစ်ခုပေးမယ်။ မင်း ဆေးရုံကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင်လာ ခဲ့ပါ”

“ဟင်! ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခေါင်းလည်းကိုက်တယ်။ ဝမ်းသွားလွန်းလို့ အားလည်းပျော့နေပြီ ဆိုတော့ မင်းနောက်ထပ် (၁၅) မိနစ်လောက်ဆို ဘဝကျားသွားနိုင်လို့”

ဟုသာပြောချင်ရာ ဇွတ်ပြောပစ်လိုက်ပြီး ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက် သည်။ ကျေနပ်သွား၍ထင်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ပိမိသေသင်စွာ နီမြန်းနေရာမှ ရှမ်းလဲ့ရီဝေလာရသည်။

တစ်ဖက်မှ ဆွေ့ဆွေ့ခွန်ကျိန်ဆဲနေမည့် တို့သက်လုံရဲ့ပုံကို မျက် ဝန်းထဲပုံဖော်၍ အရသာရှိရှိခံစားနေမိပါသည်။

“ဘာတွေကြောင့် အဲ့ဒီလောက်ထိ ပိတ်ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ဪ... အင်း”

ရုတ်တရက်မို့ သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားရပါသည်။

“မင်းပုံကိုကြည့်ရတာ ပုံမှန်မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

“ရော့”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းပြားသေးသေးလေးကို မင်းအက်ဆေးထံ လှမ်းပေး လိုက်သည်တွင်...

“ငါ့ဖုန်း”

“အင်း... ဖုန်းဝင်လို့ ငါ့ကိုင်လိုက်တာ”

“မင်း ဒေါသထွက်မနေပါလား”

“ငါက ဘာကြောင့်ဒေါသထွက်ရမှာလဲ”

“မင်းအိပ်ပျော်နေရင် ဖုန်းဝင်လာတာ မင်းအမုန်းဆုံးပဲဆို”

“အဲ့ဒါကြောင့် ငါပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်တာပေါ့”

“နှုတ်ခမ်းနီမလေးတွေဆီက ဝင်တာပေါ့”

“အင်း”

“ကောင်းပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုရှင်းတာပေါ့”

“မင်းပဲပျော်တယ်ဆို”

“အခုပျင်းသွားပြီ။ ငါ အဲ့လိုမရှုပ်ချင်တော့ဘူး”

“အိမ်ဖြူနားကို စင်ပေါ်တင်လိုက်ပြီလား”

“ဆိုပါတော့။ သူက တခြားစော်တွေလိုမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို အင်တင်တင်လုပ်နေတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ။ ပြေးနေတဲ့လူကို လိုက်တမ်းကစားမှာပေါ့”

“မိအောင်သာ ပြေးတော့။ မမိနိုင်ရင် မင်းကို တခြားလူက မိလာလိမ့်မယ်”

“တခြားလူ”

“အင်း... တို့သက်လုံလေ”

“တို့သက်လုံ”

“အမှန်ပဲ။ ဝင်ထားတဲ့ဖုန်းနံပါတ်တွေ ပြန်စစ်လိုက်လေ။ သိလာမယ်”

“ဪ၊ ဒါကြောင့် မင်းက ပိတ်ဟောက်တယ်လို့ပြောတာကိုး”

“မင်းအက်ဆေး... မင်းအက်ဆေး၊ မင်းတော့ နှစ်ပင်လိမ်သုံးပင်ရှုပ်ဖြစ်တော့မယ်”

“ပျော်စရာကြီးပေါ့ကွာ။ ဒီလိုကစားပွဲမျိုးက ကြုံရခဲတယ်”

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ”

“တို့သက်လုံက ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ ပုံစံက နည်းနည်းလေးကမောက်ကမနိုင်တာက လွဲလို့ပေါ့။ မျက်လုံးတွေက ငိုသားတယ်။ ဒါပေမဲ့... အိမ်ဖြူနားကိုတော့ မမိဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ။ ရှင်းစမ်းပါဦး”

“မင်းမခံစားမိဘူးလား”

“ငါ ဘယ်သူကိုမှ မခံစားဖူးဘူး”

“အိမ်ဖြူနားက အရပ်ရှည်တယ်။ ဖြောင့်တယ်။ လှတယ်။ တည်ငြိမ်တယ်။ အဆင့်ရှိရှိ စမတ်တကျနေထိုင်တယ်။ အဲ့ဒါ သူမရဲ့ဆွဲဆောင်မှုသိပ်ရှိတဲ့အလှတရားပဲ။ ယောက်ျားလေးတော်တော်များများက နှစ်သက်တဲ့စတိုင်လ်မျိုးလေ”

“နားထောင်လို့တော့ ကောင်းသားပဲ”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ငါပိတ်ဝင်စားတယ်”

“အိမ်ဖြူနန်းကိုလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို”

“ငါ့ကို... ဟုတ်လား၊ ဟေ့... ဟေ့”

“လွဲပြန်ပြီ။ ငါလည်း ဂျယ်မဟုတ်ဘူး။ မင်းလည်း ဂျယ်မဟုတ်ဘူး။ ငါစိတ်ဝင်စားတာက မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကို ရင်ခုန်မှာလဲ ဆိုတာကိုပါ”

ထိုအခါမှာတော့ ကောင်းကုသမှာ ပြုံးပြီးနေဖြစ်သွားသည်။ မင်း အက်ဆေးက နာရီကိုတစ်ချက်ခွဲကြည့်ပြီး...

“ငါသွားတော့မယ်။ ဂျူတီလည်းပြီးပြီ။ ငါ အိမ်ဖြူနန်းနဲ့ ချိန်းထားတယ်”

“ငါလိုက်ခဲ့ရမလား”

“မင်းက ဆေးရိုးသည် ဝင်လုပ်ဦးမလို့လား”

“ကွင်းဆင်းလေ့လာမလို့ပါကွာ။ တော်ကြာ အမှန်ကြော့တဲ့မိန်းကလေးနဲ့ဆို ပြန်မပြောတတ်ဘဲနေမှာစိုးလို့”

“အဲ့ဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူနဲ့။ အချစ်ကိုတွေ့ရင် စကားကြွယ်သူဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အလိုလိုနေရင်းလေ”

“မင်းက အချစ်ကိုတွေ့နေလို့ပေါ့”

“ငါ့အတွက်တော့ အချစ်က ရိုးအိနေပြီ။ တော်ကံတွေ တကူးဘက စဉ်းစားဖို့မလိုတော့ဘူး”

“ငါလည်း အဲ့လိုပဲ အချစ်တွေ ပေါလာဦးမလားထင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းနှလုံးသားက အရိုင်းလေ။ အမှန်ကြော့ရင် ပြုတ်ကျလုမတတ်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကဲ... ငါလစ်ပြီ။ ညမှဆုံမယ်”

ဟုပြောကာ ဂျူတီကုတ်ကိုချွတ်ပြီး ချိတ်ထားကာ ကာကီရောင်ကုတ်အင်္ကျီကို ပြောင်းဝတ်လိုက်ပြီး ထွက်သွားသော မင်းအက်ဆေးကို ကောင်းကုသက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားပိသယောင်နှင့် ပေပေလေးကြည့်နေမိလိုက်ပါသည်။





အခန်း (၁၀)

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

ဣနယ်တစ်ရွက်ကို သဲကြီးမဲကြီးဖတ်နေရာမှ အသံလာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် သေသပ်လှပစွာ ပြုံးမြဲမြဲလေးရပ်နေသော အိန်ဖြူနေးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“(၁၅) မိနစ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

သူကလည်း အသေသပ်ဆုံးပြုံးကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“cappuccino single”

ဟု ရပ်လာသောဝိတ်တာကို ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးပြောချပစ်လိုက်

သည်။

“အိမ်ကို ကိုယ်သတိထားမိနေတာကြာပြီ။ အိမ်က ကော်ဖီဆိုရင် ကပချီနိုကိုပဲ အပူသောက်လိုက်၊ အအေးသောက်လိုက်နဲ့နော်”

“အဲ့ဒါကိုပဲ နှစ်သက်တယ်။ စင်ဂယ်က ကော်ဖီအမြှုပ်လေးတွေ ပေါ်မှာ ပန်းချီပုံဖော်ထားတာလေးတွေကို ကြိုက်တယ်။ ပိုပြီးအရသာ ရှိသလိုပဲ။ အိပ်စပယ်နံ့ဆို တို့လိုမျိုးကျတော့ သိပ်ခါးလွန်းတယ်”

“တချို့ကော်ဖီသမားတွေက အိပ်စပယ်နံ့ဆိုကိုပဲ နှစ်သက်ကြတာများတယ်။ အဲ့ဒီအရသာက လျှာပေါ်မှာစွဲပြီးမှ လည်ချောင်းထဲစီးဝင်လို့တဲ့”

“လို့တဲ့ဆိုတော့ ကောင်းကုသထင်တယ်”

“ကုသက ကော်ဖီသမားလေ”

“ကော်ဖီနှစ်သက်သူတွေရဲ့သဘောက ကိစ္စတစ်ခုကိုလေးလေးနက်နက်ခံစားတတ်ကြတယ်တဲ့။ ကောင်းကုသကို ကော်ဖီသမားဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိတာအမှန်ပဲ”

“အရင်တုန်းက အကြောင်းအရာတွေ အိမ်စိတ်ထဲမှာရှိတုန်းထင်တယ်။ မေ့လိုက်ကြရအောင်”

“နင်က အရင်တုန်းကတည်းက မြာပွေတဲ့လူလေ။ အိမ်၊ အဖျော်

ရည်းစားထားဖို့ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး”

“ကိုယ့်အသက်အရွယ်အရတော့ ကိုယ်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အတည်တကျချစ်သင့်ပြီ”

“အဲ့တော့ ပစ်မှတ်က အိမ်ပေါ့”

“ကိုယ်... အိမ်ကို ပရိပိုစ်လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စကို မေ့မထားနဲ့ဦး”

“အိမ် စဉ်းစားနေပါတယ်”

“ဒါ ကိုယ် ပထမဆုံးစောင့်ဆိုင်းဖူးခြင်းပဲ။ တော်တော်ကိုကသိကအောင့်နိုင်တယ်နော်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ရယ်ချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူတွေဟာ ခက်ခဲပြီးရထားတာကိုမှ တန်ဖိုးထားတတ်ကြတယ်တဲ့ အိမ်၊ ကိုယ့်ကို တမင်များ အချိန်ဆွဲနေတာလားလို့”

“မလောပါနဲ့၊ လက်ဖက်ကောင်းစားချင်ရင် ပလောင်တောင်တက်

နွေးရတယ်တဲ့။ အိမ်စိတ်ထဲမှာ မရှင်းတာလေးတွေရှိနေသေးလို့”

“ကိုယ်ကူညီရင်ရော”

“အချိန်နည်းနည်းယူလိုက်ရင်ဖြစ်ပါတယ်”

“အိမ် အရမ်းလှတယ်”

“ဒီစကားကိုပြောတာ တွေဖြစ်တဲ့အကြိမ်တိုင်းပဲ။ အိမ်အလွတ်

ရနေပါပြီ”

“ဒါကို အိမ်မှတ်ထားပြီးဆိုတော့ အလားအလာကောင်းနေတယ် ဆိုတဲ့သဘောပဲ”

“အလားအလာက အစောကြီးထဲက ကောင်းပြီးသားပါ။ ကိုယ့်ကို ပရိယုံစိလုပ်ထားတဲ့ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဆီကို ခံစားချက်အလျဉ်း မရှိတဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးမှ ချိန်းတဲ့ဆီလာကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒါအဖြေမဟုတ်သေးဘူးနော်”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ ကိုယ် ရင်နာနာနဲ့ပဲပြောလိုက်မယ်။ အိမ်ရင်ထဲမှာ ကုသရုံနေတုန်းပဲလား”

“အရမ်းကြာသွားခဲ့ပါပြီ”

မရှိတော့ဘူးလို့ ဘာကြောင့် ပြောင်မငြင်းရတာလဲ... အိမ်ရယ်။ ဟန်ဆောင်ပြီးမှပဲဖြစ်ဖြစ် ငြင်းကြည့်လိုက်ပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ မျက်ဝန်းတွေက ကြွေဆင်းသွားရတာလဲ။ မင်းမျက်ဝန်းတွေက ဘာဖြစ်လို့ မာန်ရောင်တဖိတ်ဖိတ်နဲ့ လင်းလက်မနေတော့တာလဲ။ ငါကရော ဘာကြောင့် သူငယ်ချင်းကိုစိတ်ဝင်စားမယ့်သူကိုမှ သတ်သတ်မှတ်မှတ်တည့်တည့်ကြီး ရွေးချယ်လိုက်ရတာလဲ။

ဟန်ဆောင်တာကို မင်းသိပ်ကျွမ်းကျင်ပါတယ်... အိမ်။ ကျေးဇူး

ပြု၍ ဟန်ဆောင်ပြီးဖြစ်ဖြစ် စိတ်မဝင်စားကြောင်း ပြုံးပြလိုက်စမ်းပါ။ သူ့ရင်ထဲက အကြိမ်ကြိမ်တောင်းဆိုနေမိပေးမယ့်လည်း အိမ်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေက ညှိုးရော်နေရပါသည်။

“ကော်ဖီတွေ အေးကုန်ပြီ”

ဟုဆိုကာ ချက်ချင်းပင် စကားလမ်းကြောင်းလွှဲပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ကော်ဖီကို တစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီး ကြည့်ရှုငံ့စွာပြုံးလာပြန်ပါသည်။

“ဟိုးတုန်းက နင်ပြုံးလိုက်ရင် မိန်းကလေးနဲ့သိပ်တူတာသိလား။

ကြည့်ပြီး နုသွားတယ်”

“အခုရော”

“နည်းနည်းလူကြီးဆန်သွားတာကလွဲလို့ အရင်တိုင်းပဲ။ အိမ် သူငယ်ချင်းတွေဆို နင့်ကို မိန်းမချောလေးနဲ့ကောင်လေးတဲ့”

“တို့သက်လုံက ကိုယ့်ကိုတစ်ခုခုပြောစရာရှိလို့ထင်တယ်။ ကိုယ့် ဆီ ငှက်စားဝင်ထားတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား။ နင့်ဖုန်းနံပါတ် သက်လုံ ဘယ်လိုသိသွား ပါလိမ့်။ အိမ်လည်း တစ်ခါမှပြောမပြောပါလား”

“ကိုယ့်လိပ်စာကတ် တို့သက်လုံဆီမှာ ရှိနေတယ်လေ။ ကုသဆီ က တစ်ဆင့်ပေါ့။ အဲ့ဒီလိပ်စာကတ်ကယ်လို့ သူတို့နှစ်ယောက် အိတ်

လဲလှယ်ရေး ဖြစ်သွားတယ်လေ”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံစည်းကြခြင်းက ရံဖန်ရံခါမှာ ဆန်းကြယ်
တယ်နော်”

“ကုသက ရယ်ရတယ်သိလား။ တို့သက်လုံကို သူ မိန်းမကြီး
ရန်တွေ့ပစ်လိုက်တယ်တဲ့”

“ကောင်းကုသက အဲ့လိုမျိုးပဲ ရန်တွေ့တတ်သလား”

“ကိုယ်သိသမျှတော့ တို့သက်လုံနဲ့ ပထမဆုံးပဲ”

ထိုအခါမှာ ငြိမ်ကျသွားရသူကတော့ အိမ်ဖြူနားပဲ ဖြစ်နေရပ်
တော့သည်။



အခန်း (၁၁)

Cafe Melody သို့ အရင်ဆုံဦးစွာရောက်နေသူမှာ ထူးဆန်းစွာ
ပင် မင်းအက်ဆေးမဟုတ်ဘဲ ကောင်းကုသဖြစ်နေရပါ၏။ ကောင်းကုသ
မှာ ချောင်အကျဆုံးနေရာမှာထိုင်၍ ဝင်ပေါက်ကိုကျောပေးထားလိုက်
သည်။ လက်ထဲမှာ အသင့်ပါလာသော ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဖတ်ကာ
ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်စုံတစ်စောင်းအကဲခတ်လိုက်ပါသည်။

ကော်ဖီပရိသတ်တွေမှာ စုံတွဲတွေက များနေတာကြောင့် သူ
မျက်နှာပူချင်ချင်ဖြစ်သွားရပါသည်။ အေးချမ်းပြီး တိတ်ဆိတ်ပိုင်းပြနေ
သော ထိုကော်ဖီဆိုင်လေးက သူ့အတွက်တော့ ခြောက်ကပ်နေခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ထီးကောက်ကလေးကိုကိုင်ကာ ကျောပိုးအိတ်လျှော့တိ
လျှော့ရဲလေးနဲ့ ဝင်ပေါက်နားမှာ ကပိုကရိုရပ်လာသောထိုမိန်းကလေး
ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ စိုစိစိုနှင့် ပျော်စရာကောင်းလာသယောင်။

ထိုမိန်းကလေးက ဟတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်အကဲခတ်ကာ ဆိုင်
ထဲသို့ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သူမက ကောင်တာမှအစ ခုံများအားလုံးကို
တစ်ခိုတစောင်းအကဲခတ်လိုက်ပါသည်။

သူက သူမ၊ သူ့ကိုမြင်သွားမှာစိုး၍ ကျောပိုးကိုနို့ကာ မသိမသာ
နှင့် ဝပ်ချပစ်လိုက်သည်။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖြစ်နေသောသူပုံကို စားပွဲ
ထိုးများက သတိထားမိသွားပါက ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြမှာအမှန်ပင်။

သူက မလုံမလဲနှင့် ကော်ဖီခါးခါးကို တစ်ဝံ့မှုဟော့ချပစ်လိုက်သည်
တွင် ခါးကြားမှဖုန်းမြည်သံကြောင့် နားထောင်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟော့ကောင်”

“ပြော”

“မင်း Cafe Melody ကို သွားပေးစမ်းပါ”

“ဘာလုပ်မှာလဲ။ မသွားချင်ပါဘူး”

“သွားပေးစမ်းပါ။ တို့သက်လုံ စောင့်နေလိမ့်မယ်။ တကယ်အား

နာတယ်ကွာ”

“နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ချိန်းပြီးမှ ဘာကြောင့်မလာနိုင်တာလဲ”

“ဒီမှာ အိမ်က အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့တဲ့။ ငါကိုချက်ချင်းလာခဲ့ဖို့

မက်ဆော့ချ်ဝင်ထားလို့”

“မင်းသိပ်ရှုပ်ပါလား။ တစ်ပွေကိုလည်းမပြတ်၊ တစ်ပွေကိုလည်း

ရစ်ထားသေး”

“လုပ်ပါကွာ။ တို့သက်လုံတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေမှာ အရမ်း

အားနာလို့”

“ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ငါနဲ့လည်း ကြည်တာမှမဟုတ်တာ။ မသွားနိုင်ဘူး

ကွာ”

“သွားပေးပါကွာ။ အကုန်အကျအားလုံး ငါပြန်ရှင်းပေးပါမယ်”

“ငါမအားဘူး”

“မရစ်ပါနဲ့ကွာ။ ငါ တို့သက်လုံကိုချိန်းလိုက်ပြီး မလာနိုင်တာ

အားနာလို့ပါ”

“ပြီးရောကွာ။ မင်းတောင်းပန်လို့နေနော်။ ငါက သိပ်သွားချင်တာ

မဟုတ်ဘူး”

ဟုတ် ညစ်ကျယ်ကျယ်နှင့် ပြောဖြစ်အောင်ပြောလိုက်ပါသေးသည်။

ဖုန်းလည်းပိတ်ပြီးရော သူက ခိုးခိုးခစ်ခစ်ဖြစ်အောင်ပင် ကြိတ်ပြုံးလိုက်

ပါသေးသည်။

“ဆောရီးရှင်”

လူမရှိဘူးထင်၍ ထိုင်မိရာမှ ရုတ်တရက်အားနာသွားခြင်းဖြစ်

သည်။

“ထိုင်ပါ”

အားနာပါးနာနှင့်ထမည်အပြု ရင်းနှီးလှသောအသံကြောင့် ကြည့်

မိလိုက်တော့...

“ရှင်”

“သရဲတွေလို့လား”

“သရဲတောင် ချောချင်ချောဦးမယ်”

“ပါဝါ (၁၀၀၀) လား။ ပြောပါ။ အားမနာပါနဲ့။ ချက်ချင်းလုပ်ပေး

မယ်။ မျက်မှန်ကိုင်ကိုင်လည်း စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်လို့ရတယ်”

“ရှင်က မျက်မှန်ကုမ္ပဏီကလား”

“မျက်မှန်ကုမ္ပဏီကတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ဇီဝိတအလှူတော့လုပ်

နိုင်ပါတယ်။ ဥပမာ မင်းလိုငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မျက်စိမှုံနေတဲ့လူတို့

ဘာတို့ပေါ့”

“ကျွန်မမျက်စိက အကောင်းကြီး။ ရှင်အင်္ကျီဖြူနဲ့ ဂျင်းပင်န်အညို

တံထားတာတောင် ကျွန်မ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမြင်နေတယ်”

“မသိပါဘူး။ ငါ့ကို လူတော်တော်များများက ကိုရီးယားမင်းသား

နဲ့တူတယ်လို့ပြောကြတာ။ တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့တဲ့”

“အွတ်... အွတ်”

“အစားမှားတာလား။ ဆေးခန်းလေးဘာလေးလည်း သွားဦး။

တော်ကြာ နေ့စေ့လစေ့ဖြစ်မှ ကုမရဖြစ်နေဦးမယ်”

“ယုတ်မာတာ”

“စေတနာနဲ့ပါ”

“ရှင်မရှက်ဘူးလား”

“လုံလုံခြုံခြုံပါပဲ။ ဘာမှရှက်စရာမရှိဘူး။ အဲ့ဒီမေးခွန်းက မင်းကို

မေးရမှာ။ အတွင်းခံအင်္ကျီကြီးတစ်ချောင်းက ပေါ်နေတယ်။ အပြင်အင်္ကျီ

ဖားဖားက ပခုံးတစ်ဖက်ကိုစောင်းနေတာကို။ လူတွေသိပ်သတိမထား

မိခင် ပြန်ပြင်လိုက်”

သူ့အပြောစကားကြောင့် သူမကလည်း ယောင်နနနဲ့ အင်္ကျီပခုံးစ

ကိုဆွဲပြီကာမှ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပြန်လွှတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“မြန်မြန်လုပ်လေ”

“ရှင်ပေါ့လှချည်လား။ အ၊ လှချည်လား”

“အွန်... ဘာကြီးလဲ”

“ဒါစတိုင်လ်ရှင့်... စတိုင်လ်။ တမင်ပန်းကြိုးလေးပေါ်အောင် တောင် ပန်းကို ဘေးတစ်ဖက်ပြုချုပ်ထားရတာ။ တကယ်တော့ကျတယ်”

“ဒါပြောတာပေါ့။ မိန်းကလေးတွေက ပေါင်ပေါ်လေးတွေ ပန်ပိုင် လေးတွေ။ ဟိုပေါ်ဒီပေါ်လေးတွေထက်ရင် ခေတ်မီတယ်ပဲထင်နေကြတာ တကယ်တော့ ကြော်ငြာလွှင့်နေတယ်ဆိုတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မရိပ်မိကြဘူး။ သနားစရာပဲ”

“စိတ်တိုလိုက်တာ။ ဘယ်လိုပြန်ပြောရမလဲ”

“အမှန်တရားဆိုတော့ ချေပစရာစကားတောင် ရှာမတွေ့တော့ဘူးမဟုတ်လား”

“ငါသာ ပုရွတ်ဆိတ်ဆိုရင် ရှင့်တစ်ကိုယ်လုံး အုံခဲနေအောင်ရပ်ပြီး အသားတွေကို တစ်ဖွဲချင်း သုံးဆောင်ပစ်လိုက်ပြီ”

“ဒါပေမဲ့... မင်းသတိထား။ ငါ့အသားတွေက ခါးတယ်”

“မကြာဖူးပါဘူး။ လူအသားက ချိုတယ်ပဲပြောကြပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့... ငါက ခါးတယ်”

“အယ်... ရွံ့စရာကြီး”

“ကောင်းကုသဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့မြန်မာနာမည်။ တရုတ်နာမည်ကို မသိသေးဘူးမဟုတ်လား”

“အင်း... ရှင့်မှာ တခြားနာမည်ရောရှိသေးလား”

“ရှိတာပေါ့။ တရုတ်လိုက အားစီးတဲ့”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“မြန်မာလိုပြန်လိုက်တော့ အီးစားပေါ့ကွာ”

“အဟုတ်မှတ်လို့”

“ရှိသေးတယ်။ ကိုရီးယားလို့”

“တကယ်”

“ဘွဲ့ချောတဲ့”

“နာမည်ကလည်း တစ်မျိုးပဲခန့်”

“မြန်မာလိုပြန်လိုက်တော့”

ဟုတစ်ဝက်တစ်ပြက်ပြောကာ တုံးတီးကြီးရပ်ပစ်လိုက်ပြီး အေးစပြုနေသောကော်ဖီကို တစ်ငုံမျှကျိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှ သူမက တစ်ခုခုကိုသဘောပေါက်သွားဟန်နှင့် ပြုံးမလိုမဲ့မလိုနှင့် ရယ်ကျဲကျဲလုပ်လာကာ...

“သိပ်ယုတ်မာတာပဲ”

“မင်းပျင်းမှာစိုးလို့ပါ။ မင်းဘာသောက်မလဲ၊ မှာလေ”

“ကျွန်မက ကော်ဖီမကြိုက်ဘူး”

“တစ်ခုခုပေါ့။ စားစရာတွေအများကြီးဟာကိုး။ ဟေ့... ငါ့စိတ်
မပြောင်းခင်မှာနော်။ ငါ့စိတ်ပြောင်းသွားရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“ရှင်... ရှင်မှာနော်”

“မင်းဟာမင်း ရှင်းရမှာဆို ငါက တကူးတကမှာခိုင်းဦးမလား”

“ဟားဟား... ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့အတော်ပဲ။ ရှုတ်... ရှုတ်”

ဘယ်လိုမိန်းကလေးမှန်းမသိ။ အမိန့်ရတာနဲ့ သဒ္ဓါမှန်းမသဒ္ဓါမှန်း
သေချာမစုံစမ်းတော့ဘဲ ချက်ချင်းမှာဖို့ပြင်တော့တာပဲ။ ဟွန်း... မင်း
အက်ဆေး ရှင်းမှာမို့နော်။ ကိုယ့်ဗိုက်ဆံနဲ့ကိုယ်ဆို မင်းကို ရေတောင်
ဝယ်မတိုက်နိုင်ဘူးဟု စိတ်ထဲပြောဆိုမိလိုက်သည်။

“ငါးအရိုးလွတ်တစ်ပွဲ စားမယ်။ ဟိုလေ... ငါးကင်လိုမျိုး ချိစ်
ယိုလေးတွေနဲ့ဟာ။ ပြီးတော့ သစ်သီးပွဲရော”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုကာ ပိတ်တာက ထထွက်သွားတော့မှ ကောင်းကုသက
သူမကိုအားမလိုအားမရကြည့်ပြီး...

“မင်းညံ့လှချည်လား”

“ဘာလဲ”

“အစားအစာမှာရင် အသီးပွဲက ချပြီးသာ။ တကယ်ပဲ တောကျ
ဘယ်။ စားစရာမှာတာများ မိန်းကြည့်ပြီးမှာပါလား။ ဘာမှန်းမသိ”

“ငါက တောသူပဲ ဘယ်သိဖို့မလဲ။ ကိုဗြို့သာက သဒ္ဓါထက်သန်
ရင် မှာပေးပါလား”

ဟုပင် ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... သဒ္ဓါထက်သန်လွန်းလို့ အကုန်
အကျခံနေတယ်များထင်နေလား။ မင်းအက်ဆေးပြန်ပေးမှာမို့ အဲ့လောက်
မှာခွင့်ပြုလိုက်တာ”

“မင်းအက်ဆေး ဟုတ်လား”

“မင်းကိုပြောဖို့မေ့နေတာ။ မင်းအက်ဆေးက မလာနိုင်တော့ဘူး”

“အလုပ်များနေလို့လား”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

“သူ ဘာတွေ အဲ့ဒီလောက်ရှုပ်နေတာလဲ”

“မင်းသိပ်စပ်စုပါလား”

“သိချင်လို့ပါ”

“သူ့ကောင်မလေး လှမ်းခေါ်လို့ ကောက်ကောက်ပိအောင် ပါသွား

ပြီ”

“သူ့ကောင်မလေး”

“မင်းရဲ့ညီအစ်မ အိမ်ခြံမြေရေးလေ”

သူ့စိတ်မရှည်တော့၍ တည့်တည့်ကြီးပြောချစ်လိုက်သည်။ အိမ်ခြံမြေရေး။ ထိုနာမည်အကြားမှာတော့ သူမမျက်နှာကြီး သိသိသာသာအိုဆင်းသွားရသည်။

သူမက မနေနိုင်မထိုင်နိုင်နှင့် မင်းအက်ဆေး မုန့်လိုက်ကျွေးမယ့် အကြောင်း ဖုန်းလေးနှင့်လှမ်းကြားလိုက်မိပါတယ်။ အိမ်က တကယ်ပဲ မင်းအက်ဆေးကိုကြိုက်သွားပြီလား။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ မုန့်မုန့်ကန်ကန်ဝန်ခံလိုက်ပါလား... အိမ်ရယ်။ အခုတော့ သူမက အိမ်ခြံမြေချက်လုံးတွေကြားမှာ နောက်ပိုးမလေး အဖြစ်နဲ့ ရူးမိုက်စွာသရုပ်ဆောင်ခဲ့ရပါသည်။

သူမအဖြစ်က ကွယ်ရာမှာ လောင်ရယ်ချင်စရာလုံးလုံးကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။ ရုတ်တရက် တွေတွေကြီးနဲ့ အိုကျသွားသော တို့သက်လုံရဲ့မျက်နှာကကြောင့် သူ့မှာတာပြောရမုန့်မသိအောင် တိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။

“တို့သက်လုံ”

“ဪ... အင်း”

“ဆောရီး”

“ရပါတယ်”

ဟုပြောပြီးကာမှ အခြေအနေကိုပြန်သုံးသပ်မိသွားကာ...

“ဘာကို ဆောရီးပြောတာလဲ”

“ငါက အဲ့လိုပြောလိုက်မိလို့လား”

“ရှင် အဲ့လိုအူကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့။ စောစောက ရှင်ပီပီသသကြီးပြောလိုက်ပါတယ်”

ထိုအချိန်မှာပဲ စားပွဲပေါ်သို့အသီးတစ်ပွဲချလာခဲ့ရာ သူမက သူ့ကိုပင် ရန်ဆက်မတွေ့နိုင်တော့ဘဲ တစ်တုံးပြီးတစ်တုံး တုတ်ကလေးနှင့် ထိုးစားပစ်လိုက်သည်။

“ဖြေးဖြေးစား။ မင်းဟာ ဘယ်သူမှလုမစားဘူး”

“ကောင်းကုသ... အမှန်တော့ ရှင်က မဆိုးဘူးဘဲ”

“မင်းက အခုမှသိတာလား။ ငါက အစောကြီးတည်းက ကောင်းပြီးသား။ နာမည်ကကို ကောင်းပါနေတာ။ ကောင်းကုသတဲ့”

“ရှင်က အဲ့လို ရူးကြောင်ကြောင် ဘဝင်မြင့်မြင့်ပြောတတ်တဲ့ အကျင့်ကိုသာ ပြင်လိုက်ရင် ရှင်လည်း ကောင်းတဲ့လူဖြစ်မှာပါ”

“အမှန်တော့ ဒီတစ်လောကလုံးမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းကို
ပဲ ငါက ရူးကြောင်ကြောင်ပြောမိတာပါ။ ဟား... ဟား... မင်းက
ရှူးလို့ ငါက ပေါသွားတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ဖောက်လာပြန်ပြီ”

“ပလုတ်ပလောင်းကြီးနဲ့ ယောက်ျားလေးရှေ့ စကားပြောတာ
မရှက်ဘူးလား”

“ကျွန်မက ရှင့်ကိုရှက်ရဦးမှာလား”

“မင်းနဲ့ငါက မရှက်ရအောင် လင်မယားဗို့လား”

“ဘာ!”

“တိုးတိုး... လူတွေ ငါတို့ဝိုင်းကိုကြည့်ကုန်ပြီ”

ဟုသတိပေးလိုက်မှ သူမက မော့နေသောခေါင်းကလေး ပြန်ပု
ဝင်သွားရပြန်သည်။

“ကောင်းကုသ၊ ရှင် ကျွန်မကိုကြိုက်နေတာတော့ ယဟုတ်လောက်
ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်တာ လုံးဝသေချာတယ်”

“သိပါဘူး၊ ရှင်များ ကျွန်မကို တစ်ဖက်သတ်စိတ်ဝင်စားနေပြီ
လားလို့ပါ။ ရှင်စကားက အညွန့်တွေအကော့တွေနဲ့ဆိုတော့”

“စိတ်ချ ငါကြိုက်တဲ့ပုံစံမျိုးက မင်းလိုပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘူး။ မင်းက
အရပ်လည်းပုတယ်၊ ဆံပင်လည်း ရှည်ပွပွနဲ့၊ စကားပြောရင်လည်း အသံ
ကျယ်ကြီးနဲ့”

“ဟင်!”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူမ အမှန်တကယ်ပင် ငြိမ်ကျသွားခဲ့ရတာပါ။
ရှက်တရက် အစားအစာလည်းမစားတော့ဘဲ ငြိမ်ကျသွားသော တို့သက်
လုံကြောင့်...

“ဟေ့ဟေ့... ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ။ မင်းမှာထားတာတွေက
ဈေးကြီးတယ်နော်”

“ယောက်ျားလေးတွေက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးကိုကြိုက်ကြတာလဲ”
မျက်နှာငယ်လေးနှင့်မေးလာသောတို့သက်လုံကို စချင်စောနှင့်
သူက မဆိုင်းမတွပင်...

“မင်းရဲ့ညီအစ်မ အိမ်ဖြူနေးလိုပုံကိုပေါ့”

“အိမ်က ဘာထူးခြားနေလို့လဲ”

“ထူးခြားတာပေါ့။ အရပ်လည်းရှည်တယ်။ အပိုအလိုမရှိ သွယ်
သွယ်လေး။ ပြုံးလိုက်ရင်လည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိ။ စကားပြောရင်လည်း
မင်းလို့ပွင့်ပွင့်ကြီး အသံမကျယ်ဘူး။ အဝတ်အစားတွေကအစ သင်္ဃာ

ရပ်ရပ်နဲ့ စနစ်ကျတယ်။ ဆံပင်လည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပဲ။ ဒေါက်မိနပ်
လည်း လှတယ်။ မင်းလို ဗရတ်သုတ်ခပုံစံမစီးဘူး”

“ဒါကို ဒီလောက်သိနေတာ။ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ကိုမကြိုက်
တာလဲ”

“အဲ့... ခြောက်၊ ဟား... ဟား... ကြိုက်...”

သူဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိနိုင်အောင် အုအုအဲအဲဖြစ်သွားရပါ
သည်။ သူကသာ ထိုအမေးစကားကိုဖြေဖို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ တွန့်ဆုတ်နေ
ခဲ့ပေမယ့် တို့သက်လုံကတော့ သူဖြေကြားလာမည့်စကားကိုလည်း စိတ်
ဝင်စားပုံမရတော့။ အဝေးကိုသာ တွေဝေပြီး ငေးကြည့်နေလေရဲ့။



အခန်း (၁၂)

“ဆောရီး... သက်လုံ။ ငါ စက်မှုထဲသွားတာ။ အဲ့ဒါနည်းနည်း
ပျောင်းမှာမို့ မင်းအက်ဆေးကိုအဖော်ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ တခြားအကူအညီ
ဘောင်းစရာလူလည်း မရှိတာကြောင့်”

ဟု အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်းပြောလာတဲ့အကြောင်းပြချက်ကြောင့် သက်
လုံရင်ထဲ နည်းနည်းတော့ ငြိမ်းချမ်းသွားသယောင်။

“ငါက နင့်ကိုတမင်လုပ်သွားတယ်ထင်နေတာ”

“နင့်အာရုံထဲမှာ ငါက အဲ့လောက်တောင်ပဲ ဆိုးသွမ်းနေပြီလား”

“ငါစိတ်ကူးယဉ်တတ်နေပြီ... အိမ်”

“လက်တွေ့ကိုပဲ နှစ်သက်တယ်ဆို။ အဆန်းပါလား”

“ငါ့စိတ်ကူးထဲမှာ မင်းအက်ဆေးရဲ့ရည်းစားဖြစ်နေမိတယ်။ ငါ တကယ်ပဲ မင်းအက်ဆေးရဲ့ရည်းစားဖြစ်ချင်တယ်။ သူ့အပြုံးကိုကြိုက် တယ်။ နူးညံ့တယ်။ ပြီးတော့ သူက လူမှုရေးလည်းသိတယ်။ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့တယ်”

“ညွှန်းလှချည်လား။ ငါကတောင် မင်းအက်ဆေးက ကမ်းလှမ်း ချက်ကို ချက်ချင်းကြီးလက်ခံရမယောင် ပေါက်နေပြီ”

“အဲ့ဒါဆို ငါအသည်းကွဲသွားမှာပေါ့။ ဒီနေ့တောင် ငါသိပ်ခံစား တာသိလား။ နင်တကယ်ပဲ ငါ့ကိုပညာပြုလိုက်ပြီထင်နေတာ။ သေချာ သွားပြီ။ ငါ့စိတ်တွေက မင်းအက်ဆေးထံ တကယ်ပဲဝင်စင်းသွားပြီ”

“ငါတို့မိန်းကလေးတွေက တစ်ခုတော့ ထူးခြားတယ်သိလား။ ယောက်ျားလေးတွေထက် အချစ်ကို ပိုလိုမွေးမြူခံစားတတ်ကြတယ်။ အခု နင့်ကိုပဲကြည့်လေ။ အစားကြူးတဲ့တို့သက်လုံကို ဒါမျိုးတွေခံစား တတ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်မှာနို့လဲ”

“ငါ့ကို နင်ကူညီပါလား... အိမ်။ ငါ တကယ်ပဲ မင်းအက်ဆေး နဲ့ရည်းစားတော်ချင်နေလို့ပါ”

“အဲ့လိုမျိုးကိုစွဆိုတာ ကြားလူဝင်ရင် ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။

ကိုယ်ဖာသာကိုယ် လက်ခံရရှိလိုက်မှ အရသာရှိရှိနဲ့ ခံစားလိုကောင်း တာ။ မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါရှောင်နေပါမယ်”

“ဒါပေမဲ့... ငါ”

“သတ္တိမွှေးစမ်းပါ။ ငါသိတဲ့တို့သက်လုံက အဲ့လိုခပ်ညံ့ညံ့မဟုတ် ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ငါက ဘယ်သူ့ကိုမှအားမကိုးတတ်တဲ့ တို့သက်လုံ”

“အဲ... နင်ပြောသလိုပဲ။ ငါက နင့်ကိုကူညီပြီထားပါဦး။ ဒါ နင့်ကို မကူညီချင်လို့မဟုတ်ဘူးနော်။ ငါက ကူညီလိုက်ရင် သူက ငါ့ကိုပုဂ္ဂိုလ် လုပ်ထားတဲ့လူလေ။ သူ့မာနကို ငါချိုးသလိုဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဒါလည်းဟုတ်သားပဲ။ ဒါ သဘာဝကျတယ်။ ရတယ်။ ငါဟာငါ ပဲ ငါ့ကိုစိတ်ဝင်စားလာအောင် ဆွဲဆောင်မယ်”

“အဲ့တော့ Cafe Melody မှာ ရှင်တစ်ယောက်တည်းနေပြီး ပြန်လာခဲ့ရတာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းကုသနဲ့”

“ကောင်းကုသ”

“အင်း... သူက စကားသိပ်ရှည်တာ။ ကပျက်ကချော်လည်း ပြောတယ်။ ခံစားရတာလေးတောင် သူ့ကြောင့်အစီအစဉ်မကျနိုင်ဘူး။

စကားသိပ်များတာ”

“စကားများတယ်ဟုတ်လား”

“အင်း”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကောင်းကုသက သိပ်စကားပြောတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အပိုအလုပ်လည်း သိပ်မလုပ်တတ်ဘူး။ နင်နဲ့ မင်းအက်ဆေး ကိုယ်စား ဆိုင်ထိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာတောင် ငါက အံ့ဩလှပြီ”

“ဒီလူ့ခွစာကြီးများ ဘာမှအထင်ကြီးစရာမရှိဘူး”

“ဒီညီအစ်မ ဘာတွေ့ခွစာလုပ်နေကြတာလဲ”

ဟုဆိုကာ တံခါးခွက်ကိုဟပြီး ဝင်လာသော ဒေါ်ကေသိဇြိမ်း

ကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး ခါးတွေကိုဆန့်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဟင်... မေမေ မအိပ်သေးဘူးလား”

“သမီးတို့ကိုပြောစရာရှိလို့ စောင့်နေတာကွယ့်”

“ပြောစရာ။ ဘာပြောမလို့လဲကြီးကြီး”

“မနက်ဖြန် ကြီးကြီးနဲ့ မင်းအန်ကယ်တို့ မြစ်ကြီးနားသွားဖြစ်ကြ

မယ်။ လေယာဉ်လက်မှတ်တောင် ဖြတ်ပြီးနေပြီ”

“ရုတ်တရက်ကြီး”

“မဟုတ်ဘူး ဒါစိစဉ်ပြီးသား။ မပြောပြဖြစ်တာဘဲရှိတယ်။ သမီး

သက်လုံက ဖေခွဲမေကိုဘာမှာဦးမလဲ”

“မုန့်ဖိုးများများပါးပါးလေးပဲ ပေးဖို့ပြောပေး”

“မေမေခွဲဖေဖေက မြစ်ကြီးနား ဘာသွားလုပ်ကြမှာလဲ။ ဘယ် လောက်ကြာမှာလဲ”

“မနောပွဲသွားမလို့။ ရိုးရာပွဲ မပြန်ဖြစ်တာဘဲကြာနေပြီ။ တစ်လ လောက်တော့ကြာမယ်။ မင်းဖေဖေကျန်းမာရေးနဲ့ အနားယူရင်းပေါ့”

“ဆိုင်ကရော”

“မန်နေဂျာကိုလွှဲထားတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း သမီးဝင် ကြည့်ပေးပေါ့။ ကျောက်မျက်ရတနာက သမီးနဲ့သိပ်အလှမ်းမဝေးပါဘူး”

“စိတ်ချ။ သက်တောင့်သက်သာသာ အေးဆေးအနားယူကြ။ အားလုံး အိပ်တာဝန်ယူတယ်”

“လူကြီးတွေမရှိတုန်း ညီအစ်မနှစ်ယောက် ငယ်ငယ်ကလို ရန် ဖြစ်မနေကြနဲ့ဦး”

“ဟာ၊ ကြီးကြီးကလည်း စိတ်ချပါ။ အခု သက်လုံတို့က လူကြီး တွေဖြစ်နေပါပြီ”

“အေး ကိုယ် လူကြီးဖြစ်ပြီဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိရင် ပြီးတာ ပဲ။ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း စဉ်းစားကြဦး။ အသက်တွေကဖြင့်

မငယ်ကြတော့ဘူး။ ဘာလဲ၊ အိမ်ကလူကြီးတွေ စီစဉ်ပေးရမှာလား”

“အား... မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့”

“ဒါမျိုးကျတော့ နှစ်ယောက်လုံးက တက်ညီလက်ညီနဲ့၊ ဟွန်း၊ အိမ်ကလည်း သိပ်ချေးများမနေနဲ့၊ အဆွေးနဲ့ညားနဲ့ဦးမယ်။ သက်လုံလည်း စဉ်းစားထား”

“မလိုတော့ဘူးမေမေရဲ့။ သက်လုံက တွေ့နေပြီ”

“ဟယ်! အဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဆရာဝန်ပေါက်စလေး”

“အိမ်ကို အလည်လေးဧကလေးခေါ်ခဲ့ဦး။ သမီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့ဆိုတဲ့အတိုင်း စီစဉ်စရာရှိတာစီစဉ်ရအောင်။ မဖြစ်ပါဘူး။ မြစ်ကြီးနားရောက်ရင် ညီမကိုအသိပေးဦးမှပဲ။ သူတို့ကလည်း သက်လုံကို အိမ်ထောင်ရက်သား ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဖြစ်ချင်ကြတာ။ ဇွတ်ဇွတ်ဇက်ဇက်နဲ့ ပျာကလပ်စိန်လေးဆိုတော့ ရတက်မအေးနိုင်ဘူး”

“ဟာ! ကြီးကြီးကလည်း”

“နင်ကလည်း ရှက်မနေပါနဲ့။ ဟုတ်ရင်ဟုတ်ပယ်ပေါ့။ ဖိတ်စာက တစ်ခြမ်းသေချာနေပြီပဲ”

“အိမ်နော်... နင့်စကားကြီးက ငါ့ရှက်တတ်လာပြီ”

“ဟယ်... တို့သမီးသက်လုံက ရှက်တတ်သေးတယ်သော့”

ဟု ဒေါ်ကေသိပြီမီးရဲ့အပြောမှာတော့ ရယ်သံတို့က သောသော ညီသွားရပါတော့သည်။ တို့သက်လုံရဲ့ရင်ထဲမှာတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်က သုံးဝ ထင်ရှားနေရပါတော့သည်။ ဒါကတော့ မင်းအက်ဆေးဆိုတဲ့ လူချောလေးတစ်ယောက်ပေါ့။





အခန်း (၁၃)

“(၉၅၀၀) ကျတယ်။ ငွေသားနဲ့လက်ငင်းရှင်း”

ဟုဆိုကာ ကားသော့ကိုစားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး ခပ်မာမာပြော
လိုက်သည်တွင် ဘောပင်တစ်ချောင်းနှင့် စာရွက်ရှည်ကြီးကို လိုက်မှတ်
နေသောမင်းအက်ဆေးက သူ့ကိုတစ်ချက်မျှသာ ခပ်ပြုံးပြုံးစိုက်ကြည့်ခဲ့
ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အခုမှ ဘာမှလာပြီး သွားပြီပြ
မနေနဲ့။ ငါက ခွားပွဲစားမဟုတ်ဘူး”

“အဲ့လိုပေါက်ကရစကားတွေ မင်း ဘယ်ကတတ်လာတာလဲ”

“ဘယ်က တတ်တတ်ကွာ။ ပေး! ပိုက်ဆံ ၉၅၀၀”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ။ ပေးမှာပေါ့”

“မင်းပုံစံက ပေးချင်မယ့်ပုံလည်း မပေါက်ဘူး။ ငါက အချိန်ကုန်
ငွေကုန်လေကုန်နဲ့ အပင်ပန်းခံထားပေးရတာ။ မင်းက ငါ့သူငယ်ချင်းနို့
နော်။ နို့မဟုတ်ရင် ငါက ဆောရီးပဲ”

“ဆက်စမ်းပါဦး။ နားထောင်လို့တော့ကောင်းသားပဲ”

“ဘာနားထောင်လို့တော့ ကောင်းသားပဲလဲ။ ဒီမှာပြဿနာတွေ
က အတုံးလိုက်အတစ်လိုက်။ မေမေ့ကို ဘုရားကြီးလိုက်ပို့မယ့်အစီအစဉ်
တွေတောင်ဖျက်ပြီး ကူညီထားပေးရတာ။ အတိုးရောပေး”

“ဒါဆို ငါသာ အကူအညီမတောင်းရင် မင်းက မင်းအမေကို
ဘုရားကြီးလိုက်ပို့မလို့ပေါ့”

“အေးဒါပေါ့”

“မနေညနေက ငါနဲ့အန်တီ စက်မှုထဲမှာတွေ့တယ်”

“ဘာ! မင်းက စက်မှုထဲ ဘာသွားလုပ်တယ်”

“ငါ့ကို အိမ်ဖြူနေ့ ချောဆွဲပါတယ်ဆိုကွာ။ သူ့ကိုလိုက်ပို့တာပေါ့”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“အန်တီက ဘာလာဝယ်တာဆိုလဲ။ မင်းအကြောင်းတောင် ငါ့ကို

အတင်းအုပ်လိုက်သေး”

“ပြော... မေမေက ဘာပြောသလဲ”

“ဆွမ်းတော်ကြီးကပ်ရအောင် ဘုရားလေးလိုက်ပို့ပါလို့ပြောမိပါ
တယ်။ ပေါလိုက်တဲ့အလုပ်တွေတဲ့။ ပြီးတော့ မင်းက ပြောသေးတယ်တဲ့။
ဘုရားနဲ့ရန်ဖြစ်ထားတယ်လို့။ အိမ်ကတောင် မင်းကိုရယ်နေသေးတယ်”

“ဟာ၊ ငါစိတ်ပြောင်းသွားတာ မေမေမှမသိသေးတာ။ ငါ မနေ့က
အားတာနဲ့ ဘုရားလိုက်ပို့မလို့။ မေမေ့ကိုစောင့်နေတာ အကြာကြီးပဲ”

“မကြာခင် မင်း ငရဲကျတော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျရမှာလဲ”

“မှသားပြောဆိုလို့လေ”

“ဘာမှလာပြီးမနေနဲ့။ အခုခေတ်မှာ ငရဲဆိုတာမရှိဘူး။ ရှိရင်
လည်း သုတေသနလုပ်ပြီးနေပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ဖိုးတွမ်တီး (၄၂၀) နဲ့ မင်းကို ငါတရားစွဲမယ်ကွာ”

“ဟား... ဟား၊ သက်သေမခိုင်လုံရင် အကျုံးမဝင်ဘူးငတုံးရဲ့”

“မနေ့က မင်းကားကို ဆိုင်နားမှာ ငါတွေ့လိုက်တယ်။ ငါသိပ်
မသင်္ကာတာနဲ့ ဆိုင်ထဲဝင်ကြည့်သေးတယ်။ မင်းအကျိုးအဝင်ကြီးကို
ငါကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်။ မင်းကို ငါဖုန်းပြောနေတဲ့အချိန်တုန်း

က ငါက ဆိုင်အပြင်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိတယ်။ တို့သက်လုံဝင်သွား
တာလည်း ငါတွေ့တယ်။ တို့သက်လုံ ဘာအရောင်ဝတ်ထားတာလဲ၊
ငါပြောဧည့်မလား”

“သေချာလှချည်လား”

“အဲ့တော့ ငါ (၉၅၀၀) အပြည့်ရှင်းစရာမလိုဘူး။ မင်းသောက်တဲ့
ကော်ဖီဖိုးကို မင်းဟာမင်းတာဝန်ယူ၊ တို့သက်လုံစားထားတဲ့ (၆၂၀၀)
ပဲ ငါရှင်းမယ်”

“တိကျလှပါလား”

“မင်းပတ်တာမခံရအောင်လို့ ငါက ပိတ်တာကိုနှုန်းဖိုးပေးပြီးသား
လေ။ ဟဲ့ဟဲ့... မရဘူး ကောင်းကုသ။ ငါ မင်းထက် နှစ်သွားပြီ”

“သေကွာ... သေလိုက်”

ဟုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကိုနှိပ်ဆဲမိလိုက်ပါတော့သည်။

“ငါ အခု တို့သက်လုံနဲ့ချိန်းပြီးသွားပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း အဲ့ဒီဆိုင်
မှာပဲ။ စိတ်မချလို့ လိုက်ချောင်းချင်ရင်လည်း ရတယ်နော်”

“ဘာလို့ချောင်းရမှာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့လွန်းတယ်”

“သိဘူးလေ။ မင်းက အခုတလော အဓိပ္ပာယ်မဲ့တာတွေချည်
လိုက်လို့လုပ်နေတယ်လေ”

“မင်းနဲ့ပြောဖို့ ငါ့မှာအချိန်မအားဘူးနော်သိလား။ ငါ့ကို လူနာ
တွေကြုံနေကြတော့မယ်။ သွားပြီ”

ဟုဆိုကာ ဂျူတီကုတ်ကိုဝတ်၍ထွက်သွားသောကောင်းကုသကို
မင်းအက်ဆေးက စိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးနေလိုက်ပြန်သည်။ သူ့အပြုံးက
ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကိုခွင့်လွှတ်တတ်သော လူကြီးတစ်ယောက်၏
အပြုံးမျိုးရယ်ပါ။





အခန်း (၁၄)

သူ့ကိုပြုံးဖြိုးဖြိုးလေးနှင့် မခွဲတစ်လေးခိုးခိုးကြည့်နေတတ်သော တို့သက်လုံရဲ့ပုံက ချစ်စရာလေးဖြစ်နေတာမို့ သူ့တခွင်မှာသာသာသွားမိ တာတော့အမှန်ပါ။

ကိုယ့်ကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်ရည်ရွယ်နေသော မိန်းကလေးတစ် ယောက်က ကိုယ့်ဘေးနားမှာ အဆင်သင့်ရှိနေတာက ပီတိဖြစ်စရာကိစ္စ ရင်တစ်ခုလိုပင်။

တို့သက်လုံရဲ့ ဘုမသိဘမသိအပြုံးမျိုးက သူ့ကိုပျော်ရွှင်စေတာ အမှန်ပါပဲ။ သူ့ပြောလိုက်တဲ့စကားအခွန်းတိုင်းကို အလေးအနက်နား

စိုက်ပြီး အဓိပ္ပာယ်မပေါက်တပေါက်လေးနဲ့ အူကြောင်ကြောင် ပြုံးချိုချို လုပ်လာပုံလေးက ယုန်သူငယ်တစ်ယောက်နယ် ဖြူစင်ရိုးရှင်းလှပါသည်။

ကောင်းကုသပြောတုန်းကတော့ အိပ်ပုပ်မ၊ အစားလည်းကြီး တယ်ဟူ၍ မရိုးနိုင်စွာ သူမရဲ့ဂုဏ်ပုဒ်များကိုဖွဲ့ညွှန်းခဲ့၍ သူ့မှာ သူမကို ဟာသတစ်ပုဒ်လိုကြည့်ရှုနေခဲ့တတ်ပေမယ့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမရဲ့ ရိုးရှင်းမှုကို ရင်ထဲမှာ မှတ်တမ်းတင်ချင်လာသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အရှေ့မှာ အစားအစာတို့ကို မရဲတရဲ လေးနှင့် တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်းစားနေသောသူမကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကောင်း ကုသက ညှာပြီး ပိုပြောတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာသိပေမယ့် သူ့အရှေ့ကျမှ တခြားတစ်ယောက်လို ငြိမ်သက်နေသောသူမလေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေးခံစားနေရတာပါ။

“တို့သက်လုံ စားလေ၊ ကုသကပြောတယ်။ တို့သက်လုံက ဒါမျိုး တွေသိပ်ကြိုက်တာလို့”

“ဟုတ်”

ဟုသာ တိုတိတ်နှင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလေးပြောကာ ခက်ရင်းနှင့် အရိုးလွတ်ငါးအသားတုံးကို ခွဲယူလိုက်သည်။ ဟန်ဆောင်ခြင်းနှင့် ထိန်း သိမ်းရမည်ဆိုသောအချက်ကို တသွေမတိမ်း လိုက်နာကျင့်သုံးရမည်ဟု

စိတ်ထဲမှာ တွေးထားပါသည်။

အရေးထဲ ခဏခဏစားချင်နေတဲ့ ဒီပါးစပ်ကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်း ရှာနိမ့်မသိ။

“မင်းကို ကိုယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရှင်!”

“အဲ့လိုပန်းခြင်းလက်ဆောင်မျိုးကို ကိုယ့်ဘဝမှာ တို့သက်လုံဆီ စာ ပထမဆုံးရတာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်စိတ်ကူးရသွားတာလဲ။ ပြီးတော့ တို့ယ် တို့သက်လုံကိုတောင်းပန်ရဦးမယ်။ ချိန်းပြီးမှမလာဖြစ်လိုက်ဘူး”

“ရပါတယ်။ သက်လုံကတောင် ပြန်ပြီးအားနာနေတာ”

“သက်လုံက သိပ်ရှင်းတာပဲ။ သက်လုံလိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ ခန်းကလေးမျိုးကို ကိုယ်တစ်ကြိမ်မှမတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“ရှင်!”

“ကုသပြောစဉ်တုန်းကတော့ ကိုယ့်မျက်လုံးထဲမှာ သက်လုံကို ပေါက်ကရလေးလို့ထင်ထားတာ။ တကယ်တော့ သက်လုံက ချစ်စရာ ကလေးပါ”

မငြိမ်မသက်နိုင် လှုပ်ရွံ့လှုပ်ရွံ့ဖြစ်တည်လာတဲ့ရင်အစုံကို သူမ မထိန်းချုပ်နိုင်။ ရင်ထဲက အထပ်ထပ်ပြောနေမိတာကတော့ ဒါ ရည်းစား

စကားရဲ့အခိုင်သင်္ကေတလားဟုဖြစ်သည်။

သို့သော် ဟုတ်နိုင်တာကြီးလည်းသိနေ၍ ရင်ထဲ၌ဟောပန်းနေမိ တာလည်း အမှန်ပင်။ ဒါကြောင့်ပင် သူမရဲ့ပုံမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးဖြစ်သွား လိုက်၊ တက်ကြွမြူးထူးလာလိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေရတော့၏။ စိတ်ထဲ ၌ ယောက်ယက်ခတ်နေမှာပဲဆိုတာ သိသာလွန်းလှသည်။ ဟန်ပန်မရှိ သောထိုခိန်ကလေးကို သူသဘောကျမိသွားတာမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ရတော့ ၏။

“တို့သက်လုံကို ကိုယ့်မွေးနေ့ဖိတ်ချင်လို့”

“ရှင်! တကယ်”

“သက်လုံ လာနိုင်မလား”

“လာနိုင်ပါတယ်”

ဟု သူမက အားတက်စရာပြောလိုက်သည်တွင် သူက အတွင်း အိမ်ကပ်ကိုနှိုက်လိုက်သည်။ ကတ်ပြားအရွယ်သာသာ အဝါရောင်ကတ် လေးတစ်ခု ပေးလာသည်။

“ဖိတ်စာကတ်”

“ကိုယ်မျှော်နေမယ်နော်”

“ဟုတ်၊ သက်လုံဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“သက်လုံ”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“အဖော်ရှိရင်လည်း ခေါ်လာလို့ရတယ်”

“ဟင့်အင်း၊ မရှိသေးပါဘူး”

ဒါပညာသားပါမိမေးခြင်းနှင့် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းဖြေကြားလိုက်ခြင်း ပါပဲ။

“သက်လုံ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ ကြီးကြီးနဲ့အန်ကယ်က ခရီးထွက် နေလို့ အိမ်ပြန်စောချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်။ ကိုယ်ကတော့ ဆက်ထိုင်ဦးမယ်”

“သက်လုံကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုဆိုကာ မနို့တရိုလေးပြောကာ ထသွားသော တို့သက်လုံကို သူက စူးစိုက်စွာကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“ကုသ၊ မင်း ဒီပိုင်းကိုရွှေ့လာတော့”

ထိုအခါမှာတော့ မင်းအက်ဆေးနှင့် ကျော့ချင်းကပ်တစ်ဖက်ခုံ မှာ ထိုင်နေသောကောင်းကုသမှာ အံ့သြသွားရသည်။ သို့သော်လည်း ကော်ဖီခွက်ကိုမ၊ ကာ ရွှေ့လာခဲ့ပါသည်။

“မင်းသိပ်တော်နေပါလား အက်ဆေး”

“မင်းက သိပ်ညံ့လွန်းနေတာပါ”

“ငါရောက်နေတာ မင်းဘယ်လိုသိသလဲ”

“အယူသည်းတဲ့မင်းကိုယ်မင်းပဲ အပြစ်တင်ရမှာပဲ။ ရေမွှေးဆိုလည်း တစ်မျိုးတည်း။ ခေါင်းလိမ်းဆီကိုလည်း တစ်မျိုးတည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ်သုံးတတ်တဲ့အကျင့်မှမပျောက်သေးတာကိုး။ ပြီးတော့ မင်း ဒီဆိုင်ကိုရောက်လာမယ်ဆိုတာ ငါ့စိတ်ထဲအလိုလိုသိနေတယ်”

“တတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေပြန်ပါပြီ”

“မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အမှန်အတိုင်းဖြေရမှာလား။ လိမ်ပြုံးပြောရမှာလား”

“ဖြေချင်သလိုသာဖြေ။ ငါက အကဲစမ်းရုံပါ။ အမှန်တရားကို သိနင့်ပြီးသားပဲ”

“ရှူးသလိုတတ်သလိုနဲ့ ငါ့ကိုပတ်မနိုင်နဲ့နော်။ ဒီတစ်ခါတော့ အရှင်ဖမ်းမခံဘူး။ တည့်တည့်ပြောရရင်ဟော့ ပျင်းလို့”

“ခါတိုင်း မင်းမပျင်းတတ်ပါဘူး”

“အခုပျင်းတယ်ကွာ။ ကော်ဒီလည်းသောက်ချင်တယ်”

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့အကြောင်းပြချက်”

“ငါလည်း တရားခံမဟုတ်သလို၊ မင်းလည်း တရားသူကြီးမဟုတ်

ဘူး။ မပြောနိုင်ဘူးကွာ”

“မင်းကို ငါအခွင့်အရေးပေးတယ်နော်။ မင်းဟာမင်းပဲ ရှောင်ထွက်နေတာ။ ကောင်မလေးက ငါ့ကိုသိသိသာသာပြောနေတယ်ကွာ။ လမ်းခင်းလိုက်တာနဲ့ ခွဲသိမ်းပြီ။ မဆိုးဘူး... ချစ်စရာလေးပဲ”

“ဟေ့ကောင်၊ အိုင်တွေ့တိုင်း ခြေမဆေးချင်နဲ့”

“ဘာလဲ။ မင်းကြိုက်နေလို့လား”

“ဘယ်သူက ကြိုက်တယ်ပြောလို့လဲ”

“မကြိုက်လည်း ပြီးတာပါပဲကွာ”

“မကောင်းဘူးနော်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ညီအစ်မကြီး။ မင်းအိမ်ပြုနေကိုမျှော်နေရင် တို့သက်လုံနဲ့ ရှင်းရှင်းနေတာကောင်းတယ်”

“မင်းထူးခြားနေတယ် ကုသ။ ငါ့အကန့်တွေကို မင်းဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားဖူးဘူး”

“ငါက စေတနာနဲ့ပါ”

“အဲ့ဒီစေတနာက ငါ့ကိုမဖြစ်နိုင်တာ လုံးဝဝသေချာတယ်။ တို့သက်လုံအတွက်များလား”

“ဘာလဲ၊ တို့သက်လုံကိုဟုတ်လား။ ရှူးလိုက်တာ။ ဒီသော်တီသော်တယ်မလေးကို ဟား... ရယ်စရာကြီး”

“ဆောရီးကွာ။ မင်း သူ့ကိုမကြည့်ချင်မှန်း ငါစောစောက မသိခဲ့ဘူး”

“အဲ့တော့”

“ငါ့မွေးနေ့ကို သူ့ကိုဖိတ်လိုက်မိပြီ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဖိတ်ပြီးမှတော့ တွေ့ရတော့မှာပေါ့”

ဟု ဖိတ်စိတ်ကို မလုံတလုံလေးဖုံးကာ ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောလိုက်သည်တွင် မင်းအက်ဆေးမှာ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရပြန်သည်။



အခန်း (၁၅)

“အိမ်”

“Happy Birthday မင်းအက်ဆေး”

“Thank you အိမ်။ ဒါနဲ့ သက်လုံရော”

“အိမ်က ဆိုင်ကနေ တန်းလာတာဆိုတော့ သက်လုံနဲ့မတူဘူးလားဟု။ နောက်ကျနေလို့ဖြစ်မယ်”

“လာ... အိမ်၊ ကုသနဲ့တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်လိုက်။ ခင်မင်ပြီသားဆိုတော့ အိမ်ပျင်းတော့ဘူးပေါ့”

ဟုင်ဆိုကာ ကုသထိုင်နေရာ စားပွဲဝိုင်းချောင်ကျကျမှာ အိမ်နဲ့

နေရာချပေးလာသည်။ အိမ်ဖြူနေက အလှူဂုဏ်မောက်သူပိပိ ဒီလို
ချောင်ကျကျနေရာမျိုးကို မနှစ်သက်လှသော်လည်း အဖော်အဖြစ် ကောင်း
ကုသဆိုသော ဖျိုမေတို့စိတ်ဝင်စားကြသည့်လူချောလေးရှိနေတာကြောင့်
သိပ်စိတ်ကသိကအောင့်တော့မဖြစ်မိ။

ရောင်စုံမီးတွေနှင့်လှပနေသော ထိုမွေးနေ့ပွဲလို၊ ဒင်နာလို၊ ပါဇာ
လိုမျိုးပွဲတွေက အိမ်ဖြူနေနှင့်အကျွမ်းတဝင်ရှိလှတာမို့ အိမ်ပုံစံက ပုံမှန်
ပင်။ မည်သို့သောအနေထိုင်ခက်ခြင်းမှအလျဉ်းမရှိ။ ဆွဲဆောင်မှုရှိစွာ
လှနေသေး။

“ကောင်းကုသ မတွေ့တာကြာပြီနော်”

“အင်း... ထိုင်လေ”

ထိုသို့လိုအရေးမစိုက်သလို မခိုးမခန့်အကြည့်လေးတွေကို သူ
သိပ်နှစ်သက်ခဲ့ရဖူးသည်မဟုတ်ပါလား

“ကုသ၊ မင်းပဲ ငါ့အစား အိမ်ကိုညွှန်ခံထားလိုက်ဦး။ ငါတခြား
ညွှန်သည့်တွေကိုကြိုလိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ မင်းအက်ဆေးက ထွက်သွားသော သူမနှင့်သူ့အကြား
မှာ ပြောစရာစကားမရှိလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။
ကောင်းကုသကတော့ အချို့ရည်ဘူးကိုကိုင်ကာ ပုံမှန်အတိုင်းဖိခံကာ

သောက်နေပေမယ့် အိမ်ဖြူနေကတော့ အနည်းငယ်စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ
ရသည်။ မျက်ဝန်းတို့က ကစဉ့်ကလျားနှင့် သိပ်တည်ငြိမ်ပုံမရ။

သန့်ပြန့်ပြီး စမတ်တကျရှိနေသော တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပုံနှင့်
ကောင်းကုသကိုသာ တစ်ချက်တစ်ချက်နိုးကြည့်နေမိသည်။ ဪ...
ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာဆိုတော့ ဒုက္ခပါပဲလား။

ကောင်းကုသထက်သာတဲ့လူတွေ သူမအေးမှာရှိနေကြပေမယ့်
လည်း နည်းသားထဲက ကောင်းကုသရဲ့ပုံရိပ်ကပဲ စွဲထင်ကျန်ရစ်နေတော့
သူမဒုက္ခတွေ့ရပါပြီ။ မရတာကိုမှ လိုချင်တပ်မက်ကြသည့်လူသဘာဝ
စိတ်ဘန္တကြောင့်လား။ ပကာသန ရူပကာအားဖြင့် ကောင်းကုသထက်
ဘယ်လောက်သာသာ၊ သူမရဲ့အာရုံထဲမှာတော့ ယောက်ျားသားများ
အားလုံးထဲမှာ ကောင်းကုသက အကောင်းဆုံးလူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်
သည်။

ကောင်းကုသက တည်ငြိမ်အေးဆေးသည်။ သူမ သိသလောက်
တော့ အခုချိန်ထိ မည်သည့်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စား။ ကိုယ်နဲ့
ယတိသက်ရင် စကားကိုတောင် ဟဟပြောတတ်သူမဟုတ်။ ဒါတွေဟာ
သူမ၊ ကောင်းကုသကိုစိတ်ဝင်စားရသော အဓိကအကြောင်းအရင်းတွေ
မဟုတ်ပါလား။

နှုတ်ခမ်းတွေက ပိရိတင်းစေ့နေကာ၊ ပြတ်သားပုံရမည့်ပုံစံက
လေးနက်တည်ကြည်ပြီး ကြင်နာတတ်ပုံပေါ်နေပြန်ပါသည်။ ဝင်ပေါက်
နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ ဝင်ပေါက်သို့သာ စူးစူးရဲ့ရဲ့ စိုက်ကြည့်နေ
သော တည်ငြိမ်ကြည်လင်ရဲ့ရဲ့တွဲ မျက်ဝန်းအစုံကို သူမရင်ခုန်ရပါသည်။
ထိုတဒဂ်အတွင်းမှာပဲ အရာအားလုံးတို့ထက် ကောင်းကုသကို
သာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင်ဆိုတဲ့အတွေးမျိုးက ဝင်လာရပါသည်။ ငယ်ငယ်
ကတည်းက ဖြစ်တည်လာခဲ့သောစိတ်တစ်ခုက လုံးဝသေချာသွားရသလို
ခိုင်မာလာခဲ့သည်။

သို့သော် ခက်နေတာက သူမကို သမန်ကာလှုံကာသာ ကြည့်
တတ်သော စကားနည်းတဲ့ကောင်းကုသကြောင့်ပဲဖြစ်တော့၏။

သူမက မိန်းကလေးလေ။ ဘယ်လိုမာယာမျိုးကိုထုတ်သုံးပြီး
အစပျိုးရမှာလိမ့်။ သိပ်ပါးနပ်သော သူမလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်
ပင်လျှင် မစဉ်းစားတတ်နိုင်အောင်ပါဘဲ။

“မတွေ့ကြတာ အရမ်းကြာသွားပြီနော်”

“ပြော... အင်း”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ (၁၀)တန်းအောင်ပြီးတည်းက မဆိုဖြေ
ကြတော့တာကို”

“အက်ဆေးပြောပြပါတယ်။ တွေ့ဆုံကြတဲ့ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်
ပေါ့”

သူမဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ဖြစ်ကြောင်း
ကုန်စင်ဆိုတော့ သူမကို ပရိုပိုစ်လုပ်ထားတာရောပေါ့။ ခက်နေရသော
အကြောင်းများကြားထဲမှာ ဆူးပင်တွေက အပုံလိုက်ပေါက်ရလာတော့
၏။ ခက်ခဲနေသောလမ်းက ပို၍ကြမ်းတမ်းသွားရပါသည်။

သူမက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မင်းအက်ဆေးကိုစိတ်မဝင်စားပါဘူး
ဆိုတဲ့အကြောင်း သူသိအောင်ပြောပြရမှာလဲ။ သို့သော် ဝင်ပေါက်ကို
သာ စူးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းများက ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွား
ရကာ ကစဉ့်ကလျားရွေ့လျားလာသည်။

သူမက စိတ်ဝင်စားသွား၍ သူ့စောစောက ကြည့်နေရာသို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်ရာ အနီရင့်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် တို့သက်လုံကို တန်းတွေ့လိုက်
ရသည်။ သူမစိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ စနိုးစနောင့်ဖြစ်သွားရသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း မအေးမြတော့သလို ဆူဝေလာရသည်။

သူမကြည့်နေရင်းမှာပဲ မင်းအက်ဆေးက တို့သက်လုံကိုတွေ့သွား
ပြီး သူမတို့စားပွဲဆီသို့ တည့်တည့်ကြီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါသည်။ မချီတင်
နှင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပြီးနေသော တို့သက်လုံကို သူမ ပထမဆုံးအနေ

နှင့် ကြည့်မရဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဟင်... အိမ်၊ ရှင်အစောကြီးရောက်နေပါလား”

“အင်း... ဆိုင်ကနေ တန်းလာခဲ့တာ”

“တို့သက်လုံ ဒီတိုင်းမှာပဲထိုင်ပါ။ အိမ်နဲ့ ကုသက တို့သက်လုံနဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားပါ။ အိမ်အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”

“ကိုယ် တကယ်အားနာတယ်သိလား။ တခြားလူတွေရော ညှိပ်ရဦးမှာမို့ပါ”

“ရပါတယ်၊ အိမ်သိပါတယ်။ ဒီမှာလည်း ကောင်းကုသရှိနေတာပဲ။ သူ အိမ်ကိုညှိခံပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ အိမ်၊ သက်လုံကော ကိုယ့်ကိုခဏခွင့်ပြုပါဦး”

“ရပါတယ်”

“သွားပါကွာ၊ စိတ်ချ။ ငါရှိနေတာပဲ”

ဟုတ်ထောက်လာသော အာသွက်လျှာသွက်နှင့် ပြောင်းလဲသွားသော ကောင်းကုသကြောင့် အိမ်ဖြူနေမှာ အမှန်တကယ်ပင် အံ့သြနေရပါ၏။

တို့သက်လုံကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကောင်းကုသကိုမလိုတမာ

ပင် ပြုကြည့်လိုက်သည်။ ဒါကို ကောင်းကုသက ဟက်ခနဲပြုံးကာ သူသောက်လက်စအချိုရည်တို့ကို သက်လုံထံ ချပေးလာသည်။

“ဒါ အမှိုက်ပုံးများမှတ်သလား”

“ဪ... မဟုတ်ဘူးလား။ ဆောရီး၊ မှားသွားလို့။ မင်းက နီနီ၊ နီနီနဲ့ဆိုတော့ စည်ပင်က မှတ်နေတာ”

“အရူး၊ စည်ပင်က ဝါတာဝါတာနဲ့”

“ဒီနေ့တော့ မင်းက ဂါဝန်တွေဘာတွေနဲ့ပါလား။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ဆိုတော့ အိမ်ဖြူနေဟာ ခိုးဝတ်လာတယ်နဲ့တူတယ်”

“ရှင်က အဲ့လိုပဲ မင်းအက်ဆေးဟာတွေကို ခိုးဝတ်နေကျလား”

“ငါတို့က အိမ်အဝေးကြီးဆိုတော့ အဲ့ဒီလိုလုပ်ချင်ရင်တောင် လုပ်လို့မရဘူး။ ဒီနေ့တော့ အကျိုးကြီးပေါ်တာတွေ မဝတ်တော့ဘူးလား”

“ဟဲ့ဟဲ့... ရှင်က ကျွန်မကိုပဲ အမြဲကြည့်နေပုံရတယ်။ ကျွန်မဘာဝတ်တာကအစ ဂရုစိုက်ကြည့်နေတော့၊ ဘာလဲ၊ ကျွန်မကို ကြိတ်ကြိုက်နေတာလား”

“ဘာ... အဟွတ်... အဟွတ်... ဟွတ်၊ မင်းကို ငါက ဟား... ဟား... ရယ်စရာကြီး။ မျောက်ကိုအမြီးဖြတ်ပြီး ပြင်ဆင်လိုက်ရင် တောင် မင်းထက် ရင်ခုန်ချင်စရာကောင်းဦးမယ်”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟူး... စိတ်တိုလိုက်တာ။ ငါဘာပြန်ပြောရမလဲ။ ဒီလူနဲ့ တစ်စားပွဲတည်းထိုင်ရတာကိုက ကံဆိုးတာပါ”

သူမက စိတ်တိုတိုနှင့် သူမရှေ့တည့်တည့်မှာရှိနေသော အချိုရည်ဘူးကိုကောက်ယူကာ မော့ချပစ်လိုက်ကာ ပိုဆိုးကုန်ရသည်။

“ဟာ... ဟေ့... ဟေ့. အမှိုက်ကိုမစားနဲ့လေ”

“ဘယ်သူကရော အမှိုက်ကိုစားနေလို့လဲ”

“မင်းပဲ စောစောက အဲ့ဒါကိုအမှိုက်ဆို”

ထိုအခါကျမှ သူမကိုင်ထားသောအချိုရည်ဘူးကိုကြည့်မိလိုက်ရာ သူသောက်ထားလက်စအချိုရည်ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ သူမက ခပ်တည်တည်နှင့် ထိုအချိုရည်ဘူးကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ဆောင်ချကာ ပါကင်စိတ်ဘူးကိုယူ၍ဖွင့်မည်ကြံတော့ လက်သည်းတိုတိုလေးတွေဖြစ်တဲ့သူမက အခက်ကြုံသွားရပြန်သည်။ အဖုံးကွင်းလေးကို ဘယ်လိုမှ နှိုက်ထုတ်လို့မရဖြစ်သွားရ၏။ နှစ်ခါသုံးခါနှိုက်ထုတ်လိုက်ရတော့ လက်သည်းထိပ်လေးများတောင် နာကျင်လာရသည်။

“အရေးထဲ”

သူမက မခံချိမခံသာလေး ပြည်တမ်းလိုက်တော့ သူ့ကိုယ်ကြီးက သူမဘက်ယိုင်လာကာ သူမလက်ထဲမှ အချိုရည်ဘူးကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်သည်။

“အဲ့လောက်ထိ ညံ့နေတာ။ ဘယ်လိုလုပ်ရှေ့ဆက်ပြီး လူလုပ်မလဲ”

“အဲ့ဒါ ရှင့်အဖူမပါဘူး။ ကျွန်မမိဘတွေပူရမယ့်အပိုင်း”

“ရင်လေးတယ်။ မင်းလိုခပ်ညံ့ညံ့မိန်းကလေးနဲ့ကတော့ တကယ်ရင်လေးတယ်”

“လူသူတော်ကောင်းပုံနဲ့ဟန်ဆောင်ပြီး လာပြောမနေနဲ့။ ခါးသက်လွန်းလို့”

“ညတွေဘာတွေဆို မိန်းကလေးတွေက အနီရောင်မဝတ်ရဘူး”

“ရှင်ပေါက်ကရမပြောနဲ့နော်”

“တကယ်။ အနီရောင်ဆိုတာ မိစ္ဆာတွေဘာတွေပဲ အဝတ်များတာလေ”

“ဘာမိစ္ဆာရမ္မာလဲ။ တရုတ်တွေတောင် မင်္ဂလာယူရင် အနီဆောင်ပဲဝတ်တာ”

“မင်းက တရုတ်မှမဟုတ်တာ။ မင်းမကြားဖူးဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟာ... ဗဟုသုတနည်းလိုက်တာ၊ တရုတ်အိမ်မှာ သရဲတွေ မွေးတယ်ဆိုတာလေ”

“ဪ... ကြားဖူးတယ်”

“အဲ့ဒါ အနီရောင်ကြောင့်များ”

“ပေါက်ကရတွေမပြောနဲ့”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့။ ငါတို့ဆေးရုံမှာတွေ့တာတွေတောင် အနီရောင်ဆိုတာ လုံးဝမသုံးဘူး။ မကျွတ်မလွတ်ရှိကြမှာစိုးလို့ အဖြူ တွေအပြာတွေချည်းသုံးတာ”

“ရှင်ပေါက်ကရတွေမပြောနဲ့နော်”

“ငါက မင်းကိုလိမ်စရာလား။ မင်းအိမ်ပြန်ရင် သတိထား။ အနီ တွေဘာတွေဆိုရင် သရဲတွေကပ်ပါလာတတ်တယ်”

“တကယ်”

“ဒါပေမဲ့... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေဘာတွေ ဆို သရဲက ကြောက်တယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ငါတို့လက်ထဲမှာ သေခဲ့ကြလို့။ ဟဲ... ဟဲ”

ထိုအခါမှ ကောင်းကုသနောက်နေတာမှန်း သိသွားရသည်။ သူမ က အငိုက်မိခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ... အမှန်ပဲ။ မင်း သရဲကြောက်ပုံရတယ်”

“ရှင်သာ အဝတ်တစ်ထည်ဆိုရင် ရေခွတ်လိမ်ဆွဲ လွှင့်ပစ်ပစ် လိုက်ပြီ”

“မင်းစိတ်တိုတာကလည်း ငယ်ငယ်က ငါတို့ကျောင်းရှေ့မှာ လာ ဘာရင်တဲ့ အရူးမကြာအိုကြီးကျနေတာပဲ။ ရယ်ရတယ်”

“ဟွန်း! မင်းအက်ဆေးက ဖိတ်ထားလို့သာ။ ရှင်မျက်နှာကြီးကို ဆို ခြေတစ်လှမ်းကားခဲ့ဖို့တောင် စိတ်ကူးမရှိဘူး”

“အခု မင်းခြေကျင်လာတာလား။ ကားနဲ့ဆိုင်ကယ်နဲ့မဟုတ်ဘူး လား”

“ရှင်သာ လျှောက်နော်။ ဒီလိုကျိုးဘေးနဲ့ မြို့သစ်ထဲ ရှင်ပဲ ခြေ ကျင်လျှောက်”

“ဟား... ဟား... မင်းကတော်တော်ရယ်ရတာပဲ။ ငါက မင်း ကို အိမ်ပုတ်ပဲကြီးပတ်တယ် ထင်နေတာ”

ထိုအခါမှာတော့ တို့သက်လုံက မျက်စောင်းကြီးကိုထိုးချပစ်တော့ သူက ဘာမှမဆိုဘဲ ဟက်ခနဲပင် ရယ်လိုက်ပါသေးသည်။ တို့သက်လုံ

ရောက်လာမှ အခြားသူတစ်ယောက်လို ပြောင်းလဲသွားသော ကောင်းကုသ
ကြောင့် သူမမှာ စကားစိုင်းအပြင်ဘက်သို့ရောက်နေရသည်။

သူမ သိပ်အံ့ဩနေရပါသည်။ ကျောင်းကတည်းနဲ့ အခုချိန်ထိ
ကောင်းကုသ အခုလို စကားများများနဲ့ နောက်တောက်တောက်ပြောနေ
တာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမတွေ့ခဲ့ဖူးချုပ်။

သူမ တို့သက်လုံကိုယ် မနာလိုဖြစ်ချင်လာမိသည်။ သူမကလည်း
လှပသူမို့ အလှမာန်လေးကတော့ ရှိနေဆဲ။ ဘာတစ်ခုကိုမှ လေးလေး
နက်နက်မခံစားရသလို ခပ်မော့မော့လေးရှိနေပါသည်။ သို့သော် ရင်ထဲ
မှာတော့ အမည်တပ်ရခက်ခဲသောပရိဒေဝမီးတို့က လောင်မြိုက်နေခဲ့
ပါသည်။

အဲ့ဒါကတော့ သက်လုံကိုယ် ပြောင်းလဲစွာကြည့်တတ်သော ကောင်း
ကုသရဲ့အကြည့်များကြောင့်ဖြစ်သည်။ တည်ငြိမ်နေသောမျက်လုံးက
ရယ်ကျဲကျဲနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့ကလည်း လှုပ်ရွှေ့နှင့် စကားစကိုဖျစ်ညစ်
ရှာဖွေနေသလောက်။

“တိတ်လှချည်လား”

ဟုဆိုကာ မင်းအက်ဆေးက သူမတို့စားပွဲစိုင်းနားရောက်လာ
ပြန်တော့မှ တို့သက်လုံမှာ အသက်ရှူမဝဖြစ်သွားရသည်။

မင်းအက်ဆေးက အိမ်ဖြူနေ့နှင့် တို့သက်လုံတို့ကြားက ခုံလွတ်
မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ အချိုရည်ဘူးကိုယူမော့လိုက်သည်။

“ဒီလိုပွဲမျိုးလုပ်ရတာက ပျော်စရာလည်းကောင်းတယ်။ ပင်လည်း
ပင်ပန်းတယ်”

“မင်းအက်ဆေး... ဒါ အိမ်ရဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်”

ဟုဆိုကာ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ကတ္တီပါဘူးတစ်ဘူးကိုနှိုက်ထုတ်
လိုက်ပြီး မင်းအက်ဆေးရှေ့ စားပွဲခုံပေါ် တင်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ
တို့သက်လုံကလည်း သတိရသွားမာန်နှင့် လက်ကိုင်အိတ်သေးသေးလေး
ထဲမှ တစ်ခုခုထုတ်လာကာ မင်းအက်ဆေးရှေ့စားပွဲခုံပေါ် အိမ်ဖြူနေ့
ခံလက်ဆောင်နှင့်အတူ ယှဉ်လျှက်တင်လိုက်ကာ...

“Happy Birthday မိ”

“ဒါက”

“Birthday Present မိ”

“Thank you, Thank you ကိုယ်ဖွင့်ကြည့်လို့ရမလား”

ဟုနှစ်ယောက်လုံးကိုချီကုန်ကာ ပြောလိုက်သည်တွင် အိမ်ဖြူနေ့က
လှပစွာ ခေါင်းလေးညှိစိတ်ရုံ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ပြောလိုက်ပေမယ့်
တို့သက်လုံကတော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ခေါင်းကြီးသာ တွင်တွင်ပုံထား

ဝါတော့သည်။

ဒီလိုပဲများလွန်းတဲ့ပုံကို ကောင်းကုသက မြင်းပြင်းကပ်စွာပင် သူ့ရဲ့ဘယ်ခြေထောက်နှင့် တို့သက်လုံရဲ့ညာခြေထောက်ကို ဆောင့်ကန် ပစ်လိုက်သည်။

“အား...”

တို့သက်လုံမှာ နာကျင်သွား၍ ညည်းတွားမိလိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တို့သက်လုံ”

မင်းအက်ဆေးက ကြင်နာစွာမေးလာသည်မှာတော့ သူမက တစ်ဖက်သတ်စိတ်ဝင်စားရသလို ဘာမှမဖြစ်သလိုပြုံးပြီးဖြိုးလေးပင်...

“ဘာမဖြစ်ပါဘူး။ အကောင်... အကောင် မျက်စိရှေ့က ဖြတ်သွားလို့”

ဟုပင် ဟန်ဆောင်ပြောပြီး ကောင်းကုသကို မသိမသာကြည့်ကာ မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။ ကောင်းကုသကတော့ သူ့စောစာကပဲ ဘာမှမလုပ်ခဲ့သလို ပကတိတည်ငြိမ်နေလျက်။

မင်းအက်ဆေးက အိမ်ဖြူနုနုကတို့ပါဘူးကို အရင်ဖွင့်မယ် ကြံတော့ သိသိသာသာကြီးအိုဆင်းသွားတဲ့ တို့သက်လုံရဲ့မျက်နှာကို ကောင်းကုသက ပီပီပြင်ပြင်ကြီး ဘေးတစ်စောင်းအနေအထားနှင့်တွေ့

လိုက်ရပါသည်။

အိမ်ဖြူနုနုကတော့ အားမနာပါးမနာပင် သကာရည်တို့ သုတ်လူးထားသလို မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ချိုမြဲဆဲ။ သူမနဲ့ ဘယ်သို့သောမိန်းကလေးမျိုးမှ ယှဉ်လာယှဉ်လာ ယောက်ျားမျိုးတို့ရဲ့အလေးအနက်အရေးပေးခြင်းကိုပဲ ခံယူချင်မိတာ အိမ်ဖြူနုနုပင်ကိုမိဇေပါ။

ဒါကြောင့်လည်း တို့သက်လုံကို မနာလိုဖြစ်ရသလို ကောင်းကုသကိုလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်ရပါသည်။ ကောင်းကုသက သူမအလေးအနက်ထားသော အမျိုးသားတစ်ယောက်လေ။ သူမကိုလည်း အရေတယူရိုစေချင်သည်။

“နာရီပဲ”

“ကြိုက်ရဲ့လား”

“အင်း... အိမ်ရဲ့လက်ဆောင်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကြိုက်ပြီး သားပါ”

“သက်လုံရဲ့လက်ဆောင်ကိုရော ကြည့်လိုက်ဦးလေ”

ဟု အိမ်က အသာစီးယူသလိုနှင့် မင်းအက်ဆေးကိုသတိပေးလိုက်သည်တွင် တို့သက်လုံမှာ ကြည်လင်ရပေမယ့် အောင့်သက်သက် ရယ်ပါ။

“ဟာ... ဇာတ်တိုက်ထားကြသလိုပဲ။ တို့သက်လုံလည်း နာခံလက်ဆောင်ပဲ”

ဟုဆိုကာ တို့သက်လုံရဲ့နာခံကြီးအနက်ရောင်လေးကို ဘူးထဲမှ ဆွဲထုတ်လာပြန်သည်။ သို့သော် မင်းအက်ဆေးက တို့သက်လုံကိုရက်စက်လှပါသည်။ တို့သက်လုံရဲ့နာခံလေးကို တစ်ချက်မျှကြည့်ရုံသာကြည့်ပြီး ဘူးထဲပြန်ထည့်ကာ သိမ်းထားလိုက်ပေမယ့် အိမ်ဖြူနေရဲ့နာခံကိုတော့ လက်မှာပတ်ထားလက်စနာခံကိုပင်ချွတ်ကာ ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းအက်ဆေးနဲ့သိပ်လိုက်တာပဲ”

“အိမ်က ရွေးတတ်တာပါ”

“ကြုံတုန်း အိမ်ကို ကိုယ့်မေမေနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ခဏလိုက်ခဲ့မလား”

ဟုမင်းအက်ဆေးက အဆင့်ကျော်ကာ ကမ်းလှမ်းလာပါသည်။ ဒါတိုင်းလိုနေမျိုးသာဆိုရင် သူမက ထိုကမ်းလှမ်းချက်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး ရှုတ်ချခြင်းဆိုပစ်နိုင်ပါသော်လည်း အခုတော့ သူမက မငြင်းဖြစ်တော့ပါဘဲ လက်ခံသယောင်ပင် ပြုံးပြလိုက်ပါသေးသည်။ ဒါကတော့ တို့သက်လုံကို ချီးချင်လို့ပါ။ သူမကြိုက်ကြနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်

က မိမိကိုအသည်းအသန်ကြွနေပါလားဆိုတဲ့အကြောင်းကို ပြချင်လို့ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ကောင်းကုသကိုလည်း ရွဲချင်၍ပါသည်။ သူ့ကိုအရင်က ငြိတွယ်ခဲ့ဖူးပါသည်ဆိုသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမှ အားမနာပါ။ မနာ ဂရုမစိုက်သလိုနှင့် စိတ်မဝင်စားသလိုနေပြီး ထိုမိန်းကလေးရှေ့မှာမှ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ။ တခြားတစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်လွန်းလှသည့် စိတ်ကြီးဝင်နေပုံရသော ကောင်းကုသကိုလည်း သူမဘေးမှာလည်း သူလိုယောက်ျားမျိုးလေး ခစားနေခဲ့ပါလားဆိုတဲ့အကြောင်းကိုလည်း သိစေချင်သည်။

သက်လုံလို ဘာဆွဲဆောင်မှုမှမရှိတဲ့ ခပ်မှိန်မှိန်မိန်းကလေးက သူ့ဘေးနားမှာရှိလို့ သူ့အရှိန်တောက်ပြောင်လေမလားဆိုတာလည်း သိစေချင်သည်။ သူမလိုခပ်ထက်ထက်နဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည့် အမျိုးသမီးကို ဂရုမစိုက်ခဲ့ရလေခြင်းဆိုတာမျိုးကိုလည်း နောင်တရစေချင်သည်။

ဒါကြောင့်ပင် ကမ်းလှမ်းလာတဲ့ မင်းအက်ဆေးရဲ့လက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သမီးရည်းစားမဟုတ်ကြသေးပေမယ့် သမီးရည်းစားသမျှ ကြင်နာယုယစွာ ထွက်ခွာသွားကြသောထိုစဉ်တွင်တော့ တို့သက်လုံရဲ့မျက်ဝန်းအိမ်မှ ကြည်လဲ့နေသော အရည်ကြည်တို့ကို ကောင်းကုသ

မြင်နေရပါသည်။

ခက်လှချည်ရဲ့။ မိန်းကလေးတွေဟာ ဒီလိုပဲ ကိစ္စသေးသေးလေး ကိုတောင် မျက်ရည်မခိုင်းနိုင်ကြဘူးလား။ ဒီလိုမဟုတ် ဒါသူမရဲ့ပြင်းရှု ရှုလက်နက်တစ်ခုလား။ ဒါလည်းမဟုတ်။ ဒီလိုမာယာမျိုးကို တို့သက်လုံ က မကျွမ်းကျင်မှန်း သူသိနေသည်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့မျက်ရည်ဥများ စီးကျလာပါက မင်းအက်အေး မမြင်နိုင်ချိန်မှာလေ။ သူ့ရင်ထဲ ခြောက် ကပ်သွားရသည်။

တကယ်ပဲချစ်မိကြရင် အဲ့ဒီလိုမျိုးပဲ သေးသေးလေးကို ပုံကြီးချဲ့ ခံစားရတတ်ကြသလား။ သူ့ တို့သက်လုံစိတ်ပြောင်းသွားစေရန် ဟာသ တစ်ခုခုကိုစဉ်းစားနေမိပါသော်လည်း ခြောက်ကပ်နေသော သူ့ရင်ဘတ် ကြီးကြောင့် ဘာမှထွက်ပေါ်မလား။

နောက်ဆုံးတော့ ဘာမှကြုံရာမရသည့်အဆုံး စားပွဲခုံပေါ်မှ တစ် သူ့စကို အရှည်ကြီးဆွဲထုတ်ကာ သူမကိုမကြည့်ဘဲ သူမရှေ့မှောက် အရောက် လှမ်းပေးလိုက်သည်။

သူမကလည်း ပထမတော့ ထိုတစ်သူ့စကို ယောင်နုနှင့် လှမ်း ယူလိုက်ပါသေးသည်။ သို့သော် ထိုတစ်သူ့စကို ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိ၍ သူ့ကိုကြောင်တောင်တောင်နှင့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ သူမကလည်း

ပေစောင်းစောင်းနှင့် သူမကိုကြည့်လာပြန်၍...

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သုတ်ဖို့လေ”

“ဘာပေနေလို့လဲ”

“နှပ်ချေးတွေသုတ်ဖို့”

“ဘာကိစ္စ နှပ်ချေးက ထွက်ရမှာလဲ။ နှာမှမစေးတာကို”

“မင်းငိုတော့မလို့မဟုတ်လား”

“ဟာ၊ ဘာကိစ္စကြောင့် ငိုရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်ကြား ခေတ္တမျှတိတ်ဆိတ်သွားကြ

ပြီးမှ တို့သက်လုံက...

“ကောင်းကုသ”

“ပြော”

“ရှင် နာရီဆို ဘာတံဆိပ်မှကြိုက်တာလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သူက ကျွန်မဝယ်ပေးတဲ့နာရီတံဆိပ်ကို မကြိုက်လို့ထင်တယ်

နော်”

ဟုတ်အားအားလေးပြောလာသော တို့သက်လုံရဲ့ ဝမ်းနည်း ထိရှ သံက သူ့ရင်အစုံကိုလှုပ်ခတ်သွားစေခဲ့ပါသည်။

ထိုတဒင်္ဂလေးအတွင်းမှာပဲ သူ့ရင်ထဲက တို့သက်လုံကို လှိုက်လှိုက် လဲ့လဲ့ကြင်နာမိသွားပါ၏။ ဒါတိုင်း သူနှင့် ရန်ဖြစ်စကားများနေကျ တို့ သက်လုံမဟုတ်တော့သလိုပင်။

တို့သက်လုံကို အခုလို ဝိုင်ဝိုင်ဆိုင်ဆိုင်မျိုး သူမမြင်ချင်။ သူသိတဲ့ တို့သက်လုံက စွာကျယ်မလေးဟုတ်သလို ပျာကလပ်စိန်လေးလေး။ သူ တို့သက်လုံကို စကားတစ်ခုခုပြောချင်ပေမယ့် ဘာမှပြောစရာမရှိ၍ ငြိမ် နေလိုက်ရသည်။

အခုတော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် ခြင်းက ကြီးစိုးနေရပါသည်။ တင်းကျပ်လွန်းတဲ့စိတ်တွေက ကိစ္စရပ်နှစ်ခု ကို လွန်ဆွဲနေတာလား။



အခန်း (၁၆)

နေရောင်စူးစူးက ပြတင်းပေါက်ဆီမှတစ်ဆင့် အခန်းထဲသို့ ဖြာခနဲ ထိုးဆိုက်လာသော အချိန်မှာ နံနက် (၈)နာရီတိတိရှိနေပါပြီ။

အိပ်ရေးကြီးသော တို့သက်လုံက အမြဲအချိန်လောက်မှ အိပ်ရာ နိုးနေကျမို့ ပျင်းပျင်းရိရိပင် မျက်လုံးတစ်လုံးကို မဖွင့်ချင်ဖွင့်ချင်နှင့် ဖွင့်ကာ ထုံးစံအတိုင်း စာရေးခုံပေါ်မှ စားပွဲတင်နာရီကို လှမ်းယူကာ ကြည့်လိုက်တော့ အချိန်မှန် (၈)နာရီတိတိပင်ဖြစ်သည်။

သူမက ပျင်းရိလေးပင်စွာ ခုတင်ပေါ်မှထကာ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ပြတင်းမှန်မှာရပ်ကာ လောကကြီးကိုဝေးကြည့်လိုက်စဉ်မှာ အနည်းငယ်

မျက်စိကျယ်လာခဲ့ရသည်။ (၅) မိနစ်၊ (၁၀) မိနစ်မျှ အပျင်းကြောဆွဲပြီး ရေချိုးသန့်စင်ရန်အတွက် ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်လာစဉ် ညအိပ်ဝတ်ဘောင်းဘီကြယ်သီးနှင့် ငြိကပ်နေသော အပေါ်ခြံစောင်ပါးပါးကလည်း သူမသွားရာနောက် တကောက်ကောက်ပါလာတာကြောင့် ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်စဉ်မှာ ထိုစောင်ပါးပါးက တံခါးဝမှာ ညှပ်မိသွားရသည်။

ဒီအချိန်ထိ သူမနောက်ကို ခြံစောင်ပါးပါးက တကောက်ကောက် လိုက်နေသည်ကို သူမ မသိသေးပါ။ သူမက စိတ်မကြည်မလင် မျက်လုံးမှေးကျဉ်းကျဉ်းလေးပင်။ သွားတိုက်ရန်အတွက် သွားတိုက်ဆေးနှင့် သွားတိုက်တံယူရန် နေရာအရွေ့မှာတော့ ဘောင်းဘီကို အနောက်မှဆောင့် ဆွဲခြင်းခံလိုက်ရသောကြောင့် ရုတ်တရက် မျက်လုံးကြီးပြူးကျယ်ပိုင်းစက်လာခဲ့ရသည်။

သူမ နောက်သို့ထပ်မလှည့်ကြည့်ဘဲ နောက်တစ်လှမ်း ဆက်လှမ်း ကြည့်ပါသေးသည်။ သည်တွင်ဆွဲထားတာ အမှန်အကန်ပဲဆိုတာ လုံးဝ သေချာသွားရပါတော့သည်။

“အနီရောင်ဆိုတာ မိစ္ဆာတွေဘာတွေပဲ အဝတ်များတာ”

ဟူသော ကောင်းကုသရဲ့စကားသံက သူမနားထဲ စိမ့်ဝင်လာရသည်။ ရုတ်တရက် သူမကျောရိုးထဲ အေးခနဲဖြစ်သွားရသည်။ သူမ

ညက အနီရောင်ရဲ့ရဲကိုဝတ်ဆင်လိုက်လို့များလား။

ဆိုတဲ့သံသယအတွေးတို့က ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထိအောင် စီးမြောလှုပ်ခတ်သွားရပါသည်။ နေရောင်ကျကျအောက်မှာ ကြောက်စိတ်တို့က ရိုးတိုးရိပ်တိတ်နှင့် အတော်တော့ ကသိကအောင်နိုင်လာပါသည်။ သို့သော် သူမက စိတ်တို့ကိုအရဲကိုးကာ ဆွဲထားသောအရာကို အားနှင့်ဆောင့် ရုန်းပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ချည်မျှင်စလေးက တင်းသွားပြီး ကြယ်သီး၏စက်ကွင်းမှလွတ်မြောက်သွားရသည်။ သို့သော် ချည်မျှင်အားထက် ရုန်းအားက ပိုများသွား၍ သူမကတော့ အားကုန်ပင် နံရံနှင့်နဖူးကိုဆောင့်တိုက်ပစ်လိုက်မိပါ၏။

“အား! အားလားလား၊ အာလူးဘုကြီး ထသွားပြီထင်တယ်”

ဟုမြည်တမ်းသလိုပြောကာ စိမ်ခံကာ မနာအားသေးဘဲ ထရပ်ကာ မှန်ကို အပြေးအလွှားကြည့်လိုက်ရပါသေးသည်။

“တော်သေးတယ်”

နီရဲရဲလေးဖြစ်သွားသောကြောင့် စိတ်သက်သာရာရသွားရသည်။ ဒီလောက်လေးဆို ဆံပင်နဲ့အုပ်လို့ရပါသေးတယ်ဟု စိတ်ထဲတွေးပစ်မိသည်။

အခုလိုနာကျင်နေရတာနှင့်ပဲ စောစောက သရဲခြောက်တဲ့ကိစ္စက မေ့လျော့လုလုဖြစ်သွားပြန်သည်။ နမော်နမဲ့နိုင်လွန်းလှတဲ့သူမက ရေခိုးချိုးသန့်စင်ကာ အခန်းပြင်ကိုပြန်ထွက်လာသည်မှာတော့ ပြဿနာက စသွားရတော့သည်။

“အား...”

တံခါးရွက်ကြားမှာ ညှပ်နေသော ခြုံစောင်ပါးပါးကို နမော်နမဲ့နိုင်စွာ တက်နင်းမိ၍ ခြုံစောင်ပါးပါးမှာ ရေတို့နှင့်စိမ့်စပြုနေတာကြောင့် အရှိန်နှင့်နင်းလိုက်သောသူမက ကြမ်းခင်းပေါ် ဒဂ္ဂတ်တိုက်ချော်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဘုန်း’ ဆိုသောလဲကျသံနှင့်အတူ ‘အား’ ဆိုသောအသံကိုပါ တစ်ပြိုင်နက်ကြားလိုက်ရ၍ အိမ်ဖြူနေ့မှာ ပျာပျာသလဲပင် တို့သက်လုံအခန်းဘက် ကူးလာခဲ့သည်။

အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့ ရေလဲလုံချည်နှင့်တဘက်တခြား လူတခြား ကြမ်းခင်းပေါ် ဖရိုဖရဲလဲကျနေတဲ့ တို့သက်လုံကြောင့်...

“သက်လုံ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ချော်လဲလို့”

“ကလေးလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ”

“သိပါဘူးဟာ။ ခါတိုင်းလည်း ဒီပဲသွားနေကျကို။ ဒီစောင်စုတ်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ”

“ဟင်... ဒီစောင် နင်ခြုံတဲ့စောင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒီစောင်က ဘာဖြစ်လို့ ရေစိုစိစိနဲ့ ဒီနားရောက်နေတာလဲ”

“အဲ... အေး၊ သိဘူး”

ဟု တွေးဆဆလေးပြောလိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ ပြင်းပြစွာ စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ စောစောက သရဲခြောက်သည်ဆိုသောအဖြစ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ်ခုခုကိုသဘောပေါက်သွားကာ...

“ဟား... ဟား... ဟား”

“ဘာရယ်တာလဲ။ ရူးများသွားပြီလား။ လာ၊ ထ၊ အအေးမိပြီး ရှောနေဦးမယ်”

“အားလားလား၊ အခုမှနာနေပြန်ပြီ၊ ခြေထောက်၊ ခြေထောက် နာနေတာဟ”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ခြေမျက်စိနားလေး နာတာ”

“ထကြည့်ပါဦး”

ဟုဆိုကာ အိမ်ဖြူနေ့က တွဲထူလိုက်သည်မှာတော့ သူမက ထော့
ပဲ့ထော့ပဲ့နှင့် ထရပ်လာပါသည်။

“မရဘူး”

“နင် ဆေးခန်းသွားမှထင်တယ်”

“ငါ မလျှောက်နိုင်ဘူးဆင်တယ်”

“ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ ဆေးခန်းတော့သွားရမယ်။ နင်တစ်ခုခုဖြစ်
ရင် လူကြီးတွေက ငါ့ကိုပြောကြမယ်။ မရဘူး။ သွားရမယ်”

“ငါ တကယ်နာလို့ပါ”

“နင် ပဲများနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အဲ့လိုပုံပေါက်နေလို့လား။ နာပါတယ်ဆို။ အယ်၊ ခြေထောက်
ကြီး ယောင်လာပြီ။ လုပ်ပါဦး။ ငါကျိုးသွားရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

“ဒါကြောင့် နင့်ကိုပြောတာပေါ့။ ဆေးခန်းသွားရမယ်လို့”

“မလျှောက်နိုင်ပါဘူးဆိုမှပဲ”

“ဩတ်... သိပြီ။ နင် မင်းအက်ဆေးနဲ့လည်း အဆင်ပြေသွား
အောင် မင်းအက်ဆေးကို ငါ့ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်လိုက်မယ်လေ။ အဆင်
ပြေလား”

“ပြေတယ်၊ ပြေတယ်။ အရမ်းပြေတယ်”

“မနာတော့ဘူးလား”

“နာတာက ခြေထောက်ပဲ။ ပြောတော့ပြောနိုင်ပါသေးတယ်”

ဟုပြောလိုက်သဖြင့် အိမ်ဖြူနေ့က မျက်စောင်းကြီးခဲသွားခဲ့သေး
သည်။ အိမ်ဖြူနေ့ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာပါ။ သစ်လွင်သောအဝတ်
အစားများနှင့် လက်ကိုင်အိတ်လှလှကိုကိုင်၍ သူမထံရောက်လာခဲ့ပြန်
သည်။

ထိုအချိန်မှာတော့ သူမလည်း အိမ်နေရင်း ပေါ့ပါးသောဝတ်စုံ
ကို လဲဝတ်ပြီးနေပါပြီ။

“သွားတော့မှာလား”

“ခဏနေရင် နင့်ကို ဒေါ်ပု ကော်ဖီနဲ့မှန်လာဖို့လာလိမ့်မယ်။ ငါ
မင်းအက်ဆေးကိုဖုန်းဆက်ထားပြီးပြီ။ သူ မကြာခင် ရောက်လာလိမ့်
မယ်”

“နင်က သူ့ကိုစောင့်မသွားတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ငါ့မှာအလုပ်ရှိသေးတယ်။ ဒီနေ့ ငါ ကျောက်မျက်
ဆိုင်ကိုလည်း သွားရဦးမယ်”

“နင် သူ့ကိုဘယ်လိုပြောထားတာလဲ”

“နင်ခြေထောက်နာနေတယ်လို့ပေါ့”

“သူက ဘာပြောလဲ”

“လာခဲ့မယ်တဲ့”

“နင်သိပ်အားကိုးရတယ်... အိမ်”

ဟုပင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပြောချမိတော့သည်။ အိမ်ပုံဖြူနေထွက်သွားတော့ သူမမှာ အလှပြင်ရကောင်းနိုး၊ ထိုင်ရကောင်းနိုး၊ လှဲနေရကောင်းနိုးနှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေမိပါ၏။

“သမီး... သက်လုံး ဒေါ်ပု အခန်းထဲဝင်လာရမလား”

ထိုအသံကြားမှ သူမက ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမိရာမှ ခေါင်းအုံးပေါ်လှဲချပစ်လိုက်ပြန်ပါသည်။ သူမက နာကျင်ခံစားနေရသောဝေဒနာသည် တစ်ယောက်ဖြစ်နေရမှာလေ။

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုအခါကျမှ ဒေါ်ပုက အခန်းထဲဝင်လာကာ သူမထံ ကော်ဖီနဲ့ မုန့် ချပေးလာသည်။

“တော်တော်များနာသွားလားသမီး”

“ခြေမျက်စိနားက တအားနာတယ်။ သိပ်ထောက်လို့မရဘူး။ ဒီမှာကြည့်ပါလား”

“အင်း... နည်းနည်းတောင်ယောင်လာတယ်”

“ခဏနေရင် ဆရာဝန်ရောက်လာတော့မှာ”

“သတိထားမှာပေါ့သမီးရယ်။ သမီးသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒေါ်ပု

ဘာ့ မျက်နှာပူလှတယ်”

“ဘာမှမပူနဲ့။ အခု သက်လုံးဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ကဲ... စားလိုက်ဦး။ ဒေါ်ပု အောက်မှာ လုပ်စရာရှိတာတွေ

ပိုင်ရဦးမယ်”

“ဒေါ်ပု”

“ဟင်”

“သက်လုံးရဲ့ပုံက အဆင်မပြေရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အဆင်ပြေမနေရင် ဆရာဝန်ကိုအားနာလို့”

“အမယ်လေး၊ ဘာမှမပူနဲ့။ အဆင်ပြေတယ်။ သက်လုံးက အမြဲ

ချစ်စရာကောင်းပြီးသား။ ချစ်စရာမျက်နှာလေးဆိုတာ ဘယ်အလှတရားကမှ လိုက်တုလို့မတူဘူးသမီးရဲ့”

“ဒေါ်ပု၊ ကန်တော့နော်။ သက်လုံးကို ဟိုးမှန်တင်ခုံပေါ်က ရေဖွေး

ပုလင်းလေး ယူပေးပါလား။ သက်လုံး ခြေထောက်မထောက်နိုင်လို့”

“ဒါများ ရပါတယ်သမီးရယ်”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်ပုက ပုလုံးလုံးတင်ပါးစိုင်းစိုင်းကို လေးပင်စွဲ သယ်ရင်း သူမထံ ရေမွှေးပုလင်းကိုလှမ်းပေးလာသည်။ ဒေါ်ပုထွက်သွား တော့ သူမက ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို ပလုတ်ပလောင်းစားပစ်လိုက်ပြီး ခုတင် ဘေးမှ စာကြည့်စားပွဲမှာ စနစ်တကျဖြစ်အောင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်တင် လိုက်ပြီး စောင်တွေခေါင်းအုံးတွေနှင့် အိပ်ရာတစ်ခုလုံးကို မွှေးကြိုင်သွား အောင် ရေမွှေးများများဆွတ်ပစ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲဝင်လာသည်နှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသွားအောင် နံရံတွေကို ပင် မိသလောက် ဆွတ်ဖျန်းလိုက်သေးသည်။ မွှေးပျံ့သင်းကြိုင်သွားမှ စိတ်ထဲ အားပါးတရရှိသွားပုံနှင့် မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးပစ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံက ဒုတိယအကြိမ်ထွက်ပေါ်လာ၍ သူမ ရင်ခုန်သွားမိပါသည်။ သူမ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းအုံးပေါ် လှဲချပစ်လိုက် သည်။

“သက်လုံ... ဆရာဝန်လေးရောက်လာပြီ၊ ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ချူနာရှိုက်ကုံးသံလေးနှင့် ဟန်လုပ်ကာ ဖြေကြားလိုက်ပြန် သည်။ သို့သော် ဆရာဝန်ဆိုသောထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုမြင်လိုက်ရချိန်မှာတော့...

“ရှင်...”

တစ်ခုခုပြောမည်ကြံပြီးမှ ဒေါ်ပုအရှေ့မှာပို့ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ သူက သူမကိုပင် နှုတ်ခွန်းဆက်စကားမပြောတော့ပါဘဲ သူမရဲ့ခြေဖျက်စိ ကိုဆွဲကိုင်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်ကို ရေမွှေးလေးလုပ်ပေးနိုင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ရပါတယ်”

“ပြီးတော့ အိမ်မှာ ရေခဲရှိတယ်မလား”

“ရှိပါတယ်”

“ရေခဲလည်း ရချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်။ ခဏနော်ဆရာ”

ဒီအခါကျတော့လည်း သူက တကယ့်ဆရာဝန်အတိုင်းပါလား နော်။

“ဟေ့ဟေ့... ဒီမှာ”

“အခု ငါ မင်းကိုကုနေတာနော်၊ ရှိရှိကျိုးကျိုး ဆရာလို့ခေါ်သင့် တယ်”

“ရှင်ကို ဘယ်သူကမှ ဖိတ်ခေါ်မထားဘူး”

“သိပ်လာချင်လွန်းလို့တော့ဟုတ်ဘူး၊ အက်ဆေးက အရေးပေါ် ကိစ္စ ရုတ်တရက်ပေါ်လာခဲ့လို့ အကူအညီတောင်းလွန်းလို့သာ အားနာ

ပြီး လာခဲ့ရတာ”

“ရှင်ဘယ်လိုဆရာဝန်လဲ။ ကြင်နာမှုကင်းမဲ့လှချည်လား”

“ငါ့လူနာတွေထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုစကားပြောဖူးတယ်”

“ကျွန်မခြေထောက်က ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“အချိန်တန်လို့ ပျောက်ကင်းသွားရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“ရှင်လိုဘုတောတဲလူမျိုးနဲ့ဆုံစည်းရတာ ကံဆိုးတာပဲ”

“အနံ့နဲ့ဒုက္ခပေးတာ မကဘူး။ အသံနဲ့ပါ နှိပ်စက်နေပါလား”

“ဘာ!”

“မင်း ဒီလောက်ထိပဲ အမွှေးအကြိုင်ကြိုက်သလား”

“အင်း၊ အဲ... အေး... ကြိုက်တယ်။ အဲ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ငါ့အထင်တော့ မင်းအမွှေးအကြိုင်ကြိုက်သွားတာ သိပ်မကြာသေးဘူးဘဲ”

“ရှင်... ဟွန်း”

“မင်းအဲ့လောက်ထိ မကြွေပြနေနဲ့။ ယောက်ျားလေးဆိုတာ နဂ္ဂလွန်းတာကိုလည်း သိပ်မကြိုက်ကြဘူး”

“ရှင်က ကိုယ်ကိုယ်ကိုအထင်ကြီးလှချည်လား”

“ငါ့ကိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ငါ မင်းကိုသတိပေးချင်တယ်။ ရောဂါမရင့်ခင် နောက်ဆုတ်ဖို့”

“စွပ်စွဲလှချည်လား”

“ငါက စေတနာနဲ့ အမှန်ကိုထောက်ပြနေတာပါ။ လက်ခံတာ မခံတာက မင်းအပိုင်းပဲ။ အက်ဆေးက ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတော့ ငါ သိပ်မပြောချင်ဘူး။ ငါ မင်းကိုခင်မိသွားလို့ပြောနေတာ”

“ဟမ်... ရှင်က”

“ငါ့ဘဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုခင်ဖူးတာ မင်းပထမဆုံးပဲ။ မင်းက နည်းနည်းမရုတ်သုတ်ခဆန်ပေမယ့် ရိုးသားကြည်စင်တယ်။ လူတစ်ယောက်ကိုပျော်ရွှင်စေနိုင်တဲ့အစွမ်းရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို မခံစားရစေချင်ဘူး”

ရှုတ်တရက်အတည်ပေါက်ကြီးပြောလာသော ကောင်းကုသ၏ စကားကြောင့် သူမမှာ တဒင်္ဂငြိမ်သက်သွားမိသည်မှာအမှန်ပါ။

“ကျွန်မလည်း ရှင်ကိုနည်းနည်းခင်ပါတယ်လေ”

“မင်းကို ငါပျော်ရွှင်စေချင်တယ်”

“ကျွန်မကလည်း ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဆုံးခံစားခြင်းပဲ။ သူ့ကို ခွင့်မြင်ချင်း ကျွန်မ သူ့အပြုံးလေးကိုသိပ်ကြိုက်သွားခဲ့တာ။ အဲ မဟုတ်

ပါဘူး။ ကျွန်မ ဘာလို့ဒါတွေပြောနေပါလိမ့်”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလို့ရပါတယ်။ ငါက ဟန်ဆောင်တာမျိုးကို မကြိုက်ဘူး”

“အံ့မယ်! ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ပြောပြနေရမှာလဲ”

“ဘယ်သူကရော ပြောခိုင်းနေလို့လဲ”

ငြိမ်သက်နေရာမှ ရုတ်တရက်ဆူပွက်လာပြန်၏။ နည်းနည်းနုညှပ်သွား၍ သူက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ယောင်နေသောသူမရဲ့ခြေထောက်ကို ယောင်နုနုနှင့်ဆွဲကိုင်လိုက်သည်တွင်...

“အား! ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“မင်းပိုလှချည်လား”

“မနာဘဲ အားတိုင်းလေကုန်ခံပြီး တအားအားနဲ့အော်ပါ့မလား”

“ငြိမ်ငြိမ်နေနော်။ မနေရင် ငါ အခုပဲ ထပြန်သွားတော့မယ်။

မင်းခြေထောက်ကြီး ယောင်ကိုင်ပြီး ပုပ်ကျသွားလည်း ငါ့အပူမပါဘူး”

“ဘာ... ပုပ်ကျမယ်။ ဟုတ်လား”

“အွန်း... ပုပ်ကျမယ်”

“အဲ့လောက်ထိဆိုးလား”

“အဲ့ထက်ဆိုးတယ်။ အဆစ်လွဲသွားပြီး အသားကိုဖောက်သွား”

လို့ အကြောတွေက ကစဉ့်ကလျားရွှင်ထွေးနေကုန်တာ။ အကြောင်းမလှရင် ခြေထောက်ပါ ဖြတ်ပစ်ရနိုင်တယ်”

“ဘုရား... ဘုရား... ဒါတကယ်ပဲလား”

“ဒါကြောင့် နမော်နမဲ့မနိုင်နဲ့လို့ လူကြီးတွေက ဆုံးမတာပေါ့။

ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးက ကိစ္စကြီးဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်ကြတာကို။ အခုလည်းကြည့်လေ”

“ဟင်! ဒုက္ခပဲ”

ဟု ညည်းတွားကာ မျက်လုံးတွေက ကြောင့်ကြသွားမှုကြောင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့နေ၍ သူရယ်ချင်သွားရသည်။ အမှန်တော့ သူက မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေလုပ်ကြပြီး လျှောက်ပြောလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်ဆိုတာကိုပင် ထင်မစဉ်းစားတော့ဘဲ သူ့စကားကိုသာ ဇွတ်ယုံသွားသောသူမကို သူရယ်ချင်သွားရပါသည်။

“ရှင်... ရှင်, ကု... ကုနိုင်တယ်မဟုတ်လား။ လုပ်ပါ။ နာရင်လည်း မအော်တော့ပါဘူး။ ခြေထောက်ကြီးတော့ မဖြတ်ချင်ဘူး”

“ရပါတယ်။ ဒီခြေထောက်လောက်တော့ ငါကုနိုင်ပါသေးတယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်း ငါ့စကားတော့ နည်းနည်းနားထောင်ရမယ်”

“ဘာလဲ၊ ပြောပါ။ လိုက်နာပါမယ်။ ခြေထောက်မဖြတ်ရရင် ပြီး

ရော့”

“ငါနဲ့အက်ဆေးနစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ဆေးခန်းလေး ဖွင့်ထား တယ်။ ရင်ကွက်ဆေးခန်းအသေးလေးပါ။ ရော့ ဒီမှာလိပ်စာ။ နောက်နေ့ မင်းဆီကို မလာတော့ဘူး။ အဲဒီဆေးခန်းကို ညနေဘက်လာခဲ့ပေါ့”

“ခြေထောက်က မထောက်နိုင်ဘူး”

“ဒီအတိုင်းသာ ခြေထောက်ကိုအလိုလိုက်ပြီး ဆက်ကွေးနေရင် မင်းခြေထောက်ဖြတ်ရမှာ သေချာတယ်။ ငါ့စကားကိုမလိုက်နာချင်လည်း မင်းသဘောပဲ”

“လိုက်နာပါ့မယ်။ ရှင်ကလည်း စိတ်ပျက်မြန်လိုက်တာ”

အိမ်မှာစာရင်းစာအုပ်ကျန်ခဲ့၍ လာအယူတွင် သက်လုံရဲ့အခန်း ထဲမှစကားပြောသံကြောင့် သူမရပ်ပြီး နားထောင်နေမိသည်။ ခြံအဝင် ဝမှာရပ်ထားတာက မင်းအက်ဆေးရဲ့ကားမဟုတ်မှန်းသိနေ၍ ဒါ ကောင်း ကုသပဲဆိုတာ သူမအတင်သိနေပါ၍ စကားပြောသံကို နားစွင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကောင်းကုသက သက်လုံကိုတော့ စကားတွေ ပြောနေလိုက်တာ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ဟု တံခါးခေါက်သံဖြူပြီး ပြုံးချိုသောမျက်နှာလှလှကိုဆင်မြန်း၍

အခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်တွင် သူမကို တို့သက်လုံရော ကောင်းကုသ ပါ ကြည့်နေကြပါသည်။

“ဟင်! အိမ်၊ ဘာဖြစ်လို့ပြန်လာတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ နင့်ကိုစိတ်မချလို့ပေါ့”

“ငါ့ခြေထောက်အခြေအနေက အတော်ဆိုးတာပဲတဲ့”

“ကောင်းကုသက တော်တဲ့လူပဲ။ နင့်ခြေထောက်ပြန်ကောင်း သွားမှာပါ။ ဪ၊ ဒါနဲ့ အိမ်က မင်းအက်ဆေးပဲလာမယ်ထင်နေတာ”

“သူ operation ဝင်ရမှာမို့ ကိုယ့်ကိုအကူအညီတောင်းလိုက် လို့ပါ”

“အားနာစရာတွေတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ဆရာလေး ဒီမှာ ရေခွေးနဲ့ ရေခဲရေပြီ”

ဟုဆိုကာ ပုလုံးလုံးနှင့် အဒေါ်ကြီးက လင်မန်းကြီးကြီးကိုင်ပြီး ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

တို့သက်လုံကတော့ သူမကတိအတိုင်း သူမခြေထောက်ကိုတယ် လိုကိုင်ကိုင် တအားအားနှင့်မအော်တော့ပါ။ သို့သော် နာကျင်လွန်း၍ ထင်သည်။ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ပြီးတော့ ညည်းညူနေသေးပါသည်။ သိပ် ငိုးရှင်းလွန်းသော တို့သက်လုံကို သူကရုဏာသက်သွားမိသည်မှာ အဖန်

ပင်ဖြစ်တော့၏။

တို့သက်လုံခဲ့ခြေထောက်ကို ကိုင်တွယ်နေသော သူ့လက်ချောင်း
သေသေသပ်သပ်လေးများကို အိမ်ဖြူနေ့ ငေးကြည့်နေခြင်းပါသည်။
ဘာဖြစ်လို့များ သူမရင်ထဲမှာ သူက ထင်ထင်ရှားရှားကြီးရှိနေရပါသလဲ
ဆိုတာ သူမကိုယ်သူမ နားမလည်နိုင်အောင်ပါပဲ။

ကောင်းကုသက သူမစိတ်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်လွန်းပါ၏။
အကြောင်းပြချက်မဲ့လောက်အောင်ပင် သူမ ကောင်းကုသကိုနှစ်သက်
ရပါသည်။

သို့သော် သူမကိုဆိုရာကယ်ဟုမထင်သော ကောင်းကုသကို သူမ
နည်းနည်းတော့ နာကြည်စပြုလာခဲ့ပါသည်။ တို့သက်လုံကိုတော့ ထဲထဲ
ငင်ငင်အရေးတစိုက်ရှိပြီး သူမကိုတော့ ဂရုမစိုက်သလိုပြုမူခြင်းက သူမ
အသည်းကိုနာကျင်စေပါသည်။

တို့သက်လုံက သူမထက်သာတယ်။ တော်တယ်ဆို ထားပါဦး။
သူမမှာ ဖြေသာနိုင်သေးသည်။ အခုတော့ တို့သက်လုံထက် သူမက
အစစအရာရာ အသာချည်းရှိနေတာတောင် သူမကို ဂရုမစိုက်အရေး
မလုပ်သည့်ကောင်းကုသကို သူမနည်းနည်းစိတ်တိုမိတာတော့ အဆန်း
ကြီးဟုတ်။

သူမ၊ ကောင်းကုသကို စိတ်တိုမိလေ၊ ကောင်းကုသအရေးပေး
သော တို့သက်လုံကို ပညာပေးချင်လေ ဖြစ်လာရပါတော့၏။





အခန်း (၁၇)

ထိုစိတ်ကြောင့်ပင် နောက်နေ့တွေမှာ မအားလပ်သည့်ကြားမှ တို့သက်လုံကို သိပ်ကောင်းပေးသယောင်နှင့် ဆေးခန်းလိုက်ပို့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကောင်းကုသရဲ့မျက်စိထဲမှာ တို့သက်လုံနဲ့သူမကို ယှဉ်ပြီးမြင်စေချင်၍ဖြစ်သည်။

အဆင်းရော၊ အချင်းပါ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကွဲပြားချက်ကို ကောင်းကုသ ကောင်းကောင်းကြီးတွေ့မြင်သွားစေချင်သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက် ထိုဆေးပေးခန်းလေးကိုရောက်သွားချိန်မှာ

တော့ လူနာတွေက တော်တော်ကျနေပါပြီ။ ဒါကြောင့်ပင် သူမတို့က ကြာရှည်စွာ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့်ထိုင်စောင့်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

နာရီပိုင်းမျှစောင့်လိုက်တော့ နောက်ဆုံးလူနာအဖြစ် တို့သက်လုံ ရဲ့အလှည့်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ တို့သက်လုံက အတွင်းခန်းထဲ ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့်ဝင်သွားရင်းမှာပင်...

“အိပ်လိုက်ရင် လေးငါးရော့မှာ ပြေးမလွတ်ဘူး”

ဟု ဘုတောတော ပြောချပစ်လိုက်သည်။

“စေတနာထားရတယ်နော်။ မင်းရဲ့ခြေထောက်က အသက်နဲ့ အဝေးကြီး။ ဖျားနာနေတဲ့လူနာကမှ အသက်နဲ့ အနီးကပ်ရင်ဆိုင်နေရ တာ”

“ကောင်းကုသ... ရှင်စကားပြောရင် နည်းနည်းမှအချိုးမပြေ ဘူး။ တစ်ပါးသူစိတ်ချမ်းသာအောင် ဖော်လိုလိုက်ပြီးပြောလို့မရဘူးလား”

“ငါ အဲ့လိုမလုပ်တတ်ဘူး။ မင်းမကျေနပ်ရင် ငါ့ဆီမလာလို့ရ တယ်”

“သည်းခံနေတာနော်။ အကောင်းမှတ်မနေနဲ့”

ဟုပင် အံ့ကြိတ်ကာ ပြောဖြစ်အောင်ပြောပစ်လိုက်သေးသည်။

“မင်းနည်းနည်းလေးသာ ငါ့အပေါ်နဲ့ညှိလာရင် ငါ မင်းကို ရည်း

စားတော်ရင် တော်လို့ရနိုင်တယ်”

ဟုသောစကားကို အခန်းပြင်မှ အိမ်ဖြူနေ့က နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ချိန်မှာတော့ သူမနုလုံးသားတွေ ဆောက်တည်ရာခွဲကုန်ရပါ သည်။

သူမရင်ထဲမှာ အမှားအမှန်ကိုပင် ဝေခွဲမတတ်နိုင်အောင် ဖြစ် သွားရသည်။ ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူးဟုဘဲ စိတ်ထဲ အကြိမ်ကြိမ်ပြောဆို နေမိသည်။ ထိုတဒင်္ဂလေးအတွင်းမှာပဲ သူမက လှပတင့်တယ်ပြီး စမတ် တကျရှိလှတဲ့ အိမ်ဖြူနေ့ မဟုတ်တော့သလိုပင်။





အခန်း (၁၈)

မင်းအက်ဆေးကို ကော်ဖီဆိုင်မှာ တွေ့ရန်ချိန်းလိုက်ပြီးမှ သူမက မသွားဖြစ်တော့ဘဲ တို့သက်လုံကိုလွှတ်လိုက်ပါ၏။ မသွားဖြစ်တာမဟုတ်ဘဲ တမင်တကာပင် မသွားခြင်းဖြစ်သည်။

တို့သက်လုံနဲ့ မင်းအက်ဆေးကို မြန်မြန်နီးစပ်သွားစေချင်သည်။ ဒါမှလည်း ကောင်းကုသနားက တို့သက်လုံကို အမြန်ဆုံးခွာထုတ်နိုင်မယ့်နည်းလမ်းလေ။

အရူးမ တို့သက်လုံကတော့ သူမကို အကောင်းကြံဆောင်ပေးသည်အထင်နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် သွားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သူမက ထွက်

ခွာသွားသော တို့သက်လုံကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

တို့သက်လုံကိုတော့ ကော်ဖီဆိုင်ကိုလွှတ်ပြီး သူမကတော့ ကျန်းမာရေးဆေးခန်းသို့ တည့်တည့်ကြီးပင် တမင်လာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အကြောင်းပြချက်ကတော့ သူမခေါင်းတွေအရမ်းကိုက်နေပြီး မအိမ်သာ ဖြစ်နေရလို့ပေါ့။

သို့သော် ဆေးခန်းရောက်သွားချိန်မှာတော့ အပေါ်တော်ကုတ်အင်္ကျီ ကိုပွေ့၍ထွက်လာသော ကောင်းကုသကြောင့်...

“ဟင်... ကောင်းကုသ ဆေးခန်းမဖွင့်ဘူးလား”

“အင်း... ဒီနေ့စောစောနားဖြစ်မယ်။ အက်ဆေးကလည်း ချိန်း ထားတာရှိလို့ မလာနိုင်ဘူးတဲ့။ ကိုယ်ကလည်း သွားစရာရှိနေလို့”

“အိမ်မှာ ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ အိမ်ပြန်နေကာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဪ... အဲ့... ဒီနားကိစ္စရှိလို့ ခဏလာရင်း လမ်းကြိုလို့ဝင်လာ တာပါ”

ဟုပင် ကြုံသလိုအကြောင်းပြချက်ကို လှည့်လည်ကာ တွေ့ကရာ ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်က ဒီနေ့တော့ ပုဆိုးတွေဘာတွေနဲ့ပါလား”

“ကိုယ် ဒီနေ့ ဘုရားကြီးသွားမလို့”

ဟုသူက ပြောလိုက်သည်တွင် သူမက တစ်ခုခုပြောမည်ကြိုဆိုက် တစ်ဖက်မှဝင်လာသောကားတစ်စီးကြောင့်...

“အိမ်”

“ဟင်... အက်ဆေး၊ မင်းအက်ဆေး”

သူမ သိပ်အံ့ဩသွားရသည်။ အခုအချိန်ဆို မင်းအက်ဆေးက ကော်ဖီဆိုင်မှာ တို့သက်လုံနဲ့အတူရှိနေရမှာလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

“အိမ်... ဘယ်ကဘယ်လို ဒီရောက်နေရတာလဲ”

“ဪ... အင်း... ဒီနားကိစ္စရှိလို့လာရင်းနဲ့ လမ်းကြိုလို့”

“ကိုယ်က အိမ်ကိုစောင့်နေသေးတာ”

“ဪ”

“အိမ်က ကိုယ့်ကိုနည်းနည်းညည်းဆဲတယ်ကွာ”

အရေးထဲ နူးညံ့နေသော မင်းအက်ဆေးကို သူမ မြင်းပြင်းကပ် သွားရပါသည်။

“ကိုယ်တွေ့ချင်တာ တို့သက်လုံမဟုတ်ဘဲ”

“သက်လုံရော”

“ကော်ဖီဆိုင်မှာပေါ့။ အိမ်မလာတာနဲ့ ကိုယ်လည်း ဒီဆေးခန်းမှာ

ကျွတ်တိုတာနဲ့ ဝင်ချလာတာ”

“ဆော့နိုးပဲ။ ချိန်းပြီးကာမှ အရေးကြီးကိစ္စက ပေါ်လာလို့ သက်
လုံကိုလွှတ်လိုက်တာ”

ထိုစကားကိုအပြောမှာတော့ ကောင်းကုသက ပြုံးချိုချိုနှင့် အိမ်ဖြူ
နေးကို ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။

“ငါသွားမယ်... အက်ဆေး”

“အေး”

သူလူညံထွက်မည်ပြုပြီးကာမှ တစ်ခုခုကိုသတိရသွားဟန်နှင့်...

“တို့သက်လုံက ဘယ်ကော်ဖီဆိုင်မှာလဲ”

“Cafe Melody မှာလေ။ မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အိမ်ဖြူနေးက မအားလို့ ကိုယ်စားလွှတ်လိုက်တယ်။ မင်းက
လည်း တစ်ဖက်လူကို အားမနာပါးမနာနဲ့ထပြန်လာတယ်။ တို့သက်လုံ
ကလည်း ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေမိတ်ဆွေဆိုတာ အမြဲတမ်း
ပေးမကူညီရတယ်။ လိုသလိုချကျော့ပြီး အသုံးချဖို့မှမဟုတ်တာ”

ဟု သူခပ်ချွဲချွဲပင်ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့စကားက သိပ်
ထိသွား၍ထင်သည်။ အိမ်ဖြူနေးမျက်နှာကြီးလည်း ပျက်ယွင်းနေသလို
မင်းအက်ဆေးထံမှလည်း တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါသည်။

“အိမ်... ကိုယ့်ကို နည်းနည်းရက်စက်မိတယ်လို့မထင်မိဘူး
လား။ အိမ်က အဖြေပေးမယ်ဆိုလို့ ကိုယ်ရင်ခုန်လိုက်ရတာ၊ အမောပဲ။

ဒါ အိမ်ပေးလိုက်တဲ့ ကိုယ့်အတွက်အဖြေလား”

“ရှင်က အဲ့လိုထင်လို့လား”

“မထင်ချင်ဘူး။ ကိုယ် အိမ်ကိုအမြဲမျှော်လင့်ချင်နေတာပါ”

“ဒါ၊ အဖြေဆိုရင်ရော”

“ကိုယ်သိသွားပြီ။ လူတွေဟာ မရနိုင်တာကိုမှ သိပ်ပြီးလိုချင်
တပ်မက်ကြကြောင်း။ အခုတော့ ကိုယ်တွေ့ပဲ။ ကိုယ်ဘယ်တုန်းကမှ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အခုလောက်မျှော်လင့်မိသွားလိမ့်မယ်လို့
မထင်ခဲ့မိဘူး”

ဟုဆိုကာ သူ ပင့်သက်ကိုရှိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“ကိုယ် အမှန်တကယ်ပဲ အိမ်ကိုချစ်မိသွားပြီ။ ဒါကို စောစောလေး
ကတင်ကပဲ အတည်ပြုသွားတာ။ ကိုယ် သိပ်ကြေကွဲခဲ့ရတယ်။ ဆိုင်ကို
အိမ်မဟုတ်ဘဲ တို့သက်လုံရောက်လာလို့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလည်း သေချာ
သွားတယ်။ အိမ်၊ ကိုယ့်ကိုရက်စက်မသွားနဲ့လို့ ကိုယ်တောင်းဆိုချင်ပါ
တယ်။ ကိုယ်၊ ကိုယ်... အိမ်ကိုသိပ်ချစ်တယ်။ လက်ထပ်ချင်တယ်။
အိမ်ခေါင်ညှိတ်လာမယ့်တစ်နေ့ကို ကိုယ်စောင့်နေမယ်။ ရင်ထဲက ဆန္ဒ

ပါလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မပါရွံ့ဘဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုပုံနဲ့ပဲခေါင်ညိတ်ညိတ် ကိုယ်စောင့်
နေမယ်။ အဲ့ဒါ ကိုယ် အိမ်ကိုသိပ်ချစ်မိသွားခဲ့လို့ပဲ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ
ရောင်ပြန်တဲ့သဘောရှိတယ်တဲ့။ ကိုယ်စောင့်ရကျိုးနပ်မယ်လို့ယုံကြည်
တယ်။ ကိုယ်၊ အိမ်ကိုချစ်တယ်”

ရင်ခုန်စရာမကောင်းတဲ့ရည်းစားစကားကို ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေ
ရတာလောက် စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာ ရှိပါဦးမလား။ သို့သော် သူမကို
တည့်တည့်ကြီးကြည့်ကာ ခံစားပြီးပြောနေသော မင်းအက်ဆေးရဲ့စကား
လုံးများကိုတော့ သံသယမရှိ ယုံကြည်မိပါသော်လည်း သူမမှာ စိတ်ရှုပ်
ထွေးစွာ ခံစားနေရပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထွက်ခွာသွားသော ကောင်းကုသရဲ့ခြေလှမ်း
တွေက တို့သက်လုံဆီ တည့်တည့်ကြီးရောက်သွားမည်ဆိုတာ လုံးဝသိ
နေတာကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။



အခန်း (၁၉)

သူ ကော်ဖီဆိုင်ထဲ အလောတကြီးဝင်လိုက်ချိန်မှာပဲတော့ စိတ်နဲ့
ကိုယ်မကပ်တော့သလို ငေးခိုင်နေသော တို့သက်လုံကို ထူးဆန်းစွာတွေ့
လိုက်ရပါသည်။

သူ တို့သက်လုံနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ချည်နဲ့
သောအပြုံးလေးနှင့် ဖျော့တော့စွာကြည့်လာပါသည်။ ထိုအကြည့်လေး
ကြောင့် သူမမှာ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိအောင် စကားလုံးက ရှားပါး
သွားရသည်။

“ခြေ... ခြေထောက်အနာက ပျောက်သွားပြီလား”

“အွန်... ကောင်းသွားပြီ။ ရှင်သိပ်တော်တယ် ကောင်းကုသ”
ဟုပင် ထူးထူးခြားခြားစကားကောင်း ပြောလာပြန်၍ သူ့မှာသိပ်
အံ့သြသွားရသည်။

“တို့သက်လုံ... မင်း ဒီနေ့ဆေးမှားသောက်လာတာလား”

သို့သော် တို့သက်လုံက သူ့ရဲ့ရန်စကားကိုပင် ချဉ်းနဲ့နဲ့လေး ပြုံးပြ
နေသေးတာကြောင့် သူ့မှာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို မျက်နှာကြီးတည်သွားရ
ပြန်သည်။ တို့သက်လုံရဲ့ပြောင်းလဲနေသောပုံစံကြောင့် သူမနေတတ်
မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားရတာပါ။

“ကော်ဒီသောက်မလို့ ဝင်လာရင်းနဲ့ မင်းကိုတွေ့လို့လာခဲ့တာ”
ဟုပင် မလုံမလဲဖြေရှင်းလိုက်သေးသည်။

“ဖြေရှင်းတယ်ဆိုတာ အမှန်တရားကိုပေးကွယ်တာပဲတဲ့။ သူ ကျွန်မ
ကို ဘာဖြစ်လို့ ရှင်းပြမသွားရတာလဲမသိဘူး”

“တို့သက်လုံ... မင်း ဒီနေ့ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒီနေရာမှာ ကျွန်မလည်း ထိုင်လိုက်ရော သူ ကျွန်မကိုဘာမှ
မပြောဘဲ ရုတ်တရက်ကြီးထထွက်သွားသတယ်။ ကျွန်မက အဲ့လောက်
တောင်ပဲ မုန်းစရာကောင်းတဲ့လူလား ကောင်းကုသ”

“မင်းကို သူဘာမှပြောမသွားဘူးလား”

“အိမ်ဖြူနှင်းကို သူ့ချစ်မိသွားပြီဆိုတာ လုံးဝသေချာသွားပြီတဲ့”

“မင်းခံစားနေရတာလား တို့သက်လုံ”

“မသိဘူး။ ရင်ထဲမှာတော့ ဟာတာတာကြီးပဲ။ ငိုလည်းငိုချင်နေ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတယ်တုန်းကမှမငိုဖူးတော့ မငိုတတ်နေဘူး။ အိမ်
ပြောတော့ ကျွန်မကို သူကကြိုက်နေတာတဲ့။ ရည်းစားစကားပြောမလို
ထင်တယ်တဲ့။ ကျွန်မကိုချိန်းလိုက်တာတဲ့။ အဖြေသာ တန်းပေးလိုက်
လို့ပြောခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်မ အိမ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
ခဏလေးတော့ ကျွန်မပျော်ခဲ့ရသေးတယ်”

အိမ်ဖြူနှင်းချောက်တွန်းလိုက်တာကို တွန်းလိုက်မှန်းမသိတဲ့ သိပ်
တုံးသော တို့သက်လုံကို သူစိတ်တိုသွားမိသည်။ သို့သော် ညှိုးငယ်နေ
သော တို့သက်လုံရဲ့ပုံကြောင့် သူ့ပါ အားမလိုအားမရဖြစ်လာရတော့
သည်။

“မင်း အိမ်ဖြူနှင်းစကားကိုယုံသလား”

“အင်း... ကျွန်မစိတ်ကူးမည်ခဲ့ဖူးတာကိုး”

“ကျွတ်”

“ကျွန်မလေ စားမယ်၊ အိပ်မယ်။ လူကြီးတွေဆီက မုန့်ဖိုတောင်း
မယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်။ ဂိမ်းနှိပ်မယ်ပဲသိခဲ့တာ။ သူ့နဲ့တွေ့မှ ကျွန်မစိတ်

ကူးယဉ်တတ်လာတာ။ ဂိမ်းလည်းမဆော့ရချင်နေ၊ ရှုပ်ရှင်လည်းမကြည့်
ရချင်နေ။ ဟားဟား... ရယ်တော့ရယ်ရတယ်။ သူ့မကံစိရဲ့ဒေါင့်ကွေး
လေးမှာတောင် ကျွန်မက မရှိဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကိုလက်ဆောင်ပေးချင်
လွန်းလို့ မေမေမွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့လက်စွပ်ကို သွားရောင်း
လိုက်တယ်။ ကျွန်မက အိမ်ထဲမှာအလုပ်မလုပ်တတ်တာ ပိုက်ဆံအဆင်
သင့်မရှိဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့... သူက ကျွန်မလက်ဆောင်ကို ရှိတယ်လို့
တောင် ထင်ပုံမရဘူး”

တွဲခိုလာသောအရည်ကြည်နုများကိုဖယ်ရှားရင်း ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“သူက သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုရင် ကျွန်မက ဂစ်တာတစ်လက်။ သူက
ရာသီဥတုဆိုရင် ကျွန်မက သာဗိုမိတာဖြစ်ချင်ခဲ့တာ။ ရယ်ရတယ်နော်”

မတိုလိုက်ပါနဲ့... တို့သက်လုံ။ မင်းရဲ့မျက်ရည်တွေကို ငါမကြည့်
ချင်လို့ပါ။ ကျလုလု တို့သက်လုံရဲ့မျက်ရည်တွေအတွက် အားယူကာ
ရင်ထဲမှာပင် ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ထိုရှုခံစားနေ
ရပါသည်။

“ကျွန်မအဖြစ်က ရေထဲပိတ်မိနေတဲ့ငါးလိုပဲသိလား။ ထွက်ပြေး
စရာ နေရာမရှိဘူး”

တို့သက်လုံက အမှန်တကယ် ခံစားနေရတာပါလားဆိုတာ သူ
နဲ့လုံးသားနဲ့ရင်းပြီး သိရှိခံစားလိုက်ရချိန်မှာတော့ သူ့နှလုံးခုန်သံကို သူပြန်
ဆန်းစစ်မိလိုက်သည်။

သူ တို့သက်လုံကိုပျော်ရွှင်စေချင်သည်။ အခုလိုကြေကွဲခံစားနေရ
သောသူ မဖြစ်စေလိုပေ။ သူက တို့သက်လုံရဲ့ခံစားချက်ကိုပြောင်းလဲ
ပျော်ရွှင်စေသူဖြစ်ချင်လာမိသည်။

ဒါကြောင့် သူ သူ့မျက်နှာကို ရုတ်တရက် ခပ်ပြီးပြီးပြင်ဆင်လိုက်
ကာ...

“တို့သက်လုံ”

သူခေါ်လိုက်တော့ သူမက သူ့ကို စိတ်မပါသလိုကြည့်လာပြန်
ပါသည်။

“မင်းကျောင်းမှာ စာသိပ်ညံ့တယ်ထင်တယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်းရုပ်ကိုကြည့်လိုက်တာနဲ့ကို ငါ မင်းကိုတန်းသိတယ်။ မင်း
ရုပ်က သင်္ချာညံ့မယ့်ရုပ်။ သင်္ချာညံ့တဲ့လူတွေဟာ များသောအားဖြင့်
ဖြတ်ထိုးဉာဏ်နည်းကြတယ်”

“ဘာလဲ၊ ဘာတွေလဲ”

“မင်းဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ။ မင်း သင်္ချာညွှတ်တယ်”

ဒီလိုကြီး သူမကို မဟုတ်ကဟုတ်က နှိမ့်ချပြီးပြောလာပြန်တော့
လည်း သူမက စိတ်တိုသွားရသည်။ ဒီလိုမဟုတ်တာကျတော့လည်း
သူမ မခံချင်ပါ။

“ဘာလို့ ညွှတ်ရမှာလဲ။ ကျွန်မ (၁၀) တန်းအောင်တော့ သင်္ချာအမှတ်
အများဆုံး”

“ငါတော့မယ့်ဘူး”

“အမှတ်စာရင်းက မြစ်ကြီးနားအိမ်မှာ ကျန်ခဲ့လို့နော်”

“မယ့်ဘူး”

“တကယ်ပြောတာ”

“ဒါဆို မင်း ငါမေးတာဖြေနိုင်ရမယ်”

“ဘာလဲ”

“သင်္ချာဉာဏ်ကောင်းတယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းဖြေနိုင်ရမယ်။ ဒါမှ
မဟုတ်ရင် မင်းညွှတ်လို့ပဲ”

“ကျွန်မ သင်္ချာဉာဏ်ကောင်းတယ်။ ဘာကြေးလောင်းမလဲ”

“ဆန္ဒကို လိုက်လျောကြေး”

“အိုကေ”

“တစ်ကနေ တစ်ဆယ်ထိပေါင်းရင် စုစုပေါင်း ဘယ်လောက်ရ
သလဲ”

“ဟမ်း”

“ဟေ့ . . . မစဉ်းစားနဲ့။ ချက်ချင်းဖြေ”

သို့သော် သူမက တွေးဆဆလေးလုပ်လိုက်သည်မှာတော့ . . .

“ငါးဆယ့်ငါး။ မင်းရှုံးပြီ”

“ဟာ၊ ဘာမှတောင်မစဉ်းစားရသေးဘူး”

“မင်းကိုချက်ချင်းဖြေရမယ်လို့ ပြောပြီးသားပဲ။ နောက်မေးခွန်း
တစ်ခု”

“ပြော။ ဒီတစ်ခါတော့ အရှုံးမခံဘူး။ အပွဲချေပစ်မယ်”

“ဟုတ်ပြီ။ တစ်ကနေ တစ်ရာအတွင်း ကိုးဘယ်နှလုံးပါသလဲ”

“တစ်ကနေ တစ်ရာအတွင်း”

“စဉ်းစားချိန် စက္ကန့်သုံးဆယ်”

ဟုတ် လောဆော်လိုက်တာကြောင့် သူမမှာ ဖျာသွားရကာ . . .

“ဆယ်လုံး”

“ဟားဟား . . . မင်းသိပ်ညွှတ်တာပဲ ဆယ်ကိုးလုံးကွ။ ဟဲဟဲ”

“အား . . . ရှင်မလိမ်နဲ့”

“ယုံရင် အေးအေးဆေးဆေးရေတွက်ကြည့်လိုက်လေ။ ဟား
...ဟား...ဟား”

ဟုပင်ရယ်ကာ မော့မော့ကြီးနေပစ်လိုက်သေးသည်။ သူမက
သူ့အဖြေကိုမနှစ်သက်၍ ရေတွက်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် မှန်နေ
တာကြောင့် မကျေမနပ်ဖြင့်ပင် ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။

“နောက်မေးခွန်းတစ်ခု”

“ဒီတစ်ခါ ကျွန်မမေးမယ်။ ရှင်ကြီးပဲဆိုတော့ မတရားဘူး”

“ရတယ်လေ။ ငါက တော်ပြီးသားပဲ။ ရတယ်”

“ရှင်သိပ်ဘဝင်မြင့်နေပါလား”

“မင်း နှစ်ပွဲခွဲထားတယ်နော်”

“ဟာ၊ ငြိုငြင်ပွဲက မပြီးသေးဘူးလေ။ ရှင်နိုင်တယ်လို့သတ်မှတ်
ဖို့ စောနေပါသေးတယ်”

“ကဲ... ကြာတယ်။ မေးတော့”

“ကျွန်မက ရှင်ကိုလွယ်လွယ်လေးလေးမေးပေးမှာပါ။ ကလေး
အထာလေးတွေစကားပုံအချို့ပေါ့။ မေးမယ်နော်။ ကားတစ်စီးမှာ
စပယ်ယာနဲ့ ဒရိုင်ဘာပါတယ်”

“အဲ့ဒါ မင်းပြောမှာလား”

“နားထောင်ဦး။ အဲ့ဒီကားက တံတားတစ်ခုကိုဖြတ်တယ်။ ချောင်း
က ရေကြီးနေတယ်”

“ရေကြီးနေတဲ့ချောင်းကို တံတားပေါ်က ဖြတ်တယ်ဆိုပြီးရော
မင်းတို့မိန်းကလေးတွေ သိပ်အရစ်ရှည်တာပဲ”

“ထားပါတော့။ ရှင်ပြောသလိုပဲ။ အဲ့ဒီမှာ ဘီယာတစ်ဘူးက မျော
လာတယ်။ နှစ်လိုက်မြှုပ်လိုက်၊ နှစ်လိုက်မြှုပ်လိုက်နဲ့။ အဲ့ဒါ ကားဆရာနဲ့
စပယ်ယာ ဘယ်သူအရင်မြင်မလဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား... တို့သက်လုံ မင်းသိပ်ညံ့သွားပြီ။
နှစ်လိုက်မြှုပ်လိုက်ဆိုမှတော့ ဘယ်သူမြင်ဦးမလဲ။ ချောင်းကလည်း ရေ
ကြီးနေတော့ နောက်ကျနေမှာလေ”

“ဟာ... သွားပါပြီ”

“ကဲ ဆက်မေးဆက်မေး နောက်တစ်ခု”

“ဟား...ဟား...ဟား နောက်တစ်ခုကို ရှင်မသိစေရဘူး။
လူတစ်ယောက်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဖိနပ်တစ်ရန်ဝယ်တယ်။ အဲ့တော့
ဆိုင်ရှင်က ဖိနပ်ကို ဘယ်တစ်ဖက်၊ ညာတစ်ဖက်ကြီးပေးလိုက်တယ်။
အဲ့ဒီလူက ဆိုင်ရှင်ကို ရန်တွေ့မှာလား။ မဝယ်တော့ဘဲ သွားလိုက်မှာ
လား”

“တို့သက်လုံ မင်းသိပ်ညွှတ်သွားပြန်ပြီ။ ဖိနပ်ပါဆိုမှ ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက်မစီးလို့ ဘယ်ဘယ်ချင်း၊ ညာညာချင်းစီးရမှာလား။ တကယ် ကလေးပဲ”

“အား...”

သူမစိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ဆောင့်အော်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ကောင်း ကုသပဲ တော်လွန်းနေတာလား။ သူမကပဲ ညံ့လွန်းနေတာလား။

“ပြော... ရှင်ဘာခိုင်းမှာလဲ”

“အရင်ဆုံး ကော်ဖီဖိုးရှင်းလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုကာ မဆိုင်းမတွပင် ရှင်းပစ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူတို့ နှစ်ယောက်ဆိုင်ထဲမှ ထထွက်ခဲ့တော့ ဆိုင်ပြင်ရောက်သွားမှ သူတစ်ခုခု ကိုသတိရလိုက်ပါ၏။ သူ့ရဲ့ဟမ်းဖုန်း ကော်ဖီစားပွဲပေါ်မှာ မေ့ကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါ့ဖုန်းမေ့ကျန်ခဲ့ပြီ”

“နေနေ၊ ကျွန်မ သွားယူပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ တို့သက်လုံက လှစ်ခနဲပြေးဝင်သွားပြန်ပါသည်။ ထူး ဆန်းလှသည်လားဟု စိတ်ထဲမှာတော့ထင်မိသား။

“ရော”

ဟုဆိုကာ သူ့လက်ထဲသို့ ဖုန်းလေးထည့်ကာ ချက်ချင်းလှည့်ထွက် သွားသော တို့သက်လုံကြောင့် သူ့မှာ ကြောင်နနဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဟေ့... မင်းကတိဖျက်တာပဲ”

“ဘယ်မှာဖျက်လို့လဲ”

“မင်း ကြောင်တောင်မငြင်းနဲ့”

“ရှင်ဦးနောက်မှကောင်းသေးရဲ့လား။ စောစောကပဲ ကိစ္စနှစ်ခု ကို လုပ်ပြီးပြီလေ”

“ဘယ်မှာလဲ လုပ်သေးတာ”

“ရှင်ကော်ဖီဖိုးရှင်းဆိုလို့လည်း ရှင်းလိုက်တယ်လေ။ ပြီးတော့ ရှင်းဖုန်းကျန်ထားလို့ ဝင်ယူပေးတယ်လေ”

ထိုအခါမှာတော့ အပိုက်မိခံလိုက်ရသူက သူ့ပြစ်နေပါတော့သည်။ သူစိတ်ပင်မဆိုးနိုင်တော့ဘဲ ထွက်ခွာသွားသော တို့သက်လုံရဲ့ပုံစံနွမ်း နွမ်းကိုကြည့်ပြီးမှပဲ ပြုံးနေဖြစ်ပါတော့သည်။





အခန်း (၂၀)

“ငါ ဒီနေ့ပဲ မင်းအက်ဆေးကိုအဖြေပေးလိုက်ပြီ”
ရုတ်တရက်ပြောချလာသောအိမ်ရှင်စကားက သူမကိုအရှိန်နှင့်
ဆောင့်တွန်းလိုက်သလို. . .

“ငါနဲ့မင်းအက်ဆေးနဲ့လိုက်ဖက်ရဲ့လား. . . သက်လုံး”

“အင်း. . . လိုက်ဖက်ပါတယ်”

“မင်းအက်ဆေးက ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်တဲ့။ လက်ထပ်ခွင့်တောင်း
တယ်။ ငါလည်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်တယ်”

စားလက်စထမင်းလုတ်များပင် လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့သွားရ

သည်။

“ငါတို့လက်ထပ်ဖွဲ့မှာ နင် အရံလုပ်ပေးနေနော်... သက်လုံ”

“ဆော့နီပဲ... အိမ်နဲ့ ငါ မနက်ဖြန် မြစ်ကြီးနားပြန်တော့မယ်”

“ရုတ်တရက်ကြီး”

“ငါနေရတာ မပျော်တော့လို့ပါ”

“ငါ၊ မင်းအက်ဆေးကိုလက်ခံလိုက်တော့ နင်စိတ်ဆိုးလား”

ထိုအမေးစကားမှာတော့ သူမ ပေါက်ကွဲချင်လာသည်။ တစ်ခုခုကို ရန်လုပ်ပြောဆိုပစ်ချင်လာသည်။ သို့သော် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အတွက်နဲ့ သိပ်ချစ်ခင်ရသောအိမ်ကို ထိုသို့ပြောမထွက်နိုင်။ အိမ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ရိုးစင်းနေ၍ပါ။ သူမတစ်ခုခုပြောပစ်မည်ဟုကြံရွယ်လိုက် တိုင်း ထိုမျက်ဝန်းတွေကြောင့် စကားသံတို့က ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။ သို့သော် သူမရင်ထဲမှာတော့...

“အစတည်းက မင်းအက်ဆေးကိုကြိုက်တယ်ဆို ကြိုက်တယ် ပြောပါလား။ ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့မြှောက်ပေးပြီး အရှူးလုပ်ခဲ့သလဲ”

ဟုပင် အထပ်ထပ်အော်မေးနေမိပါသည်။ သူမ၊ အိမ်ကိုမုန်း ချင်ပါ။ သူမ၊ အိမ်ကိုချစ်ပါ၏။ ဆက်ပြီးလည်း ချစ်သွားချင်ပါသေး၏။ အိမ်က တစ်လောကလုံးမှာ တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ သူမရဲ့တစ်ဦးတည်း

သောညီအစ်မဝင်းကွဲလေ။

သူမ၊ အိမ်ကိုအမြဲချစ်ခင်ချင်ပါသည်။ ဒါကြောင့် သူမ ရှောင် ထွက်သွားဖို့ကို ရွေးချယ်လိုက်ရတာဖြစ်ပါ၏။ ကြာလာရင် အိမ်ကိုနာ ကြည်းမိမှာ စိုးရိမ်ရသည်။ သူမ၊ အိမ်ကိုမနာကြည်းချင်ပါ။ အမြဲတမ်း ညီအစ်မလိုချစ်သွားချင်ပါ၏။ စားလက်စဖွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို ခလွမ်းခနဲ မြည်အောင်ချလိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်တော့...

“ဝသွားပြီးလား”

“အွန်း... သိပ်မဆာလို့”

“နင်တကယ်ပဲ မနက်ဖြန်တော့မှာလား”

“အင်း... ရထားလက်မှတ်တောင်ဖြတ်ပြီးနေပြီ”

“ငါနင့်ကိုလိုက်မဖို့တော့ဘူး”

“နင်တို့ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ ငါဆန္ဒပြုပါတယ်”

ဟုပင် ခြောက်ကပ်ကပ်ပြောကာ ထထွက်လာတော့သည်။ အိမ် မှာ စားပွဲပိုင်း၌ ငူငူကြီးကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။ ဒါ သိပ်ချစ်ခင်ကြသော သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ခွဲခွာခြင်းတဲ့လား။

သူမအခန်းထဲရောက်သွားတော့ ဗီဂိုကိုဆွဲဖွင့်ကာ သိမ်းစရာရှိ သောအဝတ်များကိုသိမ်းနေစဉ် လစ်ဟာနေသောလက်ချောင်းလေးတွေ

ကိုကြည့်မိလိုက်ကာ ပြုံးမိလိုက်ပြန်သည်။

ထိုစဉ် ဖုန်းက တတူတူနှင့်မြည်လာ၍ သူမကောက်ကိုင်လိုက်
တော့ ကောင်းကုသထံမှဖြစ်နေသည်။

“ပြော”

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အဲ့ဒါ ရှင့်အပူပါသလား”

“ငါကတော့ အုန်းနီခေါက်ဆွဲစားထားတယ်။ ငါ့မေမေက အချက်
အပြုတ်သိပ်ကောင်းတာ။ အိမ်ပွဲနေတာပဲ။ မင်းရော မစားချင်ဘူးလား”

“မစားချင်ဘူး”

“မင်းအသံက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ အစ်တစ်တစ်နဲ့”

“ကောင်းကုသ... ရှင့်ကို ကျွန်မကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ထူးထူးဆန်းဆန်း”

“ကျွန်မခံစားရချိန်တိုင်း ရှင်က ကျွန်မကိုကူညီပြီး ပျော်ရွှင်စေ
ခဲ့တယ်။ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မ သိပ်နာနာကျင်ကျင်ကြီးမခံစားခဲ့ရဖူးဘူး။
ရှင်က ကောင်းပါတယ်”

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ... အိပ်ပျပ်မ”

“ကျွန်မအခုခံစားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့... ရှင်က ကျွန်မနဲ့စကား

ပြောပေးလို့ ကျွန်မခံစားရသက်သာနေတယ်”

“မင်းကို အိမ်ပြုနေမှ ဘာပြောပြန်ပြီလဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး။ ကျွန်မက ထိရှလွယ်လွန်းတာပါ။ ကျွန်မ
ထင်နေတယ်။ မင်းအက်ဆေး သိပ်ပျော်နေမှာပဲလို့”

“ဘာဖြစ်လို့ သူက ပျော်ရမှာလဲ”

“အိမ်က သူ့ကိုအဖြေပေးလိုက်ပြီလေ”

“အဲ့ဒါမင်းကို သူက ပြောပြစရာလိုလို့လား”

“ကျွန်မတို့က ညီအစ်မလေ။ ပြောပြတာပေါ့”

“တို့သက်လို့”

“ဘာလဲ”

တစ်ခုခုပြောမည်ကြံပြီးမှ သူသက်ပြင်းရှိုက်ကာ...

“ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ကောင်းကုသ”

“ပြော”

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုနှုတ်မဆက်တော့ဘူးနော်”

“မင်းက ဘယ်သွားမှာဦးလဲ”

“ရှင်က ကျွန်မကို ပထမဆုံးကောင်းပေးတဲ့လူပဲ။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့

မကြာခဏဆိုတော့ချင်တယ်။ ရှင်နဲ့တွေ့ရတာ ကျွန်မပျော်တယ်”

“အစကတော့ ကံဆိုးတယ်ဆို”

“ရှင်က ချောလည်းချောတယ်။ သဘောလည်းကောင်းပြီး ကြင်နာတတ်တယ်”

“မင်း ဆေးမှားသောက်ထားပြန်ပြီလား တို့သက်လုံ”

“ရှင်က ကျွန်မအတွက်တော့ မြူနှင်းလိုလူ၊ တိမ်လိုလူ၊ လေလိုလူပါ”

“ဘာလဲ”

“မြူနှင်းလိုလည်း ပျော်ရွှင်စေတယ်။ တိမ်လိုလည်း ဖေးမပေးတယ်။ လေလိုလည်း ကျီစားတယ်။ ရှင်နဲ့တွေ့ရတာ ကျွန်မ ပျော်ရွှင်ရပါတယ်။ ကျွန်မ ရှင်ကိုအမြဲအမှတ်ဉာဏ်မှားမှာပါ”

“တို့သက်လုံ”

ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိ၍ သူပင် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားရပါသည်။ သူ့အလိုလိုနေရင်း သိနေရပါသည်။ တို့သက်လုံ သိပ်ခံစားနေရမယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရနိုင်ပါဘဲ။

“တို့သက်လုံ”

“ဝွတ်နိုက် ကောင်းကုသ။ ကျွန်မအိပ်ချင်ပြီ”

“ဝွတ်နိုက်... ဝွတ်နိုက်။ မနက်ဖြန် နင်နဲ့ငါဆိုတော့မယ်နော်”

ဟုပြောလာသော ကောင်းကုသရဲ့အသံကို နောက်ဆုံးလေး ကြားလိုက်ရပါသေးသည်။ ဖုန်းလည်းပိတ်လိုက်ရော သူမမျက်ဝန်းအိမ်မှာ အရည်ကြည်တို့ ပြည့်အိုင်လာရပါသည်။

သူမ ဝမ်းနည်းသွားရခြင်းဖြစ်သည်။ သူမနှင့် အမြဲရန်ဖြစ် စကားများနေကြသော ကောင်းကုသက သူမပေါ်ကောင်းတာကို ခံစားမိသွား၍လား။

အိမ်ဖြူနေရဲ့အေးစက်စက်အရိပ်က လွှမ်းမိုးသွား၍လားမသိ။ သူမရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဝမ်းနည်းနေရတာတော့အမှန်ပါ။ အချစ်ကံခေလွန်းတဲ့သူမက ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ရှိုက်ကြီးတင်ပင် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီးစိုကြွေးပစ်လိုက်သည်။

ဒါ သူမက မန္တလေးမြို့နှင့်မခွဲခွာချင်၍ ပူဆွေးခြင်းလား။ အသည်းကွဲဝေဒနာလားဆိုတာ ဝေခွဲမတတ်နိုင်အောင်ပါဘဲ။





အခန်း (၂၁)

အိပ်ဖြူနေကြိုက်လို့ရရှိနေတာ သူ့ဒေါသတို့က သူ့ဝေသွား
ရသည်။

“ကောင်းကုသ... မင်းအက်ဆေးရော”

“သူ ခွဲခန်းဝင်နေတယ်”

ဟုပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ စာဖတ်နေရင်းပင် ဖြေလိုက်သည်။

“အိပ် ဖိမှာခဏထိုင်ပြီး သူ့ကိုစောင့်မယ်နော်”

ဒါး “မင်းသဘောပါ။ ဟိုဟာ အက်ဆေးရဲ့စားပွဲပဲ။ ခဏမကလို့
အကြာကြီးထိုင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး”

အနည်းငယ်ရင့်မာနေသော ကောင်းကုသစကားကြောင့် အိမ်ဖြူ
နေးရဲ့စိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ တင်းသွားရပါသည်။ သို့သော် သူ့ညွှန်ပြ
သော မင်းအက်ဆေးရဲ့စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ထိုအခါမှာတော့ ကောင်းကုသရဲ့နဖူးကြောတွေ တွန့်ချိုးသွားရကာ
ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ဘုန်းခနဲ စားပွဲပေါ်ချလိုက်ပါ၏။ ကောင်းကုသ
အခုလိုမျိုးဒေါသဖြစ်နေတာ သူမမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမတွေ့ဖူး၍ တွန့်
သွားရသည်။

“ကောင်းကုသ... နင်သိပြီးပြီလား”

“ဘာလဲ။ မင်းနဲ့အက်ဆေးတို့လက်ထပ်ကြတော့မယ့် သတင်း
ကိုလား”

ကောင်းကုသက စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အိမ်ဖြူနေး... မင်း တို့သက်လုံကို ဖထိလုံးထိလုံးတွေနဲ့မပြော
လို့မရဘူးလား”

“ဟင်!”

“တို့သက်လုံက သိပ်ရိုးရှင်းတဲ့မိန်းကလေးပါ။ မင်းတို့လိုမာယာ
များတဲ့လူတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ မင်းနဲ့အက်ဆေးကြားမှာ သူက ငါးစာ
အဖြစ်ပဲရှိတယ်။ အစောကြီးကတည်းက မင်းကို သူ့ရုံးနေပြီးသားပါ။

ဘာလဲ။ မင်းက သူ့ကို မသေမရှင်နှိပ်စက်ချင်သေးတာလား”

“နင်က တို့သက်လုံရဲ့ခံစားချက်ကိုပဲကြည့်ပြီး တခြားဘယ်သူ
ရဲ့စိတ်ကိုမှ ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား”

“ငါစိတ်မဝင်စားဘူး။ အထူးသဖြင့် မင်းလိုဖထိလုံးထိလုံးတွေ
ကို ထွင်ပြီးပြောတတ်တဲ့မာယာတွေနဲ့မိန်းကလေးမျိုးကိုပဲ”

“ကုသ... မင်း၊ အိမ်ဖြူကို အဲ့လောက်ထိပြောစရာမလိုဘူး”

ဟုဆိုကာ ဝင်လာသော မင်းအက်ဆေးကြောင့် ယောက်ျားနှစ်
ယောက်ရဲ့အကြည့်က လမ်းခုလတ်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဆုံမိသွားကြ
သည်။

“တောက်!”

ပြင်းထန်သောတောက်ခေါက်သံနှင့်အတူ ဂျူတီကုတ်ကိုရွတ်ပြီး
ပစ်တင်ကာ ကားသော့ကိုကိုင်ပြီး အပြင်ထွက်မည်ပြုတော့...

“တို့သက်လုံ... ဒီနေ့ မြစ်ကြီးနားကိုပြန်ပြီ”

ဟူသော အိမ်ဖြူနေးရဲ့ငိုသံတစ်ဝက်နှောနေတဲ့အသံက သူ့ကို
စီးပိုးချုပ်ကိုင်ပစ်လိုက်သည်။





အခန်း (၂၂)

အချိန်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ညနေ (၄) နာရီထိုးဖို့ (၁၅) မိနစ်သာ
လိုပါတော့သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ယောက်ယက်ခတ်နေရပါသည်။ လိမာကိုသာ ဖိနှင်း
နေမိသည်။ သူ့နှာထဲမှာတော့ . . .

“ကျွန်မ ရှင်ကိုနှုတ်မဆက်တော့ဘူးနော်”

ဟုဆိုသော ဟိုသက်လုံရဲ့စကားသံညင်ညင်ကိုသာ အထပ်ထပ်
ကြားယောင်နေမိပါသည်။ သူ့ တို့သက်လုံကို အဲ့လိုအတိုင်းကြီးတော့
ထွက်ခွာမသွားစေချင်။

ပြီးတော့... သူ တို့သက်လုံကိုမမြင်ရရင် မနေနိုင်ပါ။ တို့သက်လုံ နှင့်စကားများရတာကို သူပျော်နေမိပါပြီ။

ပြီးတော့ တို့သက်လုံပျော်ရွှင်နေတာပဲ သူမြင်ချင်သည်။

တို့သက်လုံရဲ့ရယ်သံတို့ကို သူဆောင်ကြဉ်းပေးချင်သေးသည်။

တို့သက်လုံကို သူသိပ်ချစ်မိစေနေခဲ့ပါပြီ။

သူ့ဘဝမှာ ဟထမဆုံးနဲ့နောက်ဆုံးအကြိမ်ချစ်မိသော ချစ်ခြင်းမျိုး နှင့်ပါ။

တို့သက်လုံနဲ့တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ တို့သက်လုံနဲ့စကားမများရ မနေနိုင်လောက်အောင်ပင် သူ့ တို့သက်လုံကိုငြိတွယ်သွားခဲ့ရတာပါ။

သူ ဘူတာထဲရောက်သွားချိန်မှာတော့ ရထားက တွဲထိုးထားပါ ပြီ။ သူရထားဆိုက်ထားရာနေရာသို့ပြေးဆင်းကာ ပြေးလွှားရှာဖွေမိနေ သည်မှာ မောလို့မောရမှန်းပင် မသိနိုင်တော့။

သို့သော် သူ့အရှေ့တည့်တည့်မှ တစ်ခိုခိုလောနေပြီး အိတ်ကိုဆွဲ ကိုင်ထားသော တို့သက်လုံကြောင့် ဝမ်းသာအားရနှင့်...

“သက်လုံ”

“ဟင်! ကောင်းကုသ”

“သက်လုံ... ချစ်တယ်။ ငါ မင်းကိုအရမ်းချစ်တယ်”

လွတ်ထွက်သွားမည်စိုးသည့်အလား တင်းကျပ်စွာဆွဲပွေ့ထားပါ တော့သည်။

အခုတော့လည်း တို့သက်လုံရဲ့နှုတ်ဖျားမှာ အပြုံးစလေးက တွဲ ခို၍...

ရသတို့နှုတ်ပြည့်စုံပါစေ။

မယ်ခိုင်